

Tirsdag den 15. september 2009

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 09.10)

2. Debat om tilfælde af krænkelse af menneskerettighederne, demokratiet og retsstatsprincippet (meddelelse om indgivne beslutningsforslag): se protokollen

3. Forelæggelse ved Rådet af forslaget til det almindelige budget – Budgetproceduren 2010 (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forelæggelse ved Rådet af forslaget til det almindelige budget – Budgetproceduren 2010.

Hans Lindblad, *formand for Rådet.* – (SV) Hr. formand! Det er et utrolig stort privilegium for mig at være her i dag. Jeg føler mig meget ydmyg over det, og jeg glæder mig til at få lov til at forelægge Rådets forslag til det almindelige budget for Dem.

Europa står over for betragtelige udfordringer. Den økonomiske situation så betydeligt mere bekymrende ud for seks måneder siden, men den synes at have stabiliseret sig. Risikobilledet er mere afbalanceret, og risikoen for at blive trukket længere ind i en nedadgående spiral er blevet mindre.

Vi står imidlertid over for betragtelige problemer i form af stigende arbejdsløshed, voksende budgetunderskud og øgende gæld. I lyset heraf er der et stort behov for at opretholde langsigtede, bæredygtige offentlige finanser. Mange lande har en lang vej at gå for at opnå balance i deres offentlige finanser.

Demografien vil lægge et stort pres på de offentlige finanser. Klimaudfordringerne vil kræve nye ressourcer og omfordeling af eksisterende ressourcer. Overordnet set betyder dette efter vores mening, at det budget, vi skal blive enige om, bør være præget af en høj grad af tilbageholdenhed for at skabe plads for fremtidige behov, med hovedvægten på europæisk merværdi og investeringer, som på kort sigt kan få os ud af den økonomiske krise og på lang sigt også kan styrke vores konkurrenceevne.

Rådets forslag, som blev vedtaget enstemmigt, behandler og bidrager til at møde disse udfordringer. Det er et disciplineret budget og et sundt budget, set fra et statsfinansielt synspunkt. Det stimulerer forskningen, uddannelsen, konkurrenceevnen, innovationen og infrastrukturen, og det stimulerer samhørigheden. Rådets forslag indeholder også marginer til håndtering af uforudsete begivenheder.

Logikken bag vores forslag til det almindelige budget er enkel. Hvis vi ønsker at stimulere vækst, beskæftigelse og velstand, så siger vores skolelærdom os, at vi skal føre en bæredygtig, troværdig og forsigtig politik, men med investering i uddannelse, forskning og infrastruktur og ved at udligne lønforskelle over hele EU. Dette er præcis, hvad vi har forsøgt at gøre.

Rådets forslag er afbalanceret, men fortsat ambitiøst. Sammenlignet med 2009-budgettet er vores forpligtelser steget med 1,1 % og betalingsbevillingerne med næsten 4 %. Vores forslag og den overenskomst, vi gerne vil nå til, skal overholde følgende grundlæggende krav, som også blev fulgt under Rådets førstebehandling. Budgettet skal sikre tilstrækkelig finansiering af EU's forskellige politiske prioriteringer for 2010. Vi i EU skal kunne reagere hurtigt på de udfordringer, som venter os. Der skal være fokus på at tilføre en europæisk merværdi. Der kræves budgetdisciplin og sund økonomisk forvaltning. Ellers vil vi ikke skridt for skridt kunne finde tilbage til en balance i de offentlige finanser igen.

Det er vigtigt at respektere lofterne. EU skal have tilstrækkelig fleksibilitet til at håndtere fremtidige behov og uforudsete begivenheder. Det er afgørende, at EU-budgettet har tilstrækkelige marginer. Forslaget til det almindelige budget, som vi forelægger, repræsenterer 138 mia. EUR i forpligtelsesbevillinger og 121 mia. EUR i betalingsbevillinger. De nedskæringer, som Rådet har foretaget i forhold til det foreløbige budgetforslag, som blev forelagt af Kommissionen, er baseret på en detaljeret analyse af budgetgennemførelsen,

budgetprognosevarslerne og aktivitetserklæringerne, og vi ser på den kapacitet, der er til rådighed til at gennemføre programmer og foranstaltninger. Gennemførelsesgraden og absorptionsevnen har været centrale kriterier i vores analyse.

Jeg vil nu kaste et kort blik på de enkelte udgiftsområder. Underområde 1A, forskning og innovation, er det vigtigste element, og der er sikret tilstrækkelig finansiering i vores budgetforslag. Et andet område, hvor der tilføres flere midler, er projekter inden for energi- og infrastruktursektorerne. Hvis vi justerer for regnskabseffekterne af den økonomiske genopretningsplan, vil øgningen på dette område beløbe sig til omkring 8 %. Otte procent! Det er meget, og som De alle ved, vil finansieringen af den europæiske økonomiske genopretningsplan være et af de emner, som vi vil være nødt til at drøfte i løbet af efteråret.

Under underområde 1B vedtog Rådet de forpligtelsesbevillinger, som Kommissionen foreslog. Hvad angår betalingerne, mener Rådet, at der kan foretages visse beskæringer i det foreløbige budgetforslag, men jeg vil gerne understrege, at vores forslag ikke desto mindre indebærer, at betalingsbevillingerne øger med 3,2 % sammenlignet med 2009.

Under underområde 2 foreslår Rådet omfattende forhøjelser af såvel forpligtelses- som betalingsbevillinger sammenlignet med 2009, på henholdsvis 4,5 % og 9,5 %, hvis vi justerer for regnskabseffekter af genopretningsplanen.

Hvad angår underområde 3, foretog Rådet kun nogle få mindre ændringer til Kommissionens foreløbige budgetforslag. Der vil være ressourcer nok til migrationspolitik, inklusive Frontex.

Vedrørende underområde 4 er det yderst vigtigt at efterlade en større margin til loftet under dette udgiftsområde for at kunne håndtere uforudsete behov på den bedst mulige måde. Rådet sikrede derfor en margin på cirka 310 mio. EUR i sin førstebehandling. Dette er især begrundet i den ændringsskrivelse, som omfatter yderligere behov på området. Vedrørende nødhjælpsreserven vedtog Rådet Kommissionens forslag om forpligtelsesbevillinger. Den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik får større og større betydning, og Rådet vil derfor sikre, at der er tilstrækkeligt med midler til rådighed for denne.

Med henblik på administrationen foretog Rådet visse målrettede nedskæringer i lyset af den økonomiske situation og den enkelte institutions særegenheder. Målet er at sikre, at de administrative udgifter ikke stiger hurtigere end inflationen. Institutionernes anmodninger om yderligere stillinger til nye aktiviteter blev ikke godkendt, bortset fra de nye agenturer, som er planlagt til 2010, og bortset fra Frontex.

På vores forligsmøde i juli blev det endnu en gang fremhævet, hvor vigtigt det er, at den rekruttering, som er knyttet til udvidelserne i 2004 og 2007, gennemføres, og vi blev enige om en fælles erklæring. Ved samme lejlighed antydede Deres repræsentanter, at de var villige til at forsøge at finde en fælles løsning med henblik på EU-institutionernes og EU-organernes ejendoms politik. Jeg er sikker på, at vi vil nå frem til en sådan erklæring senere på efteråret, heldigvis.

Inden jeg slutter, vil jeg gerne nævne, og fremhæve, den positive atmosfære, som herskede på vores møder med Europa-Parlamentet. Jeg mener, at et konstruktivt samarbejde er den eneste måde, hvorpå man kan opnå et godt budget.

Algirdas Šemeta, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Det er mig en stor glæde at få lejlighed til at tale til Dem her til morgen. Jeg ved, at de første stadier af denne budgetprocedure – især forliget i juli – fandt sted i en meget positiv atmosfære, og jeg håber, at vi kan bygge videre på dette samarbejde i de kommende uger. Vi har stadig et stykke vej at gå i budgetproceduren for 2010, og der er andre vigtige spørgsmål, vi skal blive enige om, som f.eks. den anden fase i den europæiske økonomiske genopretningsplan, så det er altafgørende, at alle tre institutioner arbejder tæt sammen.

Hvis vi ser på den aktuelle situation efter Rådets førstebehandling og opstillingen af forslaget til budget for 2010, erkender Kommissionen, at de nedskæringer, som Rådet har foreslået, er mindre alvorlige end i tidligere år. Der er imidlertid visse overvejelser, som jeg gerne vil fremhæve. Kommissionen beklager Rådets nedskæringer på 1,8 mia. EUR i betalingsbevillinger. Disse nedskæringer har forholdsmeæssigt større betydning for udgiftsområde 1A og 4 og sendte et negativt budskab for prioritetsområderne vækst i beskæftigelsen og EU's internationale rolle, ikke mindst i relation til førtiltrædelsesstøtte.

De foreslåede nedskæringer i tillægget til administrativ støtte, det administrative tillæg til forskning og agenturerne er særlig barske. Nedskæringerne har – med få undtagelser – i stedet for at overveje hvert agents specifikke situation snarere været generelle, uden hensyn til de omfattede agents udviklingstrin eller opgaver. Nedskæringerne i den administrative støtte vil vanskeliggøre gennemførelsen af programmer,

særligt inden for forskning og foranstaltninger udadtil. Jeg håber, at Parlamentet i forberedelserne af sin førstebehandling vil forsøge at genoprette denne situation.

Selv om nedskæringerne på udgiftsområde 1B og 2 er beklagelige, er jeg delvist beroliget af Rådets foreslåede erklæring om betalinger og af en ny lejlighed til at undersøge landbrugets behov i den kommende ændringsskrivelse, som Kommissionen vil forelægge ved udgangen af oktober.

Som meddelt har Kommissionen nu forelagt en ændringsskrivelse for budgetmyndigheden for at opdatere behovene under udgiftsområde 4. Hovedelementerne i denne vedrører yderligere 95 mio. EUR i forpligtelses- og 60 mio. EUR i betalingsbevillinger til støtte af Den Palæstinensiske Myndighed og genopbygningsbestræbelser i Gaza; og behovet for at overveje oprettelsen af ledsageforanstaltninger for bananer i lyset af den eventuelle handelsaftale, som vil berøre præferenceordningen for de bananeksporterende AVS-lande. Der er også yderligere 50 mio. EUR i forpligtelsesbevillinger og 20 mio. EUR i betalingsbevillinger for at bistå udviklingslandene med at bekæmpe klimaændringer, som bør være med til at fremme et succesrigt resultat af klimakonferencen i København i december.

Kommissionen var særligt tilbageholdende under udgiftsområde 5 (Administrationsudgifter) i sine FBF-krav med en foreslået forhøjelse af Kommissionens administrationsudgifter på kun 0,9 % sammenlignet med 2009. Mens formandskabet har anerkendt dette, er det temmelig skuffende at konstatere, at Rådet har introduceret yderligere nedskæringer i Kommissionens administrationsbudget.

Til slut vil jeg sige, at jeg håber, at Europa-Parlamentet vil genoprette de bevillinger, som Rådet har skåret væk, og jeg har tillid til, at vores løbende forhandlinger mellem de tre institutioner vil være konstruktive, og at vi vil opnå et tilfredsstillende resultat af denne budgetprocedure.

Formanden. – Tak, hr. Šemeta, for at forelægge Kommissionens holdning, og også for at overholde tiden, hvilket er yderst vigtigt. Jeg vil gerne sige, at dette er en indledende forhandling. Vi vil nu drøfte dette i Budgetudvalget og i andre udvalg, og hovedforhandlingen vil finde sted om få uger.

László Surján, ordfører. – (HU) Hr. formand! Jeg vil tale på mit modersmål, for jeg har håb om et Europa, hvor denne handling er en naturlig ret i ethvert parlament, for ikke at nævne de andre områder af offentligheden. I det Europa er der ingen lov, som forhindrer nogen i at benytte deres modersmål, ikke engang i Slovakiet. Jeg forventede også, at den nuværende finanskrisen ikke kun ville reducere produktionen og øge arbejdsløsheden, men også give os en mulighed for at forbedre EU's budget gennem reformtiltag.

Parlamentet gav allerede i februar udtryk for sit synspunkt. Det var opmuntrende, at Kommissionen og Rådet gav udtryk for, at de var enige i det. På grundlag af mit kendskab til forslaget, er jeg ked af at sige, at forsøget på at oversætte de flotte ord til talsprog ikke var en uforbeholden succes. Det er på tide at se i øjnene, at ingen er tilfredse med EU's budget. Budgettets indtægtsside er en alvorlig byrde for medlemsstaterne, men det beløb, de har til deres rådighed, er ikke nok til at nå deres mål. Vi er langt fra at opnå såvel fuld beskæftigelse som et videnbaseret samfund. Vi bruger store summer på landbrug, men f.eks. mælkebonderne er ramt af en uholdbar krise. Den største post på udgiftssiden er samhørighedspolitikken, men kløften mellem regionerne vokser i stedet for at indsnævres.

Forskere, som er født og uddannet i Europa, arbejder uden for EU. Vi sakker derfor agterud, også når det gælder innovation. Vi håbede, at krisen også ville give os en mulighed for at foretage en hovedrengøring og gøre EU's budget mere succesfuldt og mere håndgribeligt for dets borgere. Vi håbede også, at vi kunne bruge budgettet, ikke kun i overensstemmelse med reglerne og uden nogen korruption, men også til at se på udgifterne og overveje, hvilke programmer der faktisk skaber værdi og succes for vores penge.

Hvad kan vi gøre nu? Parlamentet vil bestræbe sig på at forme budgettet på en sådan måde, at dets budskab bliver tydeligere for EU's borgere. Vi vil styrke de poster, som er med til at takle krisen. Med det i baghovedet fremsætter vi vores tanker om at gennemføre den økonomiske stimuleringsplan. Vi vil også gå direkte løs på klimaudfordringerne. Det, vi ønsker, er, at finanskrisen håndteres effektivt, ikke kun ved at bruge et par milliarder euro fra den plan, som er øremærket til formålet, men også ved hjælp af hver en post på budgettet, så europæerne indser, at EU ikke er en overflødig udgift, men et effektivt redskab til at løse deres problemer. Jeg opfordrer mine kolleger i Parlamentet samt Rådet og Kommissionen til at støtte dette.

Vladimír Maňka, ordfører. – (SK) Hr. formand, hr. statssekretær, hr. kommissær! Vi kan sikkert blive enige om, at vi, når vi opstiller Parlamentets budget, må fokusere på vores kerneopgave, som er lovgivende arbejde. Emner, som ikke er knyttet hertil, skal udelukkes fra budgettet i videst muligt omfang.

Vi vil drøfte budgettets endelige form i dag i en voldgiftsproces, der omfatter Europa-Parlamentets formandskab og Budgetudvalget. I den forbindelse vil jeg gerne takke repræsentanterne for de politiske grupperinger. På gårsdagens møde i Budgetudvalget bakkede de op om forslag om at reducere budgettet og foranstaltninger, som vil føre til en bedre anvendelse af de økonomiske midler.

Vi konfronteres konstant med utallige mangler, som forhindrer os i at anvende vores ressourcer fuldkommen effektivt. Et eksempel er sikkerheden i de bygninger, hvor vi afholder disse forhandlinger i dag. Som De ved, tilbringer vi fire dage om måneden i Strasbourg. På trods heraf var der indtil for nylig opstillet sikkerhedsvagter ved begge indgange 365 dage om året. Den nye generalsekretær for Europa-Parlamentet og hans kolleger opdagede dette og gennemførte nogle foranstaltninger, som årligt vil spare os for mere end 2 mio. EUR.

Et andet eksempel er Revisionsrettens rapporter om oversættelser. Utilstrækkelig planlægning og utilstrækkelig kommunikation eller fuldstændig mangel på kommunikation vedrørende tilgængeligheden af oversættelsesressourcer forhindrer en effektiv anvendelse af disse ressourcer. Den organisation, som skal levere oversættelser, instruerer ofte automatisk eksterne oversættere uden overhovedet at afklare, om der er overskydende kapacitet i den interne organisation.

Det er derfor, vi foreslår en reserve på 5 % af de midler, som er øremærket til oversættelse i de forskellige institutioners budgetter. Vi vil frigive reserven, når de viser, at de har forsøgt at gøre fuld brug af den interne organisations ressourcer. Alene på oversættelsesområdet kan vi spare omkring 11 mio. EUR årligt.

Der er mange tilsvarende eksempler. De fleste af dem har en fællesnævner, nemlig at vi gør for lidt brug af uafhængige undersøgelser af ressourceanvendelsen og arbejdsorganiseringen. Jeg mener, at den politiske vilje, der blev vist i går af repræsentanterne for de forskellige politiske grupperinger under Budgetudvalgets drøftelser, vil bære frugt.

Udgifter til køb, vedligeholdelse og leje af bygninger udgør en af de største administrationsudgifter for EU's institutioner. Institutioner har tidligere ved forskellige lejligheder købt eller lejet ejendom ved brug af metoder, som ikke var helt effektive. Ifølge Revisionsretten samarbejder institutionerne ikke på disse områder, og de kan sågar have problemer med at overskue deres egne politikker.

Vi har derfor bedt Parlamentets administration om at udarbejde et strategidokument for ejendomme med mellemlang frist. Vi ønskede at træffe en fornuftig afgørelse herom ved førstebehandlingen. Der er et behov for at opstille en fælles politik om ejendomme, ikke kun i Parlamentet, men også inden for rammerne af alle institutioner, og for at sikre et bedre samarbejde på dette område. Hr. statssekretær, det glæder mig, at Rådet lige som vi har vedtaget dette som et prioriteret mål, og det vil jeg gerne takke for.

Alain Lamassoure, *formand for Budgetudvalget*. – (FR) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest gerne lykønske hr. Šemeta med gårsdagens bekræftelse af hans udnævnelse til kommissær med ansvar for budgettet.

Vi er overbevist om, at vi vil nyde godt af samme fremragende samarbejde med ham som med hans forgænger, og vi ønsker ham en politisk karriere, der er lige så strålende som fru Grybauskaitės.

Vi gennemlever en tid med global krise, med forberedelser til store diplomatiske begivenheder og med institutionel usikkerhed inden for selve Unionen. I en tid som denne vil Budgetudvalget forsøge at indtage en samarbejdende holdning. Som vores ordfører sagde, beklager vi Rådets nedskæringer i Kommissionens forslag, men vi forstår samtidig, at tilstanden for medlemsstaternes offentlige finanser forhindrer dem i at gå meget længere i år.

Hvad angår 2010-budgettet, har vi, som det er blevet sagt, en pligt til at skabe resultater, nemlig at få finansieringen af 2010-delen af genopretningsplanen til at balancere. Vi ved, at det vil være nødvendigt med omlægninger, men de må ikke fokusere på andre politiske prioriteter, som tidligere er vedtaget i fællesskab af Parlamentet og Rådet.

Efter 2010 håber Parlamentet på at indlede et fælles samarbejde med Kommissionen, Rådet, det svenske formandskab og det kommende spanske formandskab om tre store spørgsmål for fremtiden.

Hvis situationen i Irland viser sig at blive som håbet, naturligvis, vil det første spørgsmål være implementeringen af den procedure, den dagsorden og de arbejdsmetoder, som gennemførelsen af Lissabontraktaten kræver.

Det andet spørgsmål vil være midtvejsevalueringen af de finansielle overslag. Mellem den fælles beslutning om den flerårige finansielle ramme, som blev truffet i maj 2006, og nu, har vi haft finanskrisen, det meget stærke pres på energiprisen, råvarer og endda fødevarer, og klimaforhandlingerne. Vi har også – beklageligvis

– oplevet Lissabonstrategiens sammenbrud, som det tydeligt ses i dag. Vi har derfor brug for en omhyggelig gennemgang af vores flerårige retningslinjer. Det vil blive den nye Kommissions første opgave.

Endelig vil det tredje og sidste spørgsmål være reformen af de midler, som udgør EU's budget. Før krisen vidste vi, at ingen af medlemsstaterne længere ønskede at betale for EU's forbrug. Efter krisen kan ingen af medlemsstaterne længere betale for dette forbrug. Vores finansielle bidrag til den økonomiske genopretning vil udgøre knap 0,03 % af Unionens BNP.

Vi er fuldt ud klar over, hvor ekstremt vanskeligt dette spørgsmål er, men Parlamentet begyndte at arbejde med det for fire år siden sammen med de nationale parlamenter, og dets hensigt er at blive klar til at foreslå nogle arbejdsområder, så det kan indlede forhandlingen næste år.

Hans Lindblad, *formand for Rådet*. – (SV) Hr. formand! Vi har hørt fra såvel Kommissionen som Europa-Parlamentet, at vi får adskillige vanskelige spørgsmål at tage stilling til i løbet af efteråret. Forhåbentlig får vi også nogle lette spørgsmål at tage stilling til. Et af de vanskeligste spørgsmål vil blive genopretningsplanen, og hvordan den skal finansieres. Samtidig har jeg stor tillid til, at det vil lykkes os. Jeg ved, at det vil lykkes os. Der er ikke noget alternativ.

Et andet spørgsmål, som vi står over for, både på kort og på lang sigt, er naturligvis klimaet og finansieringen af klimapolitik.

Endelig vil jeg gerne benytte lejligheden til at takke Dem for at få lov til at tale her i dag.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Jeg vil gerne lykønske kommissæren med hans udnævnelse. Hr. kommissær, der venter kommissærer fra Litauen en stor karriere. Vi ønsker Dem stor succes, både i Kommissionen og i fremtiden. Deres forgænger er i dag statsminister i Litauen.

4. Indvandring, Frontex' rolle og mellemstatsligt samarbejde (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen: Indvandring, Frontex' rolle og mellemstatsligt samarbejde.

Tobias Billström, *formand for Rådet*. – (SV) Hr. formand! Migrationsspørgsmål er altid aktuelle i EU's arbejde. Et vigtigt element i håndteringen af migrationsstrømme er grænsekontrol. Fri bevægelighed for personer inden for EU og fraværet af kontrol ved indre grænser indebærer et fælles ansvar og øgede krav til en korrekt og effektiv forvaltning af vores ydre grænser.

Det Europæiske Agentur for Forvaltning af det Operative Samarbejde ved EU-medlemsstaternes Ydre Grænser (Frontex) er ansvarlig for at koordinere og støtte medlemsstaternes bestræbelser på at overvåge og kontrollere EU's ydre grænser. Frontex er en vigtig del af EU's integrerede grænseforvaltningsstrategi. Siden starten i 2005 er Frontex' kapacitet gradvist blevet udvidet. I takt med et øget budget spiller Frontex nu en endnu større rolle i at lede det operationelle samarbejde mellem medlemsstaterne om kontrollen af EU's ydre grænser.

Agenturet samordner for tiden en række fælles operationer og pilotprojekter ved sø-, lande- og luftgrænser med henblik på at bekæmpe illegal indvandring med særligt fokus på visse højrisikoområder som f.eks. EU's sydlige søgrænser, selv om de nordlige og østlige grænser også er omfattet. I Rådet har vi ved flere lejligheder betonet behovet for at udvikle og styrke Frontex. Rådets konklusioner fra 2008 angiver de politiske prioriteringer for agenturets fortsatte udvikling. På kort sigt blev det understreget, at Frontex skal tildeles de nødvendige ressourcer, og at det udstyr, som leveres af medlemsstaterne inden for rammerne af det centraliserede register over teknisk udstyr, CRATE, skal udnyttes maksimalt. Rådet opfordrede også Frontex til at fremme samarbejdet med andre grænsekontrolmyndigheder, inklusive toldmyndigheder, og med tredjelande, hvad angår grænsekontrol.

På lang sigt blev det understreget, at den fortsatte udvikling af Frontex' operationer også fremover bør gennemføres gradvist. Rådet hilste Kommissionens intentioner om at undersøge, hvordan Frontex' mandat kan udvides for at muliggøre et øget samarbejde med tredjelande, velkommen. Der pågår for indenværende en evaluering af Frontex-forordningen, og Kommissionen vil stille et forslag til eventuelle ændringer i begyndelsen af 2010. Rådet ser frem til at vedtage en holdning om Kommissionens forslag til ændringer sammen med Parlamentet.

Det blev også understreget i den europæiske pagt om indvandring og asyl, som blev vedtaget af Det Europæiske Råd i oktober 2008, at agenturets rolle og ressourcer til samarbejde skal styrkes. Pagten henviste også til muligheden af at etablere særskilte afdelinger inden for Frontex, eftersom forholdene varierer så markant, f.eks. ved landegrænsen i øst sammenlignet med søgrænsen i syd. I lyset af begivenhederne i Middelhavet understregede Det Europæiske Råd også i sine konklusioner af juni 2009 behovet for at øge bestræbelserne på at forebygge og bekæmpe illegal indvandring og forhindre fremtidige menneskelige tragedier ved EU's sydlige søgrænse. Behovet for at styrke grænsekontroller og behovet for klare regler for fælles patruljering og landsætning af de nødstedte samt øget anvendelse af fælles afgange til repatriering blev betonet særskilt.

Til slut vil jeg gerne gøre det klart, at situationen i Middelhavet ikke kun handler om at træffe foranstaltninger på grænsekontrollområdet. Situationen kræver et bredt spektrum af både kortsigtede og langsigtede foranstaltninger. Udgangspunktet bør her være EU's globale tilgang til migration, som omfatter samarbejde og foranstaltninger inden for hele det migrationspolitiske område. Et styrket samarbejde med oprindelses- og transitlandene er grundlæggende, og dialogen med tredjelande bør intensiveres på områder som f.eks. lovlig indvandring, migration og udvikling, kapacitetsopbygning og repatriering af folk uden beskyttelsesbehov. Denne dialog skal være baseret på principperne om solidaritet og fælles ansvar.

FORSÆDE: Gianni PITTELLA

Næstformand

Jacques Barrot, *næstformand i Kommissionen*. – (FR) Hr. formand! Migration er et prioritetsspørgsmål, som vil holde institutionen stærkt beskæftiget, og jeg vil gerne takke Tobias Billström, som er velkendt med dette problem.

Vi er i færd med at udarbejde en indvandringspolitik baseret på tre søjler, nemlig respekt for asylretten, bekæmpelse af illegal indvandring og europæisk koordination omkring organisering af lovlig migration.

Adgang til EU's territorium skal gives i henhold til visse bestemmelser, i overensstemmelse med nationale politikker og med fælles standarder, som Unionen gennemfører, og ikke ulovligt og ofte med menneskeliv som indsats. Middelhavet skal blive ved med at være bindeleddet mellem vores civilisationer snarere end et samlingspunkt for elendighed og fortvivelse.

Udfordringen med illegal indvandring kan ikke løses alene af de medlemsstater, som er mere specifikt udsatte, fordi deres grænser er sammenfaldende med Unionens ydre grænse. Det er virkelig vigtigt, at alle EU-medlemsstater viser solidaritet over for denne udfordring. Unionen har allerede vedtaget fælles bestemmelser, har afsat midler hertil og har udviklet afgørende virkemidler. Når det er sagt, er det sandt, at det vil være nødvendigt med nye initiativer i betragtning af omfanget af de illegale migrationsstrømme.

Udfordringen med illegal migration kræver naturligvis en effektiv forebyggelsesstrategi, som gennemføres i partnerskab med alle de lande, som er beliggende langs migrationsruterne. EU gør alt, hvad det kan for at udvikle disse dialoger og dette samarbejde. Målet med denne globale indsats er at håndtere alle de vigtigste dimensioner af indvandring i fællesskab og på en afbalanceret måde. Som hr. Billström netop sagde, er denne indsats central for vores arbejde i Middelhavet, som er samlingspunktet for migrationsstrømmene, der kommer fra de forskellige regioner og passerer gennem adskillige lande i Asien og Afrika.

Kommissionen har forpligtet sig stærkt til at fremme nogle hensigtsmæssige, bilaterale regionale samarbejdsrammer. Stillet over for mangedoblingen af uacceptable menneskelige tragedier besøgte jeg følgende europæiske adgangssteder: Lampedusa, Malta, De Kanariske Øer og Grækenland. Jeg indledte en forhandling i Kommissionen, og jeg har forelagt mine ministerkolleger i Rådet nogle forslag om en mere solidarisk og effektiv europæisk politik.

Det efterfølgende arbejde dannede grundlag for en række beslutninger, som blev truffet af Det Europæiske Råd på mødet i juni. Siden har Kommissionen arbejdet med tre store temaer. For det første asyl: Rådet opfordrede til koordinering af frivillige foranstaltninger vedrørende den interne fordeling af modtagere af international beskyttelse, som opholder sig i de medlemsstater, der er mest udsatte for dette pres. Kommissionen svarede på opfordringen ved i juli at indlede et pilotprojekt, som skal hjælpe Malta. Den har truffet foranstaltninger for fællesskabsfinansiering til de medlemsstater, som er villige til at vise solidaritet med Malta. Til dato har Frankrig indvilliget i at genhuse næsten 100 flygtninge på sit territorium. Det ville glæde mig, hvis andre medlemsstater efterlignede denne gestus.

Den 2. september forelagde jeg også Parlamentet og Rådet en meddelelse, der foreslog et fælles europæisk program om genhusning af flygtninge fra tredjelande. Jeg ved, hr. Billström, at dette program står Deres

hjerter nært. Det fastlægger nogle fælles årlige prioriteter for genhusning samt forslag til, hvordan man udnytter den finansielle bistand til medlemsstaterne under Den Europæiske Flygtningefond mere effektivt.

Det Europæiske Asylstøttekontor skal kunne spille en fremtrædende rolle i en effektiv gennemførelse af disse initiativer. Kommissionens forslag til forordning om oprettelse af dette kontor er i færd med at blive behandlet i Fællesskabets institutioner. Jeg ville virkelig sætte pris på, hvis Parlamentet og Rådet nåede frem til en aftale under det svenske formandskab, med henblik på at gøre støttekontoret operationelt i 2010, og jeg sætter stor lid til Kommissionen og det svenske formandskab. Det var alt vedrørende asyl.

Det andet tema er spørgsmålet om de ydre grænser. Som hr. Billström så tydeligt forklarede, ønskede Rådet, at de grænsekontroloperationer, som koordineres af Frontex, bliver styrket. Det bad os fastlægge klare regler for deltagelse for de fælles patruljer og præcisere bestemmelser for landsætning af nødstedte og for organisering af fælles hjemflyvninger.

Vi må også undersøge, hvordan Frontex kan samarbejde med tredjelande. Budgettet for finansiering af Frontex-operationer i 2009 er blevet forhøjet til 36 mio. EUR, og vi ser nu nærmere på, hvordan Frontex kan organisere hjemsendelsen af illegale indvandrere.

Det bør påpeges, at grænsekontroloperationerne udføres i henhold til fællesskabslovgivning og især i henhold til Schengengrænsekodeksen. Grundlæggende rettigheder og princippet om non-refoulement skal respekteres. I maritime områder skal disse operationer også udføres i overensstemmelse med international søret. Disse bestemmelser fortolkes eller gennemføres imidlertid ikke ensartet af medlemsstaterne. Derfor vil vi forsøge at finde ud af, hvordan disse bestemmelser kan blive udviklet og afklaret, så fællesskabslovgivningen og international lovgivning kan gennemføres bedre inden for konteksten af disse operationer.

Vi har også travlt med at forberede et forslag, som vil gøre det muligt at ændre i forordningen om oprettelse af Frontex-agenturet og dets arbejdsmetoder. Dette forslag vil blive forelagt i begyndelsen af 2010. Det vil omfatte Parlamentets betænkning og den vurdering, som er foretaget af agenturet i henhold til Frontex-forordningens artikel 33. Målet er at optimere og styrke Frontex' rolle i spørgsmål om grænsesamarbejde.

Jeg er nu nået til det tredje tema. Rådet understregede behovet for styrket samarbejde med de vigtigste oprindelses- og transitlande og bad Kommissionen undersøge muligheder for at samarbejde med disse lande i praksis. For at følge op på denne anmodning har Kommissionen lagt store bestræbelser i at optrappe dialogen og samarbejdet med Libyen og Tyrkiet, som er de to centrale lande på de illegale migrationsruter i Middelhavet.

Med hensyn til Libyen har hr. Billström og jeg i juli sendt et brev, hvori vi foreslår vores libyske partnere at samarbejde på en række områder for at sikre en fælles og afbalanceret kontrol med migrationsstrømmene fra Libyen. Vi forklarede de libyske myndigheder, at vi var villige til at hjælpe dem ikke blot med at styrke deres kapacitet til at forhindre migranter i at rejse ind på og forlade deres territorium, men også til at højne behandlingen af migranter i overensstemmelse med menneskerettigheder og med internationale bestemmelser og til at identificere og bistå migranter, som har behov for international beskyttelse.

Kommissionen samfinansierer allerede pilotprojekter igennem UNHCR, Den Internationale Organisation for Migration og det italienske indenrigsministerium. Den eneste måde, hvorpå vi vil kunne give vores handlingsplan den nødvendige rækkevidde, er gennem et klart engagement fra de libyske myndigheders side. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg afventer svaret på vores brev med en vis iver.

Hvad angår Tyrkiet, er generaldirektøren for Generaldirektoratet for Retlige Anliggender, Frihed og Sikkerhed, Jonathan Faull, i dag på mission i Ankara for at undersøge, i hvilket omfang og efter hvilken fremgangsmåde et øget samarbejde kunne opmuntre de tyrkiske myndigheder til at involvere sig yderligere i en mere ansvarlig form for forvaltning af migrationen, med en målsætning om både at tilbagetage illegale indvandrere og frem for alt at yde international beskyttelse til flygtninge. Hvis Tyrkiet og Libyen er villige til at tage vores tilbud op til overvejelse, vil vi og hr. Billström kunne besøge de to lande inden årets udgang.

Endelig vil jeg gerne nævne Stockholmprogrammet, som skal lægge fundamentet for en mere effektiv fælles politik, og som vil give os mulighed for at fremme koordineret indvandring i den europæiske pagt om indvandring og asyls ånd. Vi fremlagde vores forslag i juni, og de fik en positiv modtagelse ved den uformelle ministerdebat, som blev afholdt i juli af det svenske formandskab.

Jeg skal ikke gentage det, jeg netop har sagt, dvs. de tre store temaer for denne politik, et fælles asylsystem på linje med vores humanitære traditioner, mere effektiv kontrol med illegal indvandring gennem en mere

integreret forvaltning af vores interne grænser og vores visapolitik, og så naturligvis øget effektivitet i vores kamp mod menneskehandel og gennemførelse af en specifik tilbagesendelsespolitik, som er rettet mod langsigtet genintegrering af migranter i deres oprindelige samfund, såvel som at åbne for lovlig migration inden for rammer, som sikrer, at værtslandenes behov bliver mødt, uden at glemme oprindelseslandenes behov eller respekten for migranternes rettigheder.

Det var det. Jeg har overskredet tiden en smule, men jeg ville følge op på hr. Billströms gode forklaringer ved at fremhæve de største temaer i en politik og i en europæisk strategi, som efter min mening nu begynder at tage form. Endnu mangler vores medlemsstater at vise fuld solidaritet og den nødvendige beslutsomhed for at gennemføre denne strategi. Jeg sætter i høj grad min lid til Europa-Parlamentet for at hjælpe os i så henseende.

Simon Busuttil, for PPE-Gruppen. – (MT) Hr. formand! Jeg vil gerne byde velkommen til minister Billström og navnlig til Kommissionens næstformand Jacques Barrot. Jeg vil gerne takke Kommissionens næstformand for hans meget store og reelle indsats på indvandrings- og asylområdet. Jeg vil også gerne udtrykke min påskønnelse og tak til kommissær Barrot for det engagement, han har udvist i denne forbindelse, og for de konkrete initiativer, som han har iværksat på dette vanskelige, kontroversielle og følsomme område. Dette bringer mig frem til det første aspekt, som jeg ønsker at fremdrage, nemlig spørgsmålets kompleksitet.

Det er let at pege fingre ad enkelte lande. Vi bliver imidlertid nødt til at analysere situationen seriøst og grundigt, idet vi i modsat fald risikerer at ende i en absurd situation. Jeg vil gerne komme med et eksempel. I den senere tid har der været rejst kritik mod den italienske regering for dens prompte tilbagesendelse af ankomne indvandrere til Libyen. Vi er imidlertid nødt til at forstå, at som følge af Italiens reaktion er antallet af indvandrere, der har valgt at indlade sig på den farefulde rejse og sætte deres liv på spil, faldet betydeligt i år.

Det er vigtigt at forstå, at denne tilbagesendelsesordning har været et alvorligt tilbageslag for organiseret kriminalitet og menneskehandlere. Selv om det uden tvivl er nødvendigt at respektere indvandreres ret til asyl, er det således ligeledes meget vigtigt at fortsætte bestræbelserne på én gang for alle at sætte en stopper for denne tragedie, som udspiller sig i Middelhavet. Det er lige så vigtigt at fortsætte kampen mod menneskehandlere, der udnytter den elendighed, som indvandrere, der ønsker at sejle til Europa, lever i.

Vi er derfor hele tiden nødt til at være opmærksom på spørgsmålets kompleksitet. Jeg vil gerne fremdrage nogle andre aspekter. Vi skal styrke Frontex, navnlig med hensyn til det potentielle mellemstatslige samarbejde, der omfatter konkrete spørgsmål som f.eks. tilbagesendelsespolitikker, der berører mere end et land. Der er desværre ikke blevet gjort tilstrækkeligt på dette område inden for rammerne af Frontex. De initiativer, som næstformand Barrot henviste til, fortjener også opmærksomhed, herunder det generelle genbosættelsesprogram, pilotprojektet for lande som Malta og oprettelsen af et asylkontor. Disse initiativer skal iværksættes øjeblikkeligt. Endelig er en anden lige så vigtig faktor, som kræver opmærksomhed, vores samarbejde med Libyen og andre tredjelande, der er afgangsteder for indvandrere. Vi kommer ingen vegne, hvis vi ikke samarbejder med disse lande.

Juan Fernando López Aguilar, for S&D-Gruppen. – (ES) Hr. formand, hr. Billström, kommissær Barrot! Jeg er enig med både formandskabet og Kommissionen, der har understreget, at dette er et af globaliseringens vigtigste aspekter, som kræver et europæisk svar.

Europa kan yde et fornuftigt bidrag på dette område ved at styrke forvaltningen af et af globaliseringens mest entydige aspekter, nemlig en indvandring af hidtil uset omfang, og således af migrationsstrømme og deres virkninger på alle områder af betydning for den europæiske opbygning.

Ingen af medlemsstaterne har kapacitet til at tackle dette fænomen alene. Vi har således brug for en fælles politik, der endnu ikke er blevet fastlagt. Alle de tiltag, der er blevet gjort for at fastlægge denne nødvendige fælles politik, er hjulmet i den europæiske forfatning og Lissabontraktaten. Denne politik er imidlertid endnu ikke blevet fastlagt. Alle de tiltag, der er blevet gjort, er en foregribelse af de tiltag, der skal gøres, og vi er stadig i en meget tidlig fase.

Det står imidlertid klart, at svaret skal være i overensstemmelse med den europæiske identitet. Det er således først og fremmest vigtigt, at vi forpligter os til at fjerne grundlæggende uligheder gennem et styrket udviklingssamarbejde.

Vi er for det andet også nødt til at styrke bekæmpelsen af dette fænomens politiske og kriminelle aspekter ved at sætte ind over for de organisationer, der handler med mennesker. Vi skal samtidig forbedre

informationen om risiciene forbundet med ulovlig indvandring og menneskehandel, grunduddannelse og ulovlig beskæftigelse. Løsningen skal omfatte lovlig indvandring som et alternativ til ulovlig indvandring.

Endelig skal vi engagere os helhjertet i menneskerettighederne. Dette vedrører asyl- og flygtningeaspekterne og indebærer, at vi skal overholde den europæiske pagt om indvandring og asyl, der blev underskrevet i oktober 2008.

Vi skal imidlertid i mellemtiden styrke EU's ydre grænser ved at øge grænsekontrollen og påtage os et fælles ansvar. Følgerne af ulovlig indvandring i Italien, Spanien eller Grækenland – der er åbenlyse i Spanien ved den sydlige Middelhavsgrænse samt på De Kanariske Øer, hvor kanoer fyldt med desperate mennesker lander – er ikke et rent spansk eller italiensk anliggende. Det er et europæisk anliggende, som ikke blot kræver, at vi udviser solidaritet med Spanien eller Italien, og endnu mindre at vi blot forlader os på, at Spanien og Italien vil følge den europæiske model i deres bilaterale forbindelser med afrikanske lande. Nej, det er et fælles ansvar, som kræver et fælles svar.

Derfor har Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender støttet styrkelsen af Frontex samt forhøjelsen af agenturets budget, hvilket Europa-Parlamentet forhåbentlig også vil gøre, idet vi er enige med det svenske formandskab, der tillægger dette spørgsmål stor vægt og betydning.

Sonia Alfano, for ALDE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke kommissær Barrot og hr. Billström. Den 31. august stillede jeg en prioriteret forespørgsel til Kommissionen. Det er korrekt, at antallet af indvandrere, der når frem til Italiens og Libyens kyster, er faldet, men det skyldes, at antallet af indvandrere, der omkommer i Middelhavet, fortsat er stigende.

I dag er Middelhavet desværre blevet en massegrav, og Berlusconi's regering, dvs. den italienske regering, har underskrevet en aftale med Libyen, der desværre giver Italien mulighed for at nægte ikke blot indvandrere, men også flygtninge fra lande, hvor der sker forfølgelse, eller hvor der er borgerkrig, som f.eks. Somalia og Eritrea, indrejse, og den nægter disse stakkels mennesker retten til at søge asyl og overtræder således alle internationale regler, herunder navnlig Genèvekonventionen.

Jeg vil gerne minde om, at princippet om non-refoulement er et grænseoverskridende princip, det ikke under nogen omstændigheder er til diskussion eller forhandling. Vi ønsker ikke fortsat at have den opfattelse, at denne aftale mellem Italien og Libyen i sidste ende blot er et spørgsmål om økonomiske interesser på omkring 5 000 mia. EUR.

Jeg opfordrer på det kraftigste Kommissionen til ikke – hvis dette er dens hensigt – at indgå en aftale mellem EU og Libyen som den, der blev indgået med Italien, idet vi har set resultaterne af denne foragtelige aftale. Jeg vil gerne gentage, at disse mennesker desværre udsættes for tortur på grund af denne aftale. Det er det, der foregår. Det fremgår af avisartikler og fotos, f.eks. fotos af mange af disse indvandrere i Ganfudafængslet, 10 km fra Benghazi, at de udsættes for tortur i de tilbageholdelsescentre, hvor de indkvarteres i Libyen. Jeg mener ikke, at der på baggrund af denne tortur er grundlag for venskabsforbindelser eller institutionelle aftaler.

Som understreget af FN's højkommissær for flygtninge indebærer princippet om non-refoulement, at mennesker ikke må sendes tilbage til områder, hvor deres liv kan anses for at være i fare, eller hvor deres frihed kan være i fare. Det synes helt utroligt, at disse mennesker sendes tilbage til Libyen, der – hvilket jeg gerne vil understrege på ny – hverken har underskrevet eller ratificeret Genèvekonventionen. For at føje spot til skade er ulovlig indvandring desuden en strafbar handling i Italien, og efter den dramatiske landgang i slutningen af august, hvor mange somaliere mistede livet, er de få somaliere – fire eller fem så vidt jeg ved – der nåede frem til deres bestemmelsessted, bl.a. blevet anklaget for indvandring og retsforfølges således nu under italiensk lov.

Jeg opfordrer på det kraftigste Kommissionen til at træffe reelle foranstaltninger nu, til at vurdere, om aftalen mellem Italien og Libyen er i overensstemmelse med folkeretten, og endelig til at slå ind på en helt ny kurs ved ikke at støtte den italienske regerings forbryderiske politik.

Hélène Flautre, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Vores sidste debat efter en tragedie i Middelhavet fandt sted den 1. april.

Som De helt sikkert husker, omkom flere hundrede indvandrere ud for Libyens kyst. Vi stillede krav om en undersøgelse. Vi har endnu ikke modtaget nogen oplysninger om omstændighederne ved denne tragedie. Som bekendt blev 73 afrikanere efterfølgende – midt i august – fundet døde ud for Lampedusa. Den 25.

august blev 57 eritreiske indvandrere endelig reddet efter et langvarigt ophold i maltesisk farvand. Den 31. august blev 75 somaliere nægtet indrejse til Libyen.

EU's ydre grænser er virkelig blevet morderiske. Dette er titlen på en rapport udarbejdet af ngo'en "Migreurop", der snart vil blive offentliggjort, og som jeg opfordrer Dem til at få fat i og læse grundigt.

Kommissær Barrot! De henviser i denne forbindelse til nogle centrale spørgsmål. De henviser til retten til asyl, til retten til international beskyttelse. De bør også henvise til enhver persons ret til at forlade ethvert land og til den forpligtelse, som vi alle har til at hjælpe andre, uanset hvem de er. Det er international havret. Disse situationer opstår oftere og oftere, og de opstår også oftere og oftere ved grænsen mellem Tyrkiet og Grækenland. Derfor mener jeg ikke, at vi imødegår denne situation ved at øge ressourcerne til Frontex.

EU er efter min opfattelse oppe imod sit eget projekt. EU blev skabt ved at nægte andre deres værdighed og er nødsaget til at fortsætte af samme spor.

Timothy Kirkhope, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Ambitionerne i Kommissionens fælles genbosættelsesprogram er helt sikkert ædle, idet formålet er at fremme samarbejdet mellem nationale regeringer omkring genbosættelsen af flygtninge og asylansøgere. Som britisk konservativ er jeg imidlertid fortsat bekymret over dets gennemførelse. Vi ønsker ikke at se en gentagelse af de problemer, vi havde i Sangattelejren i Frankrig.

Jeg mener, at samarbejde og solidaritet i hele EU naturligvis er et vigtigt aspekt, når vi drøfter de byrder, der påhviler de enkelte lande, men vi skal være bedre til at skelne mellem økonomiske migranter og asylansøgere. De er naturligvis i deres fulde ret til at søge tilflugt, men vi skal også have en lovgivning, der ikke binder de enkelte lande på hænder og fødder, når det kommer til at afgøre, hvem der modtages, og hvem der får asyl. En fælles tilgang som foreslået af Kommissionen kan underminere den enkelte EU-medlemsstats mulighed for at træffe denne afgørelse.

Det bør imidlertid efter min opfattelse prioriteres højt at sikre de sydlige grænser. Frontex skal spille en mere fremtrædende rolle og således virke stærkt afskrækkende på økonomiske migranter, der ønsker at inddrage sig på den farefulde rejse over Middelhavet. Vi skal gribe kraftigere ind over for forskellige tredjelande, der på uforvarselig vis fremmer disse aktiviteter. Ifølge Kommissionen vil det i sidste ende være op til de nationale regeringer at afgøre, hvor mange mennesker de ønsker at give adgang, og Storbritannien og andre lande vil ikke blive tvunget til at modtage et stort antal økonomiske migranter, som de ikke kan håndtere eller hjælpe i disse økonomisk vanskelige tider. Dette er nødvendigt og det rigtige at gøre. Lande som Storbritannien har brug for garanti for, at vi fortsat selv kan fastlægge vores asyl- og indvandringspolitik, samt garanti for, at EU's tilgang fortsat vil være præget af åbent samarbejde og ikke tvang.

Willy Meyer, for GUE/NGL-Gruppen. – (ES) Hr. formand, hr. Billström, kommissær Barrot! Starten af denne valgperiode er en fremragende lejlighed til at genoverveje vores indvandringspolitik.

Vores nuværende indvandringspolitik er tydeligvis baseret på hykleri og kynisme. Vi siger, at vandrende arbejdstagere er en forudsætning for det europæiske projekt, og alligevel kriminaliserer vi dem gennem lovgivning som f.eks. tilbagesendelsesdirektivet, der meget rammende er blevet kaldt "skammens direktiv", og som ikke er i overensstemmelse med EU's principper og værdier.

Der er ikke bred forståelse for denne politik, som har til formål at gøre Europa til en fæstning i denne krisesituation, der er udtryk for en tredobbelt krise i form af en fødevare-, finans- og energikrise, idet vi ikke har gjort vores arbejde ordentligt, og vi går i den forkerte retning. Hvis der er brug for Europa, og navnlig hvis der er brug for Europa takket være vandrende arbejdstagere, skal vi respektere alle deres rettigheder og ikke kriminalisere dem, som EU gør. Dette påfører kun familier, der blot forsøger at flygte fra krig eller sult, mere lidelse.

Det bedste visitkort på stats- og regeringschefernes topmøde i Madrid næste forår mellem EU og Latinamerika og Vestindien ville således være at ophæve dette "skammens direktiv", der ikke er i overensstemmelse med vores principper og værdier, og som ingen regering har forståelse for, navnlig ikke i Latinamerika og Vestindien, hvorfra tusindvis af de vandrende arbejdstagere, der forsøger at komme ind i EU, kommer.

Jeg opfordrer derfor på det kraftigste til, at det nøje overvejes at ophæve dette "skammens direktiv".

Gerard Batten, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! De pågældende foranstaltninger er en del af det nuværende område for frihed, sikkerhed og retfærdighed, der omfatter indvandring. Det handler om en

fælles indvandrings- og asylpolitik, og uanset hvor meget den britiske regering end måtte lyve over for den britiske befolkning, ved vi, at den i sidste ende vil blive bindende for Storbritannien.

En "one-size-fits-all"-politik vil imidlertid ikke fungere i Storbritannien. Storbritannien er et af de tættest befolkede lande i verden, og overraskende nok tættere befolklet end Indien, Kina eller Japan. Nettoindvandringen til Storbritannien er i øjeblikket på omkring 230 000 om året, dvs. over 1 mio. nye mennesker hvert femte år. Befolkningstallet vil stige fra det nuværende rekordniveau på 61,4 mio. til godt 70 mio. i 2031, og herefter stige konstant fremover. Hele denne vækst skyldes indvandring og indvandreres fødsler.

Det Forenede Kongeriges Uafhængighedsparti er ikke imod en vis indvandring, men den skal kontrolleres strengt og være til gavn for Storbritannien og ikke for EU eller nogen andre. Storbritannien har ikke brug for en fælles europæisk indvandringspolitik. Vi skal stoppe denne masseindvandring nu og indføre en stærkt begrænset og kontrolleret indvandringspolitik. Vi skal anvende bestemmelserne i flygtningekonventionen fra 1951, hvori det fastslås, at de skal søge tilflugt i det første land, de kommer til, som er udpeget som sikkert – hvilket ikke er en lille ø ud fra Europas kyst kaldet Storbritannien.

Vi bør ikke længere fremme multikulturalisme, der skaber splittelse og fører til konflikt, og assimilere og integrere de nuværende indvandrere i en fælles kultur, der respekterer fælles politiske og retlige institutioner. Shari'atlovgivningen hører overhovedet ikke hjemme i Storbritannien – og efter min opfattelse heller ikke andre steder i Europa.

Louis Bontes (NI). – (NL) Hr. formand! Frontex fungerer ikke. Budgettet for Poseidon-operationen, der gennemføres i øjeblikket, er 11 mio. EUR. Det er meningsløst. Det er penge ud af vinduet. Direkte tilbagesendelse og indgreb over for de lande, der gør denne indvandring mulig, er den eneste løsning. Den fælles asyl- og indvandringspolitik er ikke i den nederlandske befolknings interesser. Det nederlandske Frihedsparti, på hvis vegne jeg taler, er stærkt imod denne politik. Den vil indebære, at der kommer endnu flere mennesker, som ikke har udsigt til at komme ind i Europa. Den nederlandske befolkning har ikke brug for solidaritet. Den har brug for, at vi forsvare nederlandske interesser her i dag. Lad os derfor sætte en stopper herfor.

Jeg vil også gerne komme med en yderligere kommentar til det svenske formandskabs holdning. Dette formandskab er af den opfattelse, at Europa bør åbne yderligere op for masseindvandring af hensyn til det europæiske arbejdsmarked. Frihedspartiet er fuldstændig imod. Det er et røgslør, der åbner op for masseindvandring. Tænk på, hvad der sker i de store byer – tænk på de enorme problemer, som de står over for. Tænk på Deres egen befolkning, tænk på Deres eget land, tænk på Deres egen kultur. Det gør vi i hvert fald. Jeg vil gerne tilføje, at nok er nok. Lad os sætte en stopper for masseindvandring. Nu må det være nok.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Hr. formand, hr. næstformand i Kommissionen, hr. formand for Rådet! Migrationsudfordringerne er fortsat de samme, og det er vores forpligtelser til at imødekomme disse også.

Vi står over for en række udfordringer. Den første er at indføre en fælles indvandringspolitik, den anden er at tilrettelægge den lovlige indvandring langt bedre, den tredje er at forbedre integrationsprocedurerne, den fjerde er at bekæmpe ulovlig indvandring med fasthed, den femte er at videreudvikle Frontex, den sjette er at forbedre procedurer, konventioner og aftaler med oprindelses- og transitlande, og den syvende er at gøre fremskridt med hensyn til en fælles asylpolitik.

Det Europæiske Asylstøttekontor skal i 2010 på et retfærdigt og seriøst grundlag fremme lige muligheder og fordele ansvaret, således at der skabes solidaritet og adgang til international eller subsidiær beskyttelse fremover.

Frontex handler om samordning og samarbejde. Det er under ingen omstændigheder en erstatning for nationale beføjelser. Det øgede antal Frontex-missioner syd for vores grænser, i Sydeuropa, navnlig i Middelhavet og på Atlanterhavskysten, er ikke udelukkende EU's reaktion på det øgede migrationspres i Grækenland, Malta, Italien eller Spanien. Det er også humanitær bistand, der skal forebygge dødsfald og katastrofer.

Se blot, hvad der er sket med Frontex-budgettet, der er steget fra 6 mio. EUR i 2005 til 78 eller 83 mio. EUR i 2010. Vi er imidlertid bekymret over, at Frontex ikke kan forvalte det budget, som det har fået af Parlamentet. Det ville være uacceptabelt, idet der er mange udfordringer og missioner, der skal tackles.

Det er af afgørende betydning, at Frontex puster liv i den centrale fortegnelse over disponibelt teknisk udstyr CRATE (Centralised Record of Available Technical Equipment). Det er ligeledes af afgørende betydning, at medlemsstaterne opfylder deres forpligtelser i forbindelse med CRATE. Der er brug for øget og bedre samordning med Europol. Vi skal forvalte Iconex, og med hensyn til beskyttelsen af menneskerettighederne er der brug for en øget og bedre samordning mellem Frontex og Den Internationale Organisation for Migration samt UNHCR.

Dette er udfordringerne, og dette er vores forpligtelser.

Claude Moraes (S&D). – (EN) Hr. formand! Der er ingen, der undervurderer de meget store vanskeligheder, der er forbundet med at skabe den balance, som formanden for vores udvalg var inde på, og med de migrationspres, EU udsættes for, og de pres, vi udsættes for i Middelhavsområdet. I sommer blev vi endnu engang mindet om de barske vilkår for indvandrere og asylansøgere, der forfølges og flygter fra fattigdom.

Frontex spiller uden tvivl en afgørende rolle i Europas tilgang til indvandring. Frontex' betydning stiger, i takt med at vi opbygger et mere koordineret EU-system for kontrol med vores ydre grænser. Derfor er min gruppe af den opfattelse, at det er af afgørende betydning at skabe den rette balance mellem på den ene side at allokere ressourcer til Frontex – som mange kolleger har været inde på – og på den anden side at sikre, at Frontex i højere grad fokuserer på de humanitære aspekter af agenturets arbejde. Hvordan kan Frontex f.eks. medvirke til at nedbringe det tragiske antal døde på havet, over 12 000 gennem de sidste 10 år? Søredning er således blevet omfattet af agenturets ansvarsområde. Djæveln ligger i detaljen. Mange af disse politikker skal fungere på stedet, og jeg ved, at Parlamentet, Kommissionen og Rådet forsøger at sikre dette.

Vi skal sikre, at Frontex ikke blot bliver en mekanisme til at holde mennesker uden for Europa. De mennesker, der har et legitimt behov for beskyttelse, skal have adgang til EU's territorium.

Kommissæren var inde på non-refoulement-princippet. Det er vigtigt at understrege dette princip. Mine kolleger fra Italien vil naturligvis komme nærmere ind på situationen i Italien og Libyen, men dette princip må ikke krænkes af nogen eller noget land.

Vi står i en situation, hvor non-refoulement vil ske, selv med lande, som ikke har undertegnet konventionen fra 1951. Det er vigtigt, at vi værner om disse menneskerettigheder. Vi må ikke flygte fra vores ansvar for at yde beskyttelse til mennesker, der har brug for beskyttelse.

Frontex skal derfor være et led i en retfærdig og afbalanceret tilgang til indvandring og asyl. Vi skal sikre, at asylpakken gennemføres, og vi skal sikre en balance mellem lovlig indvandring og beskyttelsen af flygtninge.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Hr. formand! Den britiske presse har, godt hjulpet af paranoide og euroskeptiske medlemmer af Europa-Parlamentet, spredt panik ved at konkludere, at en fremtidig kommissær for menneskerettigheder, som kommissionsformand Barroso har accepteret på forslag af ALDE-Gruppen, vil tvinge Det Forenede Kongerige til at modtage flere asylansøgere fra hele Europa.

Dette er ikke rigtigt. Som Kommissionens næstformand Jacques Barrot har bekræftet, er pilotprojektet vedrørende bistand til Malta ikke bindende, og den foreslående ordning om genbosættelse af UNHCR-godkendte flygtninge direkte fra tredjelande vil heller ikke være bindende.

EU's politik har aldrig omfattet kvoter eller tvang i forhold til national modtagelse af indvandrere. Vi forsøger imidlertid at skabe frivillig solidaritet, og jeg håber virkelig, at en fremtidig kommissær for menneskerettigheder vil bidrage til at hindre, at indvandrere omkommer på Middelhavet.

Næste måned er det 10 år siden, EU fastlagde et mål om et fælles asylsystem og koordinerede indvandringspolitikker. På trods af en stor indsats, navnlig fra Kommissionens side med støtte fra medlemmer af Europa-Parlamentet, er der helt klart lang vej igen.

Den vigtigste opgave er at sikre en ordentlig forvaltning af migrationsstrømmene, der normalt kaldes "blandede strømme" af flygtninge og jobsøgende indvandrere, således at der skelnes mellem de to grupper. Formålet er at give den europæiske befolkning tillid til, at disse migrationsstrømme forvaltes korrekt, samt at forhindre flere dødsfald og sikre, at de indvandrere, der har ret hertil, ydes beskyttelse.

Hvis mennesker i skrøbelige både skubbes ud på havet igen, og det således aldrig bliver undersøgt, om de har behov for beskyttelse, er ingen af disse mål opfyldt. Jeg er chokeret over at høre fra kommissær Jacques Barrot, at medlemsstaterne ikke anvender søretten ensartet. Disse forskelle er uacceptable. Der skal afsættes tilstrækkelige ressourcer til Frontex, som skal respektere den enkeltes menneskerettigheder. Disse mennesker

skal have lov til at gå i land, deres asylstatus skal vurderes, og de skal opdeles i flygtninge og dem, der ikke har ret til at blive.

EU-medlemsstaterne skal om nødvendigt indklages for EF-Domstolen, såfremt de ikke opfylder disse krav, og tanken om at Libyen, som min kollega Sonia Alfano var inde på, er i stand til at gøre dette i stedet, er helt grotesk i lyset af landets grove krænkelser af menneskerettighederne.

En rationel europæisk indvandringspolitik vil indebære en række fælles kriterier for økonomisk migration, på grundlag af hvilke medlemsstater, der modtager sådanne indvandrere, selv kan træffe afgørelse om, hvor mange de ønsker at modtage. Vi har brug for samordning, fælles standarder, en fælles ramme samt solidaritet.

Franziska Keller (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! Jeg deler egentlig ikke Deres begejstring for Frontex. Det fremgår af rapporter fra Frontex samt fra medlemsstaterne, at agenturet har krænket menneskerettighederne, retten til non-refoulement og nægtet flygtninge adgang til at søge asyl, og disse krænkelser af menneskerettighederne sker i EU's navn.

Minister Billström! De har påpeget, at vi har brug for en række kontrolforanstaltninger ved vores ydre grænser, men hvorfor kan vi ikke kontrollere de mennesker, der er beskæftiget med at forsvare vores ydre grænser? Hvorfor er der ikke gennemsigtighed og klarhed omkring Frontex og agenturets arbejde? Vi har brug for klarhed og gennemsigtighed i Europa-Parlamentet omkring Frontex' aktiviteter. Hr. kommissær! Vi har brug for klarhed over, hvor langt man er kommet med de nye regler for Frontex, som De henviste til, og vi har brug for klarhed over, hvordan flygtninge kan opnå international beskyttelse, når de opsamles på havet.

Vi har også brug for åbenhed omkring de aftaler, der indgås med tredjelande, og omkring, hvad der helt præcist sker med de EU-midler, der f.eks. overføres til Libyen. Jeg tvivler på, om det, De kaldte Libyens bistand til flygtninge, rent faktisk er en hjælp til flygtninge, men vi mangler også åbenhed på dette område, og hvis medlemsstaterne ikke engang fortolker indvandrernes rettigheder på samme måde som Dem, hvilket De selv påpegede, hvordan vil De så sikre, at tredjelande som f.eks. Libyen vil følge Deres fortolkning?

Jeg vil gerne minde Dem om, at Parlamentet altid har støttet tanken om obligatorisk fordeling af ansvaret for behandling af asylansøgninger, og Deres rapport om pilotprojektet, hvoraf det fremgår, at Frankrig kun modtog et lille, nærmest latterligt antal flygtninge, nemlig 100 flygtninge, fra Malta, viser efter min mening, at vi ikke når langt med frivillig solidaritet. Der skal være en forpligtelse på dette område.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Hr. formand! Vi ønsker at bekæmpe indvandring. Det er et stort problem. Vi har samtidig problemer med vores skærm og computer. Lad os løse de problemer, vi virkelig kan løse effektivt.

Indvandring er naturligvis et af de største problemer i Europa i dag. Det er desuden ikke kun et problem for os politikere, men også et problem for befolkningen i EU-medlemsstaterne. Det er måske en af de største udfordringer for den politiske klasse i Europa og et af de største problemer for vores vælgere. Indvandring har mange ansigter, og mine kære kolleger har i dag talt om indvandring fra Afrika, der hovedsagelig berører landene i Middelhavsområdet, og deres udtalelser er i en vis forstand berettigede. Jeg repræsenterer et land – Polen – hvor denne ulovlige indvandring naturligvis er mindre, men folk kommer til os fra landene i det tidligere Sovjetunionen, og nogle fra Asien.

Det handler om filosofien bag EU's kamp mod ulovlig indvandring, og – lad os sige det helt klart – også mod restriktioner for lovlig indvandring. Skal Frontex bære hovedansvaret for denne kamp? Er dette virkelig hensigtsmæssigt? Ville det ikke være mere effektivt, hvis de ekstra midler, som vi ønsker at give til Frontex, gives til de lande, der har det største problem med ulovlig indvandring, samt til EU-medlemsstaterne ved EU's ydre grænser? Jeg vil gerne til slut påpege, at dette efter min opfattelse er mere hensigtsmæssigt.

Rui Tavares (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand, hr. Billström, kommissær Barrot! Vi har ikke noget valg med hensyn til Genèvekonventionen og menneskerettighederne. Vores eneste mulighed er at overholde de konventioner, vi har underskrevet. Loven er klar. Det er en overtrædelse af Genèvekonventionen om flygtninge at sende flygtninge, der ankommer til europæiske kyster, til lande, der ikke har underskrevet Genèvekonventionen. Dette er ikke et abstrakt retsspørgsmål, men et reelt argument.

Når vi sender flygtninge til Libyen via Frontex eller medlemsstaterne, overtræder vi konventionen, ikke mindst fordi vi på baggrund af den italienske regerings egne tal ved, at 75 % af de mennesker, der når frem til europæiske kyster, søger asyl, og 50 % heraf – omkring 38 % eller en tredjedel af det samlede antal – har ret til humanitær beskyttelse.

Politiske valg fører til moralske valg, og lige nu står vi over for et moralsk valg. Er det rigtigt, er det virkelig moralsk rigtigt, at mere end 14 000 mennesker er omkommet i forsøget på at nå frem til Europas kyst i de seneste år? Er det virkelig moralsk rigtigt, at en stor del af de mennesker, der sætter livet på spil, burde have haft ret til asyl lige fra starten? Er det virkelig nødvendigt, at de tvinges til at sætte livet på spil? Nej, det burde ikke være nødvendigt.

Vi har længe sagt, at en rent repressiv indvandringspolitik, som den, der er blevet ført, tvinger os til at træffe valg mellem liv og død og gør os alle medansvarlige for hvert enkelt valg mellem liv eller død.

Vi løser ikke problemet ved at kaste penge efter Frontex her i begyndelsen af valgperioden – penge, som Frontex ikke kan bruge, og som det ifølge Kommissionen er uansvarligt at give Frontex på dette tidspunkt. Vi kan løse problemet ved at tage Frontex' mandat op til fornyet overvejelse og herefter kan det godt være, at Frontex skal tilføres yderligere midler. Hvis dette skal ske, er Frontex nødt til at samarbejde og give UNHCR alle oplysninger. Hvis dette skal ske, er Frontex nødt til at inddrage humanitære aspekter i sine politikker, hvilket ikke sker i øjeblikket. Forslaget vedrørende flygtningefonden er lige så alvorligt, idet midlerne nedskræres, samtidig med at vi investerer yderligere midler i Frontex.

Roberta Angelilli (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er helt ærligt irriteret over, at visse af mine italienske kolleger ikke har forspildt lejligheden til at puste nyt liv i den samme gamle polemik alene med det formål at angribe den italienske regering. Når vi taler om indvandring, bør vi ikke fortsat indlade os på ideologisk manipulation, men gå til sagens kerne og tale om de retningslinjer, der er fastsat i den europæiske pagt om indvandring og asyl, som er baseret på værdier som integration og solidaritet.

Jeg sætter stor pris på Kommissionens indsats i de senere år, men jeg er sikker på, at kommissær Barrot vil være enig med mig, når jeg siger, at vi er nødt til at sætte tempoet op for at skabe en egentlig europæisk indvandringsstrategi med fokus på den kompromisløse kamp mod ulovlig indvandring og handel med og udnyttelse af mennesker.

Vi må gribe hårdt ind over for alle dem, der lukrerer på denne handel, herunder arbejdsgivere, der bruger ulovlig arbejdskraft. Det er helt sikkert ikke længere acceptabelt, at grænselandene i Middelhavsområdet skal løse problemet med indvandring alene. Kommissionens nylige forslag om et fælles reintegrationsprogram er et skridt hen imod politisk og praktisk samarbejde mellem medlemsstaterne, men der er et presserende behov for at gennemføre en række initiativer for at skabe en mere effektiv solidaritet i Fællesskabet.

Vi forventer derfor, at rådsformandens udtalelse snart omsættes i handling, en udtalelse, der bl.a. er på linje med den italienske minister Franco Frattinis indtrængende bøn om at indlede en debat, således at vi kan afklare, hvordan vi fordeler byrderne og ansvaret for håndteringen af strømmene af ulovlige indvandrere og politiske asylansøgere.

Dette er efter min opfattelse sagens kerne, idet vi i modsat fald ender i den paradoksale situation, hvor nogle medlemsstater, herunder Italien, Malta, Grækenland og Spanien, er forpligtet til at modtage ulovlige indvandrere, mens andre gemmer sig bag en vilkårlig solidaritet på frivillig basis. De kan ikke længere vige uden om. Jeg vil gerne takke Frankrig, som har tilbudt at modtage 100 personer, 100 asylansøgere. Disse 100 personer skal dog ses i forhold til de tusindvis, titusindvis af asylansøgere. Jeg takker derfor Frankrig, men det er en dråbe i havet.

Jeg vil afslutningsvis bemærke, at vi ikke længere kan betragte indvandring som en patentløsning. Da vi ikke har en egentlig samarbejdspolitik på udviklingsområdet, hvor Europa skal påtage sig en ledende rolle, dømmer vi dele af verden til en sikker og uundgåelig fremtid præget af fattigdom og fortvivlelse.

Stavros Lambrinidis (S&D). – (EL) Hr. formand, hr. minister, hr. kommissær! Parlamentet har indtrængende opfordret til samarbejde på europæisk plan med indvandrernes oprindelses- og transitlande. Disse lande omfatter ikke kun Libyen. De omfatter også Tyrkiet. Ud over at være et oprindelses- og transitland i denne sammenhæng er Tyrkiet også et kandidatland. Man kan med andre ord sige, at Tyrkiet har en dobbelt forpligtelse til at respektere EU's politiske principper og institutioner.

I mindst fire tilfælde for nylig er Frontex-helikoptere blevet generet af tyrkiske radarsignaler i græsk luftrum under udførelsen af deres opgaver. I går truede et tyrkisk jagerfly rent faktisk med at tvinge en Frontex-helikopter til at vende tilbage.

Hvad agter De at gøre, og hvordan vil De reagere på vegne af EU på denne chikane, som en europæisk institution som Frontex udsættes for under aktioner?

Obligatorisk solidaritet kan desuden ikke udelukkende udmøntes i Frontex-relaterede kontrolforanstaltninger i de sydlige lande. Der skal også udvises solidaritet ved at modtage indvandrere, der ankommer til vores lande, som ikke kan modtage så mange indvandrere hver gang. Her slår Kommissionen og Rådet til lyd for frivillig solidaritet, der ikke er det papir værd, den er skrevet på. Kan De fortælle os, hvorfor De ikke også indfører obligatorisk solidaritet på dette område?

Endelig bør pilotprogrammet mellem Italien, Malta og Libyen ikke være det eneste pilotprogram. Hvorfor er der intet pilotprogram for hjemsendelse af indvandrere til Tyrkiet, der er et gabende sår i forhold til dette særlige problem? Hr. kommissær! Har den græske regering nogensinde anmodet herom, og sagde De nej? Eller anmodede Libyen, Italien og Malta blot herom og fik et betingelsesløst ja fra Dem?

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Dette giver mig lejlighed til at fremdrage to små punkter, der efter min opfattelse – og som en af mine kolleger sagde for lidt siden – understreger den hykleriske karakter af vores politik.

Det første punkt vedrører Dublinaftalerne. Hr. kommissær! De er helt klar over situationen i Calais. De ved, at mange mennesker i Calais udmærket kunne ansøge om og få status som politisk flygtning. Hvorfor gør de det ikke? Fordi de som følge af Dublinaftalerne helt sikkert bliver sendt til lande, som de ikke ønsker at komme til, til tider af meget gode grunde. De ønsker ikke at komme til Grækenland, hvor de stort set ikke har nogen chance for at opnå flygtningestatus.

I dag er Dublinaftalerne et instrument, der undergraver beskyttelsen af de mennesker, der har mest brug for disse aftaler, og som skaber ulighed mellem medlemsstaterne. Så lad os holde op med at tale om solidaritet, når der indføres instrumenter, der skaber ulighed mellem staterne.

Det andet punkt vedrører tilbagetagelsesaftalerne. Jeg er fuldt ud klar over, at hensigten er at forhandle disse aftaler med Tyrkiet og Libyen, dvs. at lege med tanken om, at der indrettes enorme lejre i en lang række nabolande, hvor migrationsstrømmene kan tilbageholdes. Dette er uacceptabelt af praktiske årsager, af moralske årsager og af politiske årsager, og det ved De godt!

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne med det samme og uden overdrivelse sige, at gæstfrihed efter min opfattelse er en hellig værdi. I sidste ende bygger en stat på solidaritet mellem mennesker, der har visse særlige forpligtelser, nemlig rettigheder og pligter. Jeg er således stærkt imod alt, der går imod dette grundlæggende bibelske princip. Integration og alt det, dette indebærer, betyder vel at tage imod mennesker på en ordentlig måde.

Hvad kan vi gøre? Hvor skal vi placere disse desperate mennesker, der ankommer i medlemsstaterne, og hvordan kan vi samtidig få bugt med den efterfølgende spænding, som vi til tider ser som uvilje, vrede og raseri, der giver sig udslag på forskellig vis i en meget foruroligende antagonisme?

Hvad skal vi gøre for at sikre, at beskyttelsen af retten til asyl, et princip, der også er blevet henvist til gennem de seneste dage, ikke samtidig åbner døren for svingagtige asylansøgere, der bruger asylretten som et alibi og således skjuler sig bag denne universelle ret, og som overhovedet ikke har ret til asyl, idet de kun beskæftiger sig med ulovligheder og kriminalitet?

Mener vi virkelig, at de enkelte medlemsstater kan bære hele ansvaret alene? Indtil nu har Europas tiltag været præget af en vis usikkerhed, men Europa kan efter min opfattelse ikke vente længere med at etablere en fælles, seriøs tilgang til indvandring. Europa kan ikke blive ved med at tale med mange forskellige stemmer og kan ikke tvinge de mest udsatte og sårbare frontlinjestater i isolation. Europa er nødt til at nå til enighed om en fælles holdning, som vi ikke har haft indtil videre, men hvis væsentlige principper til stadighed forsvares.

Europa er nødt til at betragte sine grænser som et europæisk anliggende i stedet for som et nationalt anliggende. Europa kan ikke iscenesætte skænderier om den italienske regerings eller andre regerings tiltag, hvilket allerede er sket i Europa-Parlamentet. Det er efter min opfattelse helt klart utænkeligt, at de tragedier, der er sket ud for Lampedusa og i Ceuta og Melilla, ikke har noget at gøre med Bruxelles, Berlin og Paris.

Spændingerne mellem de enkelte stater og Europa udspringer af denne situation og skaber problemer, og dette øger også EU's demokratiske underskud, der kun vil blive yderligere forøget uden en koordineret indvandringspolitik. Det forstærker indtrykket af, at staternes egne interesser har forrang for almenvellets interesser. Det forstærker den frustrerende opfattelse, at Bruxelles og Strasbourg alt for ofte beskæftiger sig med obskure spørgsmål og ikke med de spørgsmål, der optager befolkningen. Det underminerer i sidste ende Europas politiske identitet.

Jeg håber derfor, at det svenske formandskab vil tage fat på indgåelsen af en aftale med de mest udsatte lande for at sikre en logisk tilgang og en robust, afbalanceret, sund og stram fælles indvandringspolitik, hvilket vi ikke har haft indtil nu.

David-Maria Sassoli (S&D). – (IT) Hr. formand, kommissær Barrot, hr. Billström, mine damer og herrer! Vi bad om at få denne forhandling for at gøre EU opmærksom på de grove krænkelse af grundlæggende menneskerettigheder, der finder sted i Italien. Siden maj er over 1 000 indvandrere blevet samlet op på havet af de italienske myndigheder og overgivet til Libyen i forbindelse med uformelle og vilkårlige tilbagesendelser. De pågældende personer er ikke blevet identificeret, de har ikke fået adgang til at klage eller til asylprocedurer, og de risikerer således at blive udsat for umenneskelig og nedværdigende behandling i Libyen. Denne praksis er efter vores opfattelse i strid med de grundlæggende principper, som EU bygger på, hvilket kommissær Barrot også understregede, da han anmodede Italien om nærmere oplysninger.

En sådan praksis er hverken forenelig med den europæiske menneskerettighedskonvention eller med fællesskabsretten, herunder navnlig Schengengrænsekodeksen og tilbagesendelsesdirektivet, eller med italiensk lovgivning. I går stillede FN krav til Italien om at overholde folkeretten, og ligeledes i går indgav 24 somaliske og eritreiske flygtninge, der var blevet udvist af Italien, en klage mod Italien ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i Strasbourg for overtrædelse af den europæiske menneskerettighedskonvention.

Ulovlig indvandring er desuden blevet en straffelovsovertrædelse, en skærpende omstændighed, i Italien. Det at være indvandrer fører i sig selv til forskelsbehandling og uligheder og hårdere straffe for samme forbrydelse. Det at være ulovlig indvandrer i lighed med italienske, portugisiske, polske, græske og italienske familier, der i sin tid selv var ulovlige indvandrere i vores lande, indebærer, at man ikke har adgang til grundlæggende rettigheder og til den mest grundlæggende pleje, herunder sundhedsydelse, på grund af frykten for at blive indberettet. Dette sker i Italien og er også blevet fordømt af juridiske og forfatningsretlige eksperter og verdslige og katolske foreninger.

Hvad agter Kommissionen at gøre for at stoppe disse krænkelse? Parlamentet har altid støttet kampen mod ulovlig indvandring, men kun i det omfang de grundlæggende rettigheder bliver overholdt.

Vi vil gerne vide, om Kommissionen agter at gribe ind i forhold til den italienske lovgivning og se nærmere på aftalen mellem Italien og Libyen. 20 år efter Berlinmurens fald kan vi ikke give visse regeringer tilladelse til at opføre nye.

Niki Tzavela (EFD). – (EL) Hr. formand, hr. kommissær! Virkeligheden overgår alt, der siges her i Parlamentet.

Præsident Gaddafi misbruger situationen, og i de internationale medier anføres det konstant, at der er brug for 1 mia. EUR, hvis vi skal opfylde vores forpligtelse. Tyrkiet – en stat, der ønsker at tiltræde EU – sender dagligt Frontex-fly tilbage, og EU griber ikke behørigt ind.

Menneskehandlere transporterer ulovlige indvandrere og instruerer dem i, hvordan de skyder sig selv i armen eller benet, hvis de arresteres, således at medlemsstaterne forpligtes til at indføre og anvende en anden form for lovgivning end den, der regulerer ulovlig indvandring, fordi de nu er tilskadekomne. Menneskehandlere instruerer ulovlige indvandrere i, hvordan de destruerer deres papirer, inden de rejser ind i et land, således at modtagerlande som Grækenland overhovedet ikke aner, hvor de skal sende dem hen. Indvandrere påstår, at de søger asyl, men de har ingen papirer, der giver os mulighed for at fastslå de faktiske omstændigheder.

Situationen er kaotisk, og vi er nødt til at genoprette ordenen på et eller andet tidspunkt ved at indtage en streng og konsekvent holdning i EU til dette spørgsmål.

Sylvie Guillaume (S&D). – (FR) Hr. formand, hr. næstformand i Kommissionen, mine damer og herrer! Vi hører gang på gang, at medlemsstaterne anerkender, at der skal fastlægges fælles politikker til forvaltning af indvandringen på europæisk plan og politikker til fremme af social integration af indvandrere.

Dette er dog langt fra virkeligheden, hvilket vi ser hver dag. I forbindelse med budgetdrøftelserne er midlerne til Den Europæiske Fond for Integration af Tredjelandstatsborgere f.eks. blevet kraftigt beskåret. Mange af medlemsstaterne fortsætter ensidigt med at indføre strenge love og bestemmelser om indrejse og bevægelighed på deres territorium, med at begrænse adgangen til deres arbejdsmarkeder, sociale systemer og uddannelsessystemer og med at vanskeliggøre familiesammenføring.

På samme måde er formålet med den europæiske politik til bekæmpelse af ulovlig indvandring og for kontrol ved de ydre grænser i sidste ende at overdrage ansvaret for grænsekontrol til vores naboer i strid med menneskerettighederne. Det er det, der er sket mellem Italien og Libyen.

Denne tendens til at eksternalisere forskellige anliggender giver Europa mulighed for at frigøre sig for sit ansvar. Dette er uacceptabelt. De yderligere ressourcer, der allokeres til Frontex, vil aldrig kunne erstatte den nødvendige solidaritet, der skal forene medlemsstaterne, og som giver dem mulighed for i fællesskab at hjælpe mennesker, der har brug for international beskyttelse, og at hjælpe de udenlandske arbejdstagere, der er en forudsætning for at imødegå fremtidens demokratiske udfordringer.

Hvilke foranstaltninger træffer De for at sikre reel solidaritet og en reel afhjælpning af indvandrernes lidelser?

Rita Borsellino (S&D). – (IT) Hr. formand, kommissær Barrot, hr. Billström, mine damer og herrer! I de seneste dage har kommissær Barrot i forbindelse med redegørelsen for den europæiske asylplan selv talt om at udvise standhaftighed i kampen mod ulovlig indvandring og udvise medmenneskelighed ved modtagelsen af ofre for forfølgelse. Rent juridisk betyder dette, at vi skal sikre de mennesker, der flygter fra sult, krig og forfølgelse, beskyttelse og retten til asyl og forhindre, at de udvises til lande, hvor deres liv er i fare, eller hvor de risikerer umenneskelig behandling.

Det er dybest set det modsatte af den italienske regerings praksis, hvilket fremgår af den seneste foruroligende hjemsendelse af 75 indvandrere fra Eritrea og Somalia til Libyen, der skete uden som minimum at kontrollere, om der var nogen potentielle asylansøgere, som krævet i henhold til folkeretten, hvilket blev fordømt i går af FN's højkommissær for menneskerettigheder. En aftale mellem Italien og Libyen kan ikke omdanne denne havstrækning til en frizone, hvor menneskerettighederne krænkes.

Jeg opfordrer derfor Kommissionen til at gribe ind hurtigst muligt for at sikre, at de folkeretlige regler overholdes. Desuden vil jeg gerne vide, hvor langt man er nået i forhandlingerne om den bilaterale aftale mellem EU og Libyen, der allerede har været undervejs i flere år. Hvornår forventer De at indgå denne aftale? Kan Rådet og Kommissionen bekræfte, at denne aftale vil få forrang for aftalen mellem Italien og Libyen? Kan De oplyse Parlamentet om hovedpunkterne i bekæmpelsen af ulovlig indvandring og sikring af asylretten og non-refoulement-princippet?

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). – (EN) Hr. formand! Det er en stor glæde for mig at tage ordet for første gang i plenum og takke minister Tobias Billström for hans dybe forståelse for den alvorlige situation, som befolkningen og landene i Middelhavsområdet befinder sig i, hvilket jeg som oprindelig italiensk statsborger har grundlag for at sige.

Jeg glæder mig over hans bestræbelser på at skabe enighed om en hårdt tiltrængt fælles europæisk indvandringspolitik. Jeg glæder mig ligeledes over hans initiativ vedrørende oprettelse af et asylstøttekontor, hvilket er en meget praktisk og konkret tilgang til at støtte medlemsstater, der føler sig overbebyrdet, og vedrørende indledning af et mellemstatsligt samarbejde.

Jeg vil gerne spørge minister Billström, om han ud over de foranstaltninger, han allerede har været inden på, måske kunne redegøre nærmere for, hvilke foranstaltninger vi kan træffe på lang sigt for at støtte befolkningen og landene i Middelhavsområdet på grundlag af hans tilgang, der sikrer en balance mellem menneskelighed, solidaritet og fasthed over for enhver form for ulovlighed.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Hr. formand! Vi har uden tvivl brug for en fælles indvandringspolitik, og vi er nødt til at styrke vores samarbejde med tredjelande og gøre det mere sammenhængende og effektivt. Libyen og Tyrkiet spiller en afgørende rolle i dette samarbejde, hvilket forhandlingen har vist.

Tyrkiets adfærd er provokerende. Tyrkiet lægger gentagne gange hindringer i vejen, og jeg vil gerne gøre Parlamentet opmærksom på og sende et budskab til kommissær Barrot om, at Tyrkiet chikanerer Frontex' helikoptere og fly under udførelsen af europæiske missioner og europæiske opgaver. Medlemmerne fra Nyt Demokrati har udøvet parlamentarisk kontrol, og kommissær Barrot vil modtage en detaljeret redegørelse for disse provokationer og for Tyrkiets provokerende adfærd.

Med hensyn til tilbagesendelse og forflytning skal vi styrke Frontex yderligere og tilrettelægge samlet tilbagesendelse med fly. Jeg opfordrer kommissær Barrot og rådsformanden til at besøge Tyrkiet og Libyen hurtigst muligt. Problemet er meget presserende. Udskyd det ikke til slutningen af året. I dag eller i morgen...

(Formanden afbrød taleren)

Barbara Lochbihler (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand! Grænsevagter i europæiske lande må ikke afvise potentielle asylmodtagere, der ankommer ad søvejen, eller eskortere dem væk, forhindre dem i at rejse videre eller sende dem tilbage til tredjelande. Dette er fastlagt i den europæiske menneskerettighedskonvention. I dag har vi igen hørt mange eksempler på, at Frontex ofte ikke overholder disse regler i praksis. Derfor har vi

brug for kontrol på dette område. Vi har brug for denne kontrol som medlemmer af Europa-Parlamentet, fordi det er vores ansvar at sikre, at bestemmelserne i den europæiske menneskerettighedskonvention overholdes.

Jeg har følgende spørgsmål: I hvilket omfang har vi mulighed for at kontrollere, om grænsevagter i internationale farvande overholder disse lovgivningskrav vedrørende menneskerettighederne? Vi har i årevis vidst, at Frontex har krænkert menneskerettighederne i individuelle tilfælde. Gennem alle sine aktiviteter underminerer agenturet imidlertid også EU's troværdighed, når det kommer til beskyttelse af menneskerettighederne.

Alf Svensson (PPE). – (SV) Hr. formand! Jeg vil gerne takke hr. Billström. Jeg spørger mig selv, om vi ikke til tider fokuserer lidt for meget på ordene "ulovlig indvandring". Det kan trods alt ikke være ulovligt at flygte for livet, da menneskerettighederne og frihedsrettighederne gælder for alle, uanset hvor de bor.

Jeg vil gerne understrege, at det også er af afgørende betydning at få afdækket forholdene i de lande, som folk flygter fra. Måske kunne EU være mere aktiv og gøre mere i disse lande, så folk ikke behøver at flygte for derefter at blive stemplet som ulovlige indvandrere. Som sagt lægger vi måske for stor vægt på ordet "ulovlig". Det er som sagt helt lovligt at kæmpe for menneskerettigheder og frihedsrettigheder både i og uden for EU.

Antonio Cancian (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Her til morgen havde man nærmest indtryk af, at man sad i det italienske parlament under Deres formandskab. Under alle omstændigheder handler indvandring efter min opfattelse om sikkerhed og respekt for menneskerettighederne. Globaliseringen og udvidelsen af EU til 27 lande er desværre gået for hurtigt, og der er ikke blevet truffet passende foranstaltninger til at værne om sikkerheden og respekten for menneskerettighederne.

Jeg lyttede til Kommissionen. Strategien er sund, og de planlagte foranstaltninger er fremragende, men vi glemmer, at spørgsmålet er presserende og dramatisk, og at vi står i en nødsituation. Det der blev sagt her til morgen, gælder under normale forhold, men i dag – især i Italien – er forholdene ikke normale. Jeg vil derfor opfordre Kommissionen til at lægge mere vægt på taktik end på strategi og til at anske problemet som et rent europæisk problem.

Formanden. – Det er bestemt en italiener, der har forsædet lige nu, men debatten var langt fra et rent italiensk anliggende. Den var heldigvis – skal vi sige – bred, og der var bidrag fra mange forskellige sider, og der blev givet udtryk for forskellige holdninger i EU.

Tobias Billström, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest gerne takke alle for en meget interessant debat. Der er blevet givet udtryk for mange værdifulde synspunkter i dag. Jeg vil gerne nævne hr. Busuttils synspunkter om øget samarbejde med Libyen. Jeg håber, at jeg vil få mulighed for at besøge Libyen sammen med kommissær Barrot for at opbygge relationer til dette land, og samarbejdet med Tyrkiet vil også fortsætte. Jeg er også enig med hr. Aguilar, formand for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, i, at vi bl.a. kan bekæmpe ulovlig indvandring ved at åbne vejen for lovlig indvandring. Dette vil f.eks. lette presset på asylsystemet.

Der skal gribes ind over for de kriminelle netværk, der udnytter folks desperation. Det svenske formandskab vil afholde en særlig konference i Bruxelles om dette emne og om bekæmpelsen af menneskehandel. Det er det svenske formandskabs absolutte prioritet at forsøge at skabe enighed om Det Europæiske Asylstøttekontor og at styrke det praktiske samarbejde. Vi håber naturligvis, at Europa-Parlamentet støtter os i denne sag.

Jeg vil gerne sige til fru Alfano, at det er vigtigt, at de retsakter, der vedtages af Det Europæiske Råd, overholdes, og at alle medlemsstater gennemfører dem som vedtaget. Det er også vigtigt at inddrage FN's højkommissær for flygtninge i vores arbejde for at opnå den høje kvalitet, som vi tilstræber. Jeg vil også gerne understrege, at jeg er enig med hr. Kirkhope i, at det er vigtigt at skelne mellem asyl og indvandring af arbejdstagere. Dette ræsonnement fører os naturligvis frem til den konklusion, at EU har brug for et fælles europæisk asylsystem samt bedre muligheder for lovlig indvandring af arbejdstagere under hensyntagen til nationale behov, retssikkerheden og beskyttelse mod løndumping og social udnyttelse.

Hvis vi indfører et sådant system, får vi ikke brug for den politik, som hr. Meyer, hr. Batten og hr. Bonte står for. Vi har brug for en fornuftig og velgennemtænkt indvandringspolitik, således at vi kan forbedre den demografiske struktur i EU og styrke økonomien og befolkningens velfærd.

Fru Corazza Bildt og hr. Svensson var inde på spørgsmålet om, hvordan vi skal forholde os til det forhold, at mennesker omkommer i Middelhavet. Der er ikke nogen enkelt løsning på indvandringsproblemet. Der

er brug for en pakke med forskellige initiativer på forskellige områder. Et øget samarbejde med oprindelses- og transitlandene er særlig vigtigt. Udviklingssamarbejdet med disse lande skal f.eks. styrkes for at skabe stabilitet, sikkerhed og bæredygtighed.

Oprindelses- og transitlandene og medlemsstaterne skal også forbedre deres søredningstjenester. Ansvarsfordelingen mellem landene for søredningsaktioner skal også afklares. Vi er også nødt til at nå frem til en fælles fortolkning af søredningsreglerne vedrørende retten til international beskyttelse på den ene side og international havret på den anden side.

Endelig vil jeg gerne på egne og formandskabets vegne takke Dem, fordi jeg har fået mulighed for at fremlægge vores synspunkter i Europa-Parlamentet. Det er vigtigt at understrege, at vores strategi skal være baseret på en lang række forskellige elementer og initiativer. Det har denne forhandling efter min opfattelse tydeligt vist.

(Bifald)

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Denne forhandling har vist, hvis der var behov for det, omfanget af disse indvandringsproblemer.

Jeg vil gerne påpege, at vi i vores tilgang skal sikre en balance mellem bekæmpelsen af ulovlig indvandring, der i øvrigt ofte kan tilskrives menneskesmuglere og menneskehandlere, ønsket om at fremme en bestemt form for lovlig indvandring i forbindelse med denne bekæmpelse af ulovlig indvandring, hvilket er medlemsstaternes afgørelse, samt ønsket om til hver en tid at fastholde pligten til at give asyl.

Jeg vil først og fremmest gerne ganske kort kommentere Frontex-spørgsmålet og påpege, at vi er ved at udarbejde et forslag vedrørende ændring af Frontex-forordningen og agenturets arbejdsmetoder. Jeg har noteret mig, at der er et klart ønske om større gennemsigtighed.

På den anden side vil vi også forsøge at afklare de regler, der skal medvirke til at sikre, at fællesskabsretten og folkeretten anvendes konsekvent i forbindelse med Frontex-operationer.

Med hensyn til problemerne i Italien vil jeg gerne understrege, at vi i juli måned sendte en skrivelse til de italienske myndigheder med anmodning om alle relevante oplysninger om hjemsendelsen af de både, der blev standset i internationalt farvand. Vi har netop modtaget et svar fra de italienske myndigheder, som vores tjenestegrene nu er ved at undersøge nærmere.

Jeg vil gerne tilføje, at medlemsstaterne i henhold til fællesskabslovgivningen skal foretage grænsekontrol i overensstemmelse med princippet om non-refoulement. I henhold til dette princip må en medlemsstat ikke sende mennesker tilbage til et område, hvor de risikerer at blive udsat for tortur, straf eller umenneskelig eller nedværdigende behandling. Asylansøgere og flygtninge kan ikke sendes tilbage, hvis deres liv eller frihed kan være truet på grund af race, religion eller nationalitet. Vi sikrer kort sagt, at denne pligt til at yde beskyttelse opfyldes.

Endelig vil jeg gerne gentage vores ønske om sammen med hr. Billström at indlede en reel dialog med både Libyen og Tyrkiet, som vil give os mulighed for at gå i dybden med de forskellige spørgsmål, for at samarbejde om grænsekontrol med det formål at forhindre ulovlig indvandring, men også for at afklare, hvordan vi med støtte fra FN's højkommissær for flygtninge kan iværksætte procedurer i disse Middelhavslande, der indebærer, at reelle asylansøgere ikke er nødsaget til at ty til menneskesmuglere eller menneskehandlere for at nå frem til de europæiske kyster, og at de kan få deres asylansøgninger behandlet i de pågældende lande.

Der er således tale om en omfattende dialog, som vil beskæftige os i hele det sidste kvartal. Jeg vil gerne takke det svenske formandskab for dets vilje til at indgå i et effektivt samarbejde.

Til slut vil jeg gerne gentage, at vi har brug for en europæisk strategi for migrationsstrømme. Medlemsstaterne bør efter vores opfattelse virkelig udvise større solidaritet over for hinanden. Medlemsstaterne er berørt af de samme problemer. Det skal understreges, at ulovlig indvandring i sidste ende berører alle medlemsstaterne og ikke kun medlemsstaterne ved de ydre grænser.

Det er efter min opfattelse virkelig vigtigt at skabe denne solidaritet. Vi foreslår, at det sker på frivillig basis, men det vil uden tvivl blive nødvendigt at formalisere dette for at sikre en reel løsning på problemerne.

Det var ordene. Jeg agter ikke at trække mine svar i langdrag. Jeg har taget mange noter under de forskellige indlæg.

Jeg vil gerne afslutningsvis rette en indtrængende appel til Europa-Parlamentet om at hjælpe os, navnlig med denne strategi, denne europæiske asylpolitik. Da spørgsmålet er blevet rejst, vil jeg gerne påpege, at vi ønskede at forbedre anvendelsen af Dublinaftalen ved at indarbejde en vis fleksibilitet. Vi har anmodet Rådet og Parlamentet om tilladelse til at oprette dette støttekontor inden årets udgang, og vi vil også træffe forberedelser til harmoniseringen af regelsættene. Alle disse tiltag bidrager til en egentlig europæisk asylpolitik, som efter min mening er fuldt ud i overensstemmelse med de værdier, der efter min opfattelse er enighed om i Europa. Vi tror på disse værdier. De skal omsættes til handling.

Jeg er under alle omstændigheder taknemmelig over, at Europa-Parlamentet hjælper os med denne vanskelige opgave.

(Bifald)

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Elisabetta Gardini (PPE), skriftlig. – (IT) Ulovlig indvandring er en sand plage, som navnlig de sydlige EU-lande, især Italien, Malta og Spanien, har lidt under i flere år. Det er velkendt, at den italienske regering er den af EU-medlemsstaternes regeringer, der modtager flest ulovlige indvandrere, desperate mennesker, primært fra Afrika, der søger en bedre fremtid.

I modsætning til de påstande, der er blevet fremsat af repræsentanter for den italienske venstrefløj, der for hundrede og syttende gang har misbrugt Europa-Parlamentet til at rette uberettigede angreb mod den italienske regering under ledelse af Silvio Berlusconi, sørges der i de foreløbige modtagecentre for lægehjælp, kost og logi samt juridisk bistand, indtil det er afgjort, om en ulovlig indvandrer kan blive i Italien, eller om den pågældende skal hjemsendes i overensstemmelse med internationale aftaler.

Vi er nødt til at vedtage effektive fællesskabsforanstaltninger om indvandring og asyl hurtigst muligt. Vi kan ikke for alvor tro, at Italien er i stand til at bære alle de byrder, der er forbundet med et fænomen, der stiger eksponentielt.

Nogle medlemmer har givet udtryk for tanken om, at der indføres "kvoter for ulovlige indvandrere". Hensigten er god, men der er desværre ikke konkret politisk opbakning, og det svenske formandskab understregede da også for nylig, at det var vanskeligt at nå til enighed om disse kvoter.

Louis Grech (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg glæder mig over denne debat, som bringer fokus på de fragmenterede og usammenhængende EU-politikker vedrørende grænsekontrol, indvandring og asylansøgere. Det glæder mig at høre, at Rådet og Kommissionen anerkender, at disse spørgsmål har høj prioritet, men hidtil er der kun blevet truffet halve foranstaltninger til løsning af disse spørgsmål, og vi har ikke set nogen brugbare resultater. Der er tilsyneladende mangel på politisk vilje på EU-plan til at tilvejebringe tilstrækkelige ressourcer til at tackle disse spørgsmål behørigt. For øjeblikket bærer medlemsstaterne ved de ydre grænser de største byrder, og deres situation forværres dag for dag på grund af manglende ressourcer og kapacitet. I den senere tid har man drøftet en række gode forslag som f.eks. ændring af Frontex' mandat, en EU-genbosættelsesordning for flygtninge og oprettelsen af et europæisk asylstøttekontor. Jeg opfordrer Kommissionen til at gennemføre disse forslag hurtigt. Vi har brug for flere løsninger baseret på en byrdefordeling, da det er det eneste passende svar. Kommissionen og Rådet skal vise mere vilje til at tilvejebringe den nødvendige finansiering til Frontex. Hvis agenturet skal beskytte vores grænser effektivt, skal det selv råde over udstyr og aktiver og operere hele året.

Marian-Jean Marinescu (PPE), skriftlig. – (RO) Den kommende udvidelse af Schengenområdet til at omfatte Rumænien vil øge betydningen af at garantere sikkerheden ved Rumæniens ydre grænser og dermed Frontex-agenturets rolle i Rumænien. Frontex-agenturet skal spille en stadig større rolle i forbedringen af overvågningen af og kontrollen med Rumæniens ydre grænser, der tegner sig for mere end 2 000 km af EU's ydre grænser, med andre ord Schengenområdets fremtidige ydre grænser. Frontex har i løbet af året indgået samarbejdsaftaler med Rusland og landene i det tidligere Jugoslavien samt med Ukraine og Moldova. Dette bringer os et skridt nærmere forvaltningen af alle grænser. Det ville i denne fase være hensigtsmæssigt, hvis Kommissionen undersøgte, hvorledes Frontex kan anvende dette retsgrundlag. Kommissionen skal også undersøge muligheden for at underskrive samarbejdsaftaler med andre tredjelande. Der bør indgås så mange samarbejdsaftaler som muligt, hvilket vil gøre det nemmere at sikre en effektiv koordinering af fælles aktioner og dermed bidrage til respekten for menneskerettigheder og borgerlige frihedsrettigheder og til bekæmpelsen af grænseoverskridende kriminalitet.

Tiziano Motti (PPE), skriftlig. – (IT) Jeg er enig med hr. Buzek i, at indvandring altid har været til gavn for Europa, hvis indvandringen er reguleret og integreret, og hvis institutionerne og lovene i bestemmelseslandet respekteres. Indvandring er en værdifuld ressource, når der er behov for social fornyelse og ny arbejdskraft, og når kulturel udveksling beriger befolkningen. Vores næstekærlighed og gæstfrihed over for mennesker i nød har rødder i vores jødisk-kristne kultur.

Men når ulovlig indvandring skaber krisesituationer, problemer, kriminalitet og usikkerhed, er det nødvendigt at fastlægge en konkret strategi for integration på et niveau, som landene kan tackle i demografisk henseende. Vi narrer os selv, hvis vi tror, at problemet er begrænset til de lande, der grænser op til Middelhavet, idet den frie bevægelighed for borgerne i EU nødvendigvis vil betyde, at der kommer mange kriminelle ulovlige indvandrere. Alle de europæiske lande har en moralsk og direkte interesse i dette spørgsmål, da det er knyttet til spørgsmålet om kriminalitet og sikkerheden for den halve milliard borgere, der har givet os mandat til at beskytte dem med presserende, konkrete tiltag til imødegåelse af de eksisterende problemer samt de problemer, der sandsynligvis hurtigt vil udvikle sig. Der må ikke gives køb på borgernes rettigheder som følge af medlemsstaternes almindelige ligegyldighed eller Kommissionens solonske advarsler.

FORSÆDE: Alejo VIDAL-QUADRAS

Næstformand

5. Afstemningstid

Formanden. – Vi går nu over til afstemning.

(Resultater og andre oplysninger vedrørende afstemningen: se protokollen)

5.1. Aftale EF/Mongoliet om visse aspekter af lufttrafik (A7-0001/2009, Brian Simpson)

5.2. Ændring af søtransportaftalen EF/Kina (A7-0002/2009, Brian Simpson)

5.3. Anvendelse af Solidaritetsfonden (A7-0008/2009, Reimer Böge)

5.4. Anvendelse af Globaliseringsfonden (A7-0006/2009, Reimer Böge)

5.5. Forslag til ændringsbudget nr. 6/2009 (A7-0003/2009, Jutta Haug)

5.6. Forslag til ændringsbudget nr. 7/2009 (A7-0009/2009, Jutta Haug)

5.7. Forslag til ændringsbudget nr. 8/2009 (A7-0010/2009, Jutta Haug)

Formanden. – Afstemningstiden er afsluttet.

6. Stemmeforklaringer

Skriftlige stemmeforklaringer

– Betænkning: Brian Simpson (A7-0001/2009)

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) På baggrund af Domstolens domme i Open Skies-sagerne har Kommissionen åbnet mulighed for indgåelse af fællesskabsaftaler, der skulle træde i stedet for bilaterale aftaler, der var blevet indgået mellem visse medlemsstater og tredjelande. Kommissionen har derfor forhandlet sig frem til en aftale, der skal erstatte de bilaterale aftaler mellem Mongoliet og visse EU-medlemsstater.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Formålet med dette forslag er at erstatte visse bestemmelser i eksisterende bilaterale lufttrafikaftaler mellem EU-medlemsstaterne og Mongoliets regering og vedrører aspekter, der

efter min opfattelse er af afgørende betydning, herunder tekniske spørgsmål, beskatning af brændstof og takster.

Jeg glæder mig navnlig over, at der lægges stor vægt på overensstemmelse med Fællesskabets konkurrencelovgivning, idet en række bestemmelser i tidligere bilaterale aftaler tydeligvis var konkurrencebegrænsende. Jeg støtter derfor hr. Simpsons betænkning, da den følger disse generelle retningslinjer.

– Betænkning: Brian Simpson (A7-0002/2009)

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) I forbindelse med Rumæniens og Bulgariens tiltrædelse af EU blev det anført i tiltrædelsesakterne, at der skulle udarbejdes en protokol om ændring af aftalen om søtransport mellem EU og dets medlemsstater og Kina. Jeg stemmer for indgåelsen af denne protokol.

– Betænkning: Reimer Böge (A7-0008/2009)

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jeg stemte for betænkningen om anvendelse af Den Europæiske Unions Solidaritetsfond til fordel for Frankrig, fordi jeg mener, at denne fond hjælper landene med at reagere effektivt og fleksibelt på katastrofebetingede situationer, i dette tilfælde stormen i januar sidste år, som ramte det sydvestlige Frankrig og forårsagede alvorlig ødelæggelse. Dette finansielle solidaritetsinstrument anvendes, når den ødelæggelse, der er forårsaget af en katastrofe, er så omfattende, at der ikke er tilstrækkelige nationale ressourcer til at reagere effektivt på krisen, og formålet er at fremme økonomisk vækst og imødekomme den berørte medlemsstats behov.

Jean-Pierre Audy (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte for betænkningen udarbejdet af min kære tyske kollega og ven, hr. Böge, hvori Europa-Parlamentet opfordres til at støtte forslaget til afgørelse om anvendelse af ca. 109 mio. EUR i forpligtelses- og betalingsbevillinger i 2009 fra Den Europæiske Unions Solidaritetsfond for at hjælpe Frankrig, der blev offer for en katastrofe forårsaget af stormen Klaus, som i januar 2009 ramte 31 departementer i den sydvestlige del af landet og forårsagede alvorlige ødelæggelser, der anslås at beløbe sig til omkring 4 mia. EUR. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at takke hr. Lamassoure, formanden for Parlamentets Budgetudvalg, for den hurtige behandling af denne sag i samarbejde med Kommissionens tjenestegrene.

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) I januar 2009 blev det sydvestlige Frankrig ramt af en storm, der forårsagede alvorlig ødelæggelse og således gav Frankrig mulighed for at søge støtte fra Den Europæiske Unions Solidaritetsfond. Jeg stemte for anvendelsen af fonden.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Efter min mening er solidaritet mellem medlemsstaterne i EU, herunder navnlig EU-støtte til katastroferamte lande, et klart tegn på, at EU ikke længere blot er et frihandelsområde. Med vedtagelsen af særlige bistandsinstrumenter som Den Europæiske Unions Solidaritetsfond viser Fællesskabet, som vi ønsker skal være "forenet i mangfoldighed", sin evne til at forblive forenet i modgang, også i situationer, som stiller høje krav til menneskelige og materielle ressourcer. Det glæder jeg mig meget over.

Jeg håber, at Solidaritetsfonden ikke vil blive anvendt for ofte, idet det vil betyde, at Europa ikke er ramt af mange alvorlige ulykker, men jeg håber også, at fondens struktur og tilgængelighed vil blive løbende forbedret og hyppigt revurderet, således at den kan opfylde alle reelle behov hurtigt og uden bureaukrati.

Jeg vil gerne minde om de brande, der har hærget i mit land, navnlig i 2003, og jeg anerkender, at mekanismer som denne fond har været meget vigtige og nyttige. Den meget vanskelige periode, som Frankrig stod igennem i januar i år, begrundes efter min mening anvendelsen af fonden. Det meget store flertal for betænkningen i Budgetudvalget bekræfter, at dette er en god foranstaltning.

Véronique Mathieu (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jeg glæder mig over anvendelsen af Den Europæiske Unions Solidaritetsfond til fordel for Frankrig med det formål at yde støtte til oprettelsen af skader forårsaget af stormen i januar 2009, der ramte det europæiske og franske skovbrug hårdt. Støttebeløbet forventes udbetalt i oktober 2009, med andre ord ni måneder efter stormen. Denne intervention sker hurtigere set i forhold til fondens gennemsnitlige sagsbehandlingstid, der indebærer, at der går ca. et år fra katastrofens indtræden til udbetaling af støtte.

Selv om vi bør glæde os over dette fremskridt, bør vi fortsat opfordre til, at fonden stilles hurtigere til rådighed. Dette er vanskeligt på grund af den nuværende procedure for forvaltning af Solidaritetsfonden. I maj 2006

forelagde Kommissionen imidlertid et revideret forslag til forordning med støtte fra et stort flertal i Europa-Parlamentet. Jeg beklager, at Rådet endnu ikke har behandlet dette forslag, og jeg opfordrer nu Rådet til hurtigst muligt at overveje muligheden for at fremskynde anvendelsen af Den Europæiske Unions Solidaritsfond.

– **Betænkning: Reimer Böge (A7-0006/2009)**

Jean-Pierre Audy (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte for betænkningen udarbejdet af min kære tyske kollega og ven, hr. Böge, hvori Europa-Parlamentet opfordres til at støtte forslaget til afgørelse om anvendelse af 4,1 mio. EUR i forpligtelses- og betalingsbevillinger fra Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen (EGF) for at hjælpe den spanske og portugisiske tekstilindustri (regionerne Cataluña og Norte-Centro). Formålet er at yde støtte til arbejdstagere, som er ramt af konsekvenserne af gennemgribende strukturelle ændringer i verdens handelsmønstre, og at hjælpe dem med at vende tilbage til arbejdsmarkedet. Jeg er enig med mine kolleger i, at anvendelsen af fonden skal fremskyndes, og at dens komplementaritet med andre eksisterende instrumenter såsom Den Europæiske Socialfond skal vurderes.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jeg stemte for forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen med det formål at yde supplerende støtte til portugisiske arbejdstagere, som er ramt af afskedigelser i tekstilindustrien og af konsekvenserne af gennemgribende strukturelle ændringer i verdens handelsmønstre.

Anvendelsen af 832 800 EUR fra fonden har til formål at genintegrere arbejdstagerne på arbejdsmarkedet ved hjælp af personlige beskæftigelsesplaner, der er udarbejdet i samarbejde med arbejdstagerne, og som omfatter personlig udvikling og strategier for integration på arbejdsmarkedet.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) EU-støtte, især fra Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen, er af afgørende betydning for at hjælpe de mennesker, der har mistet deres job på grund af de udflytninger, der har fundet sted som følge af globaliseringen. I de seneste år har Portugal, især på baggrund af den globale økonomiske krise, haft vanskeligt ved at opsluge og reintegrere de arbejdsløse på arbejdsmarkedet.

En lang række virksomheder er flyttet for at drage fordel af de lavere lønomkostninger i f.eks. Kina og Indien, hvilket har haft alvorlige konsekvenser for hele den nationale økonomi. Det er af afgørende betydning, at vi yder denne støtte fra Globaliseringsfonden for at hjælpe disse arbejdstagere, ikke blot for at forbedre deres personlige og familiemæssige situation, men også af hensyn til den nationale økonomi generelt, fordi formålet med disse ekstraordinære foranstaltninger på længere sigt er at hjælpe disse arbejdstagere med at finde og fastholde et nyt job.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jeg stemte for, fordi denne støtte efter min opfattelse er vigtig for portugisiske arbejdstagere. Jeg mener imidlertid ikke, at Portugals ansøgning var ambitiøs nok. Den portugisiske regering ansøgte Globaliseringsfonden om 833 EUR pr. afskediget arbejdstager i tekstilsektoren, mens Spanien ansøgte om 3 006 EUR pr. arbejdstager i den samme sektor.

Det overrasker mig også noget, at Globaliseringsfonden her midt i en økonomisk krise med stigende arbejdsløshed, hvor virkningerne af globaliseringen kan mærkes, har modtaget og imødekommet så få ansøgninger fra medlemsstaterne. Faktisk har EGF 500 mio. EUR til rådighed for alle medlemsstaterne i år, og der er indtil videre kun blevet anvendt 60 mio. EUR.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Vi stemte for denne betænkning, da Europa-Parlamentet giver grønt lys for, at Portugal modtager 832 800 EUR til dækning af bistand til afskedigede arbejdstagere i tekstilindustrien i de portugisiske regioner Norte og Centro. Der er tale om et meget lille beløb, og det er blot en lindrende foranstaltning i betragtning af den meget store arbejdsløshed i Portugal i dag, navnlig i disse regioner.

Som bekendt blev den portugisiske ansøgning om midler forelagt Kommissionen i januar i år, og den vedrører 1 588 afskedigelser indrapporteret mellem februar og november 2008 i 49 tekstilvirksomheder i Portugals nordlige og centrale regioner.

En ansøgning om 3 306 750 EUR til dækning af bistand til 1 720 afskedigede arbejdstagere i 30 tekstilvirksomheder i Cataluña, Spanien, er imidlertid også blevet imødekommet.

Vi har imidlertid i virkeligheden i højere grad brug for en produktionsfremmende politik, især inden for tekstilsektoren, for at forhindre yderligere virksomhedslukninger og yderligere afskedigelser.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Selv om jeg er enig i det grundlæggende princip, mener jeg, at der i lyset af krisens alvor er behov for helt andre foranstaltninger, ikke mindst for at give SMV'er adgang til lån og yde lån, der fremmer beskæftigelsen, den territoriale udvikling og udviklingen af menneskelige evner.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Spaniens og Portugals ansøgninger om anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen (EGF) understreger endnu engang klart globaliseringens konsekvenser. I landene i Sydøstasien, herunder navnlig i de særlige økonomiske zoner, hvor folk udnyttes og ansættes uden sociale minimumsstandards, produceres der tekstilvarer til dumpingpriser, der herefter sælges på det europæiske marked.

Europæiske virksomheder, som respekterer arbejdstagernes sociale rettigheder, der er blevet etableret og opbygget gennem årtier, stilles dårligere, idet deres omkostninger således er højere. Vi må stoppe denne udvikling med det samme. Der skal snarest muligt indføres et forbud mod import af produkter til EU, som ikke er produceret under overholdelse af specifikke sociale minimumsstandards. Indtil dette sker, kan vi kun forsøge at mindske globaliseringens skadelige indvirkning i de berørte lande. Jeg har derfor uden forbehold stemt for frigivelsen af støtte fra fonden.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen (EGF) anerkender globaliseringens skadelige indvirkning, der er meget tydelig i Europas industriregioner, og er således forankret i det solidariske europæiske projekt og bringer det tættere på borgerne ved at yde bistand til de arbejdstagere, der er hårdest ramt af denne udvikling. De portugisiske regioner Norte og Centro, hvor økonomien var baseret på traditionelle sektorer såsom tekstilindustrien, har været i gang med en modernisering siden begyndelsen af 1990'erne i et forsøg på at tilpasse sig den hastigt voksende konkurrence.

Tekstilindustrien beskæftiger omkring 15 % af arbejdsstyrken i disse områder af landet, og på landsplan er næsten 98 % af arbejdsløsheden i sektoren koncentreret i disse to regioner. Den forværrede økonomiske situation, der har ramt disse regioner og andre regioner – især regionerne i den yderste periferi som f.eks. Madeira, hvor turismen er meget vigtig – har svækket den sociale samhørighed, navnlig på grund af den stigende arbejdsløshed. Jeg støtter derfor anvendelsen af 832 800 EUR fra Globaliseringsfonden på baggrund af de 1 588 afskedigelser i tekstilindustrien i de portugisiske regioner Norte og Centro. Dette beløb skal anvendes fornuftigt til at omskole disse arbejdstagere og reintegrere dem på arbejdsmarkedet hurtigt og på bæredygtig vis.

– Betænkning: Jutta Haug (A7-0003/2009)

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) Forslaget vedrører revisionen af traditionelle egne indtægter, moms og BNI og omfatter tilpasninger på grundlag af økonomiske overslag. Forslaget er yderst teknisk, så jeg vil blot anføre, at jeg har stemt for dette forslag.

– Betænkning: Jutta Haug (A7-0009/2009)

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) I januar 2009 blev det sydvestlige Frankrig ramt af en storm, der forårsagede omfattende skader, og Frankrig er derfor berettiget til midler fra Den Europæiske Unions Solidaritetsfond. Jeg er enig med ordføreren og stemmer således for ændringsbudget nr. 7/2009.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Det er efter min mening uacceptabelt at stemme om bevillingerne til fremme af vaccination mod bluetongue og bevillingerne til Europol og Eurojust under ét. Jeg støtter bevillingerne til bekæmpelse af sygdommen bluetongue, men jeg er imod bevillingerne til Europol og Eurojust.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) I januar 2009 blev Frankrig ramt af en alvorlig storm. Stormen Klaus forårsagede ødelæggelser, navnlig af landets infrastruktur. Formålet med Solidaritetsfonden er at dække en del af de skadesomkostninger, der skal betales af statskassen. Alle krav er opfyldt i dette tilfælde. På denne baggrund, og navnlig af hensyn til den grænseoverskridende solidaritet med de franske borgere, der var – og i nogle tilfælde stadig er – berørt af stormen Klaus, har jeg stemt for ændringsbudgettet.

Robert Rochefort (ALDE), skriftlig. – (FR) Jeg glæder mig over vedtagelsen i dag af betænkningen udarbejdet af vores kollega fru Haug, som jeg gav min fulde støtte. Med denne afstemning giver vi grønt lys for, at Den Europæiske Unions Solidaritetsfond anvendes for anden gang i år. EU har tidligere ydet støtte til Rumænien og udviser nu solidaritet med den franske befolkning, der i januar 2009 blev ramt med fuld kraft af den ødelæggende og meget voldsomme storm Klaus, der blev klassificeret som en "større naturkatastrofe" og

derfor faldt ind under fondens hovedanvendelsesområde. Et samlet beløb på over 120 mio. EUR er således blevet stillet til rådighed.

Som De ved, er der hårdt brug for denne støtte til departementerne i den sydvestlige del af mit land, hvor der er sket store skader. Jeg vil gerne takke medlemmerne for støtten til denne betænkning. Nu skal det naturligvis sikres, at den franske regering inddrager de lokale myndigheder behørigt i processen, og at disse midler anvendes uden at forfordle de pågældende myndigheder. Det ville være uacceptabelt, hvis midlerne udelukkende tilfaldt den private sektor.

– Betænkning: Jutta Haug (A7-0010/2009)

John Stuart Agnew, John Bufton og David Campbell Bannerman (EFD), skriftlig. – (EN) Vi anerkender, at der er et meget reelt behov for en bluetonguevaccine, især hos kvæg- og fåreavlere i den sydlige og østlige del af England, der gennem massevaccination på deres egne gårde har opført en brandmur mod bluetongue, som deres kolleger i den nordlige og vestlige del af landet har nydt godt af. Hvis vi ønsker at stemme for EU-støtte til denne vaccine, er vi nødt til (i samme afstemning) at stemme for øget finansiering til Eurojust og Europol. Disse to agenturer opererer uden for de tilladte grænser i henhold til britisk lov, og øger således statens magt voldsomt på bekostning af den enkeltes frihed. Det er foragteligt, at EU forsøger at skjule sådanne foranstaltninger i betænkninger af denne art og herefter anmoder medlemmerne af Europa-Parlamentet om at stemme herom under ét og ikke særskilt. Vi kunne således ikke med god samvittighed stemme for en sådan betænkning og har således undladt at deltage i afstemningen om dette punkt.

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) Denne betænkning vedrører ændringsbudget om opførelse af nye forpligtelsesbevillinger på 51 640 000 EUR. Disse midler vil blive anvendt til bekæmpelse af bluetongue, drift af en højfluxreaktor samt til tilførsel af midler til Europol og OLAF. Jeg har støttet ordførerens holdning under afstemningen.

Derek Roland Clark (EFD), skriftlig. – (EN) Jeg anerkender, at der er et meget reelt behov for en bluetonguevaccine, og beklager, at den britiske regering nægter at støtte sit eget landbrug på dette vigtige område. Denne betænkning omfattede en række foranstaltninger til afhjælpning af denne situation, men den omfattede imidlertid også en række foranstaltninger helt uden relation til landbruget, som ville have haft katastrofale følger for Det Forenede Kongerige. Der blev navnlig anmodet om midler til Eurojust og Europol, agenturer, der opererer uden for de tilladte grænser i henhold til britisk lov.

Det er foragteligt, at EU forsøger at skjule sådanne foranstaltninger i betænkninger af denne art og herefter anmoder medlemmerne af Europa-Parlamentet om at stemme herom under ét og ikke særskilt. Jeg kunne således ikke med god samvittighed stemme for en sådan betænkning og har således undladt at deltage i afstemningen om dette punkt.

Nigel Farage (EFD), skriftlig. – (EN) Jeg anerkender, at der er et meget reelt behov for en bluetonguevaccine, og beklager den britiske regerings negative holdning til dette vigtige spørgsmål. Denne betænkning omfattede en række foranstaltninger til afhjælpning af denne situation, men den omfattede imidlertid også en række foranstaltninger helt uden relation til landbruget, som ville have haft katastrofale følger for Det Forenede Kongerige.

Der blev navnlig anmodet om midler til Eurojust og Europol, agenturer, der opererer uden for de tilladte grænser i henhold til britisk lov. Det er foragteligt, at EU forsøger at skjule sådanne foranstaltninger i betænkninger af denne art og herefter anmoder medlemmerne af Europa-Parlamentet om at stemme herom under ét og ikke særskilt. Jeg kunne således ikke med god samvittighed stemme for en sådan betænkning og har således undladt at deltage i afstemningen om dette punkt.

Mairead McGuinness (PPE), skriftlig. – (EN) Fine Gael-medlemmerne af PPE-Gruppen stemte for ændringsbudget nr. 8/2009. Vi bemærker, at denne afstemning omfatter oprettelsen af en konto vedrørende supplerende finansiering til drift af højfluxreaktoren (HFR) i Petten, Nederlandene. Anlægget blev oprindeligt etableret med det formål at vurdere materialer, der anvendes i fusions- og fissionsreaktorer. Det er blevet et uundværligt anlæg til fremstilling af radioisotoper til medicinalindustrien og dækker omkring 60 % af den europæiske efterspørgsel. Betænkningen støtter bl.a. også en styrkelse af budgettet til udryddelse af sygdommen bluetongue og bevillinger til Europol og OLAF. I betragtning af højfluxreaktorens karakter og fordelingen af konti stemte Fine Gael-delegationen for ændringsbudget nr. 8/2009.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for ovennævnte betænkning, der støtter en stigning i forpligtelsesbevillingerne til programmer for udryddelse og overvågning af dyresygdomme og

overvågning af den fysiske tilstand hos dyr, som frembyder en risiko for folkesundheden, der er fremkaldt af eksterne faktorer.

Jeg vil samtidig gerne understrege, at jeg ikke er enig i de andre spørgsmål, der rejses i betænkningen, der ikke burde have været medtaget i denne betænkning:

- oprettelsen af konto 10 04 04 02 (Drift af højfluxreaktoren (HFR))
- oprettelsen af konto 18 05 02 03 (Den Europæiske Politienhed)
- en forhøjelse af fællesskabstilskuddet til Eurojust
- ændringer i stillingsfortegnelsen for OLAF uden yderligere bevillinger.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Betænkningen om forslaget til Den Europæiske Unions ændringsbudget nr. 8/2009 for regnskabsåret 2009 indeholder en række modstridende punkter. Der fokuseres på en forhøjelse af budgettet til udryddelse af sygdommen bluetongue hos får, gennemførelse af et forskningsprogram vedrørende driften af en atomreaktor i Nederlandene, Europol- og Eurojust-programmer og OLAF.

Jeg stemte naturligvis ikke imod dette udkast til betænkning, fordi jeg ønskede at gå imod foranstaltninger, der er af afgørende betydning for fåreavlere.

Jeg ønskede at sige fra over for den vedvarende brug af atomkraft.

Jeg ønskede frem for alt at bekræfte mit tilsagn om at bekæmpe opførelsen af en fæstning, et sikkerhedsstyret og ineffektivt Europa, der skal garantere vores medborgeres sikkerhed, via Europolis og Eurojusts budgetter.

Der skal sættes en stopper for disse politikker, der under dække af bekæmpelsen af usikkerhed og terrorisme i stigende grad underminerer vores medborgeres grundlæggende friheder og rettigheder, og de forskellige implicerede fællesskabsagenturer og -organers mandater skal tages op til revision.

7. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

(Mødet udsat kl. 11.20 og genoptaget kl. 11.35)

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

8. Tiltrædelsestale af Europa-Parlamentets formand

Formanden. – Hr. tidligere formænd for Europa-Parlamentet, hr. ministre, hr. formænd og repræsentanter for EU-institutionerne, mine damer og herrer, og frem for alt kære venner!

Jeg henvender mig til Dem i dag som trettede formand for denne forsamling, der er valgt ved direkte valg, og jeg glæder mig over, at følgende tidligere formænd for Parlamentet er til stede blandt os: Emilio Colombo, Enrique Barón Crespo, Egon Klepsch, Klaus Hänsch, José María Gil-Robles, Nicole Fontaine, Pat Cox og Hans-Gert Pöttering.

(Bifald)

Deres tilstedeværelse er en stor ære.

Som mange af Dem flere gange har sagt, er mit valg også et symbol: et symbol på drømmen om kontinentets enhed, som borgerne fra vores del af Europa har drømt, og som nu er gået i opfyldelse.

Kære kolleger fra Estland, Letland, Litauen, Slovakiet, Den Tjekkiske Republik, Ungarn, Slovenien, Rumænien og Bulgarien, Cypern og Malta! Jeg kender og forstår bekymringerne, behovene og forventningerne hos dem, der først for nylig er tiltrådt EU. Jeg kender dem, for i mit hjemland nærer man lignende følelser. Men nu bærer vi i fællesskab ansvaret for vores kontinents fremtid. Der findes ikke længere et gammelt og et nyt Europa, der findes kun Europa, vores fælles Europa! Vi ønsker, at det skal være moderne og stærkt, og at vores borgere er bevidste herom. Dette vil kræve energi og hårdt arbejde. Dette mål fortjener, at vi ikke skyr

nogen anstrengelse, for det er en drøm, som mange generationer af europæere har haft. Jeg er rede til at engagere mig i disse bestræbelser, for denne drøm er også min.

(Bifald)

I begyndelsen af denne nye valgperiode står Europa og vi som repræsentanter for Europa over for mange udfordringer, som vi skal tackle. Vi må ikke glemme, at Europa-Parlamentet har en særlig rolle at spille i bestræbelserne for et bedre Europa, en institutionel rolle, men også en samfundsmæssig rolle. Denne rolle er yderst symbolsk, idet Europa-Parlamentet er selve kernen i det europæiske demokrati. Parlamentet er grundlaget for dette demokratis uforgængelighed og stabilitet, vogter af de idealer og værdier, der afspejles ikke blot i vores afgørelser og deres virkninger, men også i vores debatter. Men Europa-Parlamentet har også en anden opgave, nemlig at skabe en ny vision for Europa, der rækker ud over nutiden, ud over det, der er, og orienterer sig mod det, der bør være. Det kræver fantasi, viden, klogskab og navnlig mod, hvis vi i fællesskab skal føre denne vision ud i livet.

Hannah Arendt, den tyske filosof af jødisk afstamning, sagde engang, at politik og religion er de eneste områder, hvor der sker mirakler. For nøjagtig tyve år siden var vi vidner til et sådant mirakel i Europa, og derfor tror vi på fantasiens, klogskabens og modets kraft. Jeg tror, at alle personer, der er forsamlet her, deler denne opfattelse.

(Bifald)

Fuld af optimisme agter jeg at tackle de udfordringer, der venter os. Efter min opfattelse drejer det sig om følgende store udfordringer: 1. den økonomiske krise og europæisk solidaritet, 2. energi og miljøbeskyttelse, 3. udenrigspolitik, 4. menneskerettigheder og værdisystem, 5. reformen af Europa-Parlamentet.

Det mest følsomme og komplekse spørgsmål er den økonomiske krise. Vi må overvinde den, og det vil også lykkes for os. Europa har med sine løsningsforslag i G8- og G20-grupperne påtaget sig en ledende rolle. Disse løsningsforslag bevarer vores samfundsmodel, samtidig med at de fremmer den internationale økonomiske genrejsning.

Det er netop i disse krisetider, at vi skal fremme den økonomiske vækst og bekæmpe arbejdsløsheden, puste nyt liv i tankerne bag Lissabonstrategien og finde frem til måder, hvorpå der kan investeres i nye teknologier, i innovation, uddannelse og menneskelige ressourcer. EU-budgettet spiller en afgørende rolle med hensyn til at fastsætte klare prioriteringer og procedurer i EU's forskningsprogrammer.

Parlamentet og Rådet bevarer de samme budgetbeføjelser i henhold til den nye traktat. Den fælles beslutningsprocedure vil også omfatte landbrug, fiskeri, handel med tredjelande og retlige og indre anliggender, således at vi også tildeles beføjelser med hensyn til landbrugsudgifter.

Vi skal modstå fristelsen til protektionisme og renationalisering af fælles politikområder. Samhørighedspolitikken skal fortsat indtage en vigtig plads i det næste EU-budget, hvis vi vil nå frem til en fuldstændig integration af vores genforenede kontinent. Det indre marked er et af de store resultater, vi har opnået, vi skal forsvare og befæste det, således at Europa kan forblive et konkurrencedygtigt kontinent. Dette indebærer en styrkelse af den europæiske integration og ikke en svækkelse heraf. Vi skal have vore overbevisningers mod!

To elementer er vigtige for at gøre det Fællesskab, som vi er ved at opbygge, og som vi lever i, mere dynamisk og forståeligt, nemlig solidaritet og social samhørighed. Der kan ikke være tale om et reelt fællesskab, hvis man ikke bekymrer sig om alle, navnlig de svageste: de arbejdsløse, personer uden uddannelse eller personer, der bor i fjerntliggende regioner. Kampen mod arbejdsløsheden er det vigtigste mål for det svenske formandskab. Vi vil aktivt støtte formandskabet i denne opgave.

På den anden side af jerntæppet råbte vi førhen i gaderne: "Der kan ikke være nogen frihed uden solidaritet". I dag kan vi sige, at uden solidaritet vil der heller ikke være et fællesskab og heller ikke et moderne og stærkt Europa.

(Bifald)

Vi overvinder ikke den økonomiske krise uden at gøre brug af kvindernes meget store intellektuelle, økonomiske og kreative potentiale.

I betragtning af den demografiske krise skal vi støtte familien og fødselstallet. Vi skal sørge for, at kvinder ikke må ofre karrieren for deres familie og opdragelsen af deres børn.

(Bifald)

For at overvinde den demografiske krise, samtidig med at vi holder fast ved de demokratiske principper, skal vi ligeledes være et åbent Fællesskab. Indvandring har altid været til gavn for Europa. Vi skal foreslå løsninger, der gør det muligt at modtage indvandrere, at skabe vilkår for deres integration, men også at forvente af dem, at de er åbne over for denne integration.

Vi står over for en energikrise. Europæerne forstår måske ikke geopolitik, men de forstår, når der bliver lukket for varmen. Vi skal fortsætte spredningen af energikilder og investere mere i vedvarende energikilder og fossile brændstoffer. Kerneenergi er til rådighed for os, og dette er et spørgsmål, der fortsat henhører under medlemsstaternes kompetence.

Vi skal udbygge nettet af rørledninger uden for vores grænser for ikke længere at være afhængige af en enkelt stat. Vi skal styrke sammenkoblinger af vores gas- og elnet og overveje muligheden af fælles indkøb af gas, således at der kan skabes et ægte europæisk marked for energisolidaritet. Jeg mener, at det er på tide, at Unionen fører en virkelig fælles energipolitik, og dét vil jeg arbejde for.

(Bifald)

Energi gav også anledning til oprettelsen af Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab i 1951, der var oprindelsen til Fællesskabet. Robert Schuman udtalte dengang, at "den produktionssolidaritet, som således vil blive skabt, vil gøre det klart, at enhver krig [...] ikke blot vil være utænkelig, men materielt umulig". Dette var den oprindelige tanke bag dette Fællesskab. Vores energipolitik skal tage hensyn til de trusler, som klimaændringerne rummer for miljøet. Vi har behov for en grøn revolution og en etik i henseende til selvbegrænsning.

Europa-Parlamentet drøfter denne problematik. Jeg har i Det Midlertidige Udvalg om Klimaændringer arbejdet sammen med mange kolleger. De kender mine synspunkter, og De ved, at jeg vil samarbejde med Dem med henblik på at nå et kompromis i København.

Vi er en vigtig aktør på den internationale scene, og vores medborgere forventer også dette af os. Der er behov for mere Europa ikke blot i Den Europæiske Union, men også på internationalt plan. En sammenhængende og effektiv udenrigspolitik, der rummer en vis vision for verdensordenen, bør være et af de store mål for denne valgperiode.

Jean Monnet sagde engang, at alle har ambitioner. Det er blot spørgsmålet, om disse ambitioner går ud på at blive nogen eller at opnå noget. Lad os for vores del have ambitionen om at opnå noget i denne valgperiode.

Hvad er de vigtigste mål? For det første: En aktiv politik over for Europas naboer mod syd og øst. I dette øjemed skal vi fortsætte vores arbejde inden for rammerne af Den Parlamentariske Forsamling for Euro-Middelhavssamarbejdet APEM og iværksætte aktiviteter inden for rammerne af Euronest-forsamlingen.

For det andet: Fremme af demokrati og modeller for god regeringsførelse. Vi skal drage fordel af de interparlamentariske forsamlinger og vores delegationer med henblik på at tilrettelægge parlamentariske topmøder forud for Unionens bilaterale topmøder. Dette er vigtigt, da Europa-Parlamentet fremover vil udtale sig på langt flere politiske områder. Eurolat er et godt eksempel på et sådant samarbejde.

For det tredje: Det er på tide at etablere et ægte transatlantisk parlamentarisk partnerskab og sammen fastsætte en ny ramme for verdensordenen. Jeg vil arbejde for at styrke forbindelserne med De Forenede Staters Kongres på alle niveauer.

For det fjerde: Udvikling af vores strategiske partnerskab med Rusland uden at glemme, ligesom i forbindelserne med Kina, at økonomiske og politiske spørgsmål ikke må være vigtigere end menneskerettigheder, retsstatslige forhold og demokrati.

(Bifald)

Som Parlamentets formand vil jeg helt og fuldt engagere mig i dialogen med vores russiske partnere, navnlig som led i den nye strategi for Østersøen.

For det femte: Vi bør styrke vores forbindelser med Indien og de andre nye vækstlande som Brasilien og Sydafrika. Indien skal være vores partner både på det økonomiske og politiske plan.

For det sjette: Mellemøsten er fortsat af afgørende betydning for verdensfreden. Europa skal spille en aktiv rolle i denne region.

For det syvende: Udvidelse er en af vores mest vellykkede politiske strategier. Har vores europæiske forfædre nogen sinde nydt godt af en så lang periode med fred og velstand, som vi oplever i dag? Kroatien og måske også Island er vel de lande, der er tættest på tiltrædelse.

For det ottende: Unionen er den største donor i verden, når det gælder udviklingsbistand. Vi skal opstille en liste over vores nuværende og potentielle modtagerlande og opfylde vores forpligtelser over for dem i overensstemmelse med millenniumudviklingsmålene. Selv om vi måske må lukke døren for visse nyankomne, må vi dog ikke lukke vores hjerter, og vi skal i så vid udstrækning, som det er muligt, sørge for, at levevilkårene i deres lande nærmer sig vores europæiske standarder.

For det niende: Vi skal styrke de missioner, der udsendes af Unionen som led i den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik, og hvoraf der har været 22 i de sidste seks år. De skal have et klart mandat og kunne råde over de nødvendige midler til at udføre deres opgaver. Parlamentet agter at kontrollere og overvåge disse missioner mere snævert. De udvidede beføjelser på budgetområdet, som Parlamentet tildeles i medfør af Lissabontraktaten, kan forbedre vores fleksibilitet ved tildelingen af midler til de nødvendige missioner, som vi støtter.

Gennemførelsen af den nye traktat skal være vores prioritet i den nærmeste fremtid. Jeg forpligter mig til at forberede Parlamentet på at arbejde efter de nye bestemmelser, så snart traktaten træder i kraft. Men også uafhængigt af traktaten føler vi, at der er behov for ændringer. Vi føler, at der er et behov for at gøre det parlamentariske arbejde i vores institution mere dynamisk.

Som formand for Parlamentet ønsker jeg at støtte mig på det bemærkelsesværdige arbejde, som mine forgængere har indledt i de senere år, når det gælder reformen af Parlamentets arbejde. Vi har allerede gennemført mange nyttige ændringer. Men vi skal fortsætte ad denne vej...

(Bifald)

Jeg er personligt stærk tilhænger af hyppigere anmodninger om ordet fra salen, da dette gør debatterne i plenum mere levende. Efter min opfattelse er dette et særlig vigtigt middel til at sikre mindretalsrettigheder.

Det vigtigste element, der mangler i reformprocessen, er en forbedring af forbindelserne med de øvrige EU-institutioner: Kommissionen og Rådet. En væsentlig del af mit mandat vil blive helliget dette arbejde.

Som formand vil jeg bestræbe mig på at udarbejde en ny model for partnerskab med Kommissionen for at styrke Parlamentets kontrol med den udøvende magt og pålægge de udøvende organer et større ansvar over for vores institution i henhold til Lissabontraktaten.

I juli indbød jeg Kommissionens formand til at deltage i en spørgetid, der skal afholdes hver måned i Parlamentet, og hvorunder medlemmerne kan stille spørgsmål fra salen. Jeg foreslår, at vi tilrettelægger disse debatter så hurtigt som muligt.

(Bifald)

For to uger siden forelagde Kommissionens formand José Manuel Barroso os de "politiske retningslinjer" for hans anden embedsperiode. Dette er en bemærkelsesværdig nyskabelse. Hermed anerkender man, at det er Europa-Parlamentet, der vælger Kommissionens formand. Jeg er yderst tilfreds med dette skridt.

Jeg har også opfordret Parlamentets udvalg til at gennemgå de retsakter, der endnu ikke er færdigbehandlet, med henblik på at fastslå, om den nye Kommission agter at forkaste, ændre eller opretholde sine lovgivningsforslag. Jeg opfordrer desuden udvalgene til indgående at drøfte den fremtidige politiske strategi, således at høringerne af de indstillede kommissærer også vil blive baseret på enkeltheder i lovgivningsprogrammet og ikke udelukkende på en gennemgang af deres cv'er eller deres faglige erfaring.

Vi skal etablere snævrere forbindelser med Rådet. Hvis disse forbindelser skal være troværdige, skal de afspejle, at det i den nuværende Europæiske Union er Parlamentet, der er den virkelige lovgiver.

Vi skal desuden arbejde sammen for at løse de institutionelle vanskeligheder, der følger af Lissabontraktaten. Der er her tale om generel anvendelse af den fælles beslutningsprocedure, den nye komitologiordning, udpegelse af den nye højtstående repræsentant og næstformand for Kommissionen, den demokratiske kontrol med den nye tjeneste for Unionens optræden udadtil og spørgsmålet om, hvilken holdning der under plenarmøderne skal indtages til "det dobbelte formandskab for Rådet".

Vores forbindelser med de 27 nationale parlamenter i Den Europæiske Union bør udvikles i samme ånd. I de senere år er samarbejdet blevet intensiveret, og Lissabontraktaten vil styrke vores kontakter endnu mere og øge deres betydning i forbindelse med udarbejdelsen af en lovgivning, der er til gavn for borgerne. Stockholmprogrammet, der omhandler retlige anliggender og borgernes sikkerhed, er et godt eksempel på et sådant samarbejde.

Jeg ønsker at fortsætte reformerne af anvendelsen af Parlamentets menneskelige ressourcer og udgifter, således at de koncentrerer sig direkte om vores programmer.

Vores institutions rigdom og styrke beror også på vores forskelle — forskellige nationaliteter, forskellige måder at tænke på og forskellige sprog. Det er disse forskelle, der gør Europa fascinerende, men vi har brug for effektive redskaber, så vi kan forstå hinanden, og derfor bør medlemmerne have mulighed for at udtrykke sig på deres modersmål, hvis de ønsker det, således at de på passende måde kan repræsentere deres vælgere.

Vi bør til stadighed have for øje, at Unionen ikke begrænser sig til at møde fremtidens udfordringer eller sikre en stadig større velstand og stabilitet. Unionen drejer sig frem for alt om menneskerettigheder.

Jeg betragter med bekymring spændingerne i forbindelserne mellem Slovakiet og Ungarn med hensyn til nationale mindretal. Dette er fortsat et stort problem, og jeg vil gerne yde min støtte til løsning af denne konflikt i overensstemmelse med de værdier, som vi tror fuldt og fast på, og som afspejler Parlamentets overbevisninger.

(Kraftigt bifald)

Sakharovprisen er et godt eksempel på vores aktiviteter på dette område, eftersom den tildeles forsvarere af menneskerettighederne, der i dag danner grundlaget for det, man kunne kalde et "Sakharov-net", som jeg agter at udvikle. Jeg ønsker desuden, at vi viderefører projektet med et hus for EU's historie, som min forgænger, Hans-Gert Pöttering, har igangsat.

Jeg vil endnu en gang minde Parlamentet om, at Unionen er et fællesskab af idealer og værdier. Unionen blev bygget på dette grundlag.

Jeg er fast besluttet på at sikre, at alle udvalg og delegationer har adgang til satellitfjernsyn og internet. Vi må se nøjere på, hvordan valget til Europa-Parlamentet tilrettelægges. Man bør f.eks. kraftigt fremme anvendelsen af nye teknologier under valget med henblik på at øge borgernes deltagelse. Det er ligeledes på tide at indlede en debat om europæiske politiske partier. Borgerne skal vide, hvem de stemmer på, ikke blot i deres hjemland, men også på europæisk plan!

Jeg tillægger samarbejdet med Formandskonferencen stor betydning. Vi vil i fællesskab og på solidarisk måde påtage os ansvaret for Parlamentets aktiviteter sammen med de fjorten næstformænd, som jeg takker for deres støttetilkendegivelser. Jeg værdsætter også den partnerskabsånd, som formændene for Parlamentets udvalg har lagt for dagen. Det er mit ønske, at formændene for de stående interparlamentariske delegationer får mulighed for på afgørende måde at påvirke Unionens udenrigspolitik. Sammen med kvæstorerne vil vi behandle spørgsmål om Parlamentets budget. Men først og fremmest sætter jeg min lid til samarbejdet med Dem.

Som formand for Europa-Parlamentet er jeg klar over, at jeg har ansvaret for at sikre Dem gode arbejdsvilkår, men jeg opfordrer Dem samtidig kraftigt til alle at bidrage hertil.

For de fleste af os udgør Lissabontraktaten en længe ventet løsning på de institutionelle problemer. Den vil forbedre Unionens evne til at løse de nuværende problemer og vil bringe EU-institutionerne nærmere på borgerne.

Bronisław Geremek, der desværre ikke længere er iblandt os, og som den største indre gård i vores parlamentsbygning i Strasbourg er opkaldt efter, yndede at sige, at den europæiske integration er som at køre på cykel: Man skal hele tiden træde i pedalerne for at holde balancen og styre i den rigtige retning. Dette viser, hvor nødvendig ratifikationen af Lissabontraktaten er.

(Bifald)

For under en uge siden deltog jeg i det polske parlament i højtidelighederne i anledning af tyveårsdagen for dannelsen af den første ikkekommunistiske regering i vores del af Europa under ledelse af Tadeusz Mazowiecki. Denne årsdag var meget bevægende, fordi den markerer indledningen af sammenbruddet i det totalitære

system i andre lande i Centraleuropa, der skete med lynets hast. Det var den første breche, der til sidst førte til, at muren, der delte Europa i to dele, faldt.

Jeg henvender mig til Dem i dag i Strasbourg, hovedstad i en region, hvis skæbne i mange henseender minder om min hjemegn, Schlesiens, skæbne, en grænseregion, hvis indbyggere ofte har måttet skifte nationalitet, selv om de ikke har skiftet bopæl.

Jeg sværger højtideligt, at jeg som formand for Parlamentet i de kommende år vil være Deres ambassadør, og at jeg vil bringe borgerne i Europa og i verden budskabet om et forenet kontinent.

Lad os arbejde sammen om at finde konkrete og praktiske løsninger på de store udfordringer, som Europa og hele verden i dag står over for. Lad os arbejde for, at vores drømme går i opfyldelse. Lad os gå i gang med opgaven med entusiasme, intelligens og mod.

For dette er vores Europa: et fælles, moderne og stærkt Europa.

(Stående bifald)

Joseph Daul, for PPE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. formænd for EU-institutionerne, hr. Buzek! Min gruppe støtter fuldt ud Deres program for Parlamentet og Parlamentets virksomhed i de kommende fem år.

Hvis Europa-Parlamentet har en rolle at spille, en opgave at udføre, i de kommende fem år, er det ganske rigtigt at bringe borgerne tættere på Europa. Og det er en stor fordel at have en person som formand, der symboliserer et genforenet Europa, en person som Dem.

Derfor vil jeg gerne understrege, at jeg er meget stolt over, at det var min gruppe, Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater), der overbeviste et meget stort flertal i Europa-Parlamentet om at vælge Dem som formand.

Dette genforenede Europa handler ikke om intolerance eller udelukkelse, men om åbenhed og respekt for andres holdninger og oprindelse. Jeg er overbevist om, at idéen om at leve sammen i et fællesskab som europæere bringer os sammen i Parlamentet. Jeg ser gerne, at Europa-Parlamentet under Deres ledelse får vores medborgere til at dele disse værdier.

Jeg glæder mig ligeledes over, at De er fast besluttet på tage denne udfordring op, og jeg håber, at der vil blive gjort en særlig indsats i forhold til de unge. De har min gruppes uforbeholdne støtte.

De sagde, at Europa-Parlamentet har fået øgede beføjelser i løbet af de seneste år. Ikrafttrædelsen af Lissabontraktaten vil betyde en kraftig forøgelse af disse beføjelser. Dette er en af grundene til, at PPE-Gruppen opfordrer til, at den gennemføres hurtigst muligt. Vi skal naturligvis forberede os teknisk, så vi kan arbejde effektivt sammen med Rådet og i tæt partnerskab med Kommissionen, men vi skal også først og fremmest forberede os rent politisk. Vores hovedmålsætning er klar, nemlig at sikre, at Parlamentet er mere på linje med de 500 mio. borgere, det repræsenterer.

Parlamentet skal med henblik herpå fortsætte med at modernisere sine arbejdsmetoder, f.eks. i forbindelse med tilrettelæggelsen af vores debatter, hvilket De var inde på. Jeg støtter i denne forbindelse Deres forslag om at afholde en livlig aktuel debat med formanden for Kommissionen.

Det er vanskeligt at forklare de europæiske borgere, hvordan EU arbejder. Jeg vil gerne understrege, at vi i Europa-Parlamentet bestræber os på at skabe en konsensus, der rækker ud over bestemte holdninger i vores politiske grupper, hvilket ligger langt fra den traditionelle oppositions- og flertalsmodel, som vi er vant til i vores medlemsstater.

Det er efter min opfattelse en moderne tilgang til politisk virksomhed. Jeg er overbevist om, at vores medborgere kan acceptere en sådan tilgang, men på én betingelse, nemlig at vi bliver bedre til at forklare dem de problemer, som vi står over for i Europa. Jeg opfordrer Dem til at påtage Dem denne opgave, og De har vores gruppes fulde opbakning.

Martin Schulz, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg kan tilslutte mig hr. Dauls bemærkninger. Hr. Buzek! Vores gruppe kan også tilslutte sig mange – næsten alle – punkterne i det program, som De har forelagt. Det gælder både indholdet af Deres redegørelse, Deres forslag til proceduremæssige opdateringer og revitaliseringen af debatten i Parlamentet. Jeg er sikker på, at et bredt flertal af Parlamentets medlemmer kan tilslutte sig indholdet af Deres tale.

Jeg er ikke helt enig med hr. Daul i, at De har fastlagt Deres program for de kommende fem år. Lad os arbejde på grundlag af de næste to og et halvt år, hvilket er lang tid.

Jeg mener imidlertid, at De overtager formandskabet i en meget vanskelig fase for EU. De overtager formandskabet i en meget vanskelig fase for Europa-Parlamentet. For første gang i lang tid kan der sættes spørgsmålstegn ved, om der er en proeuropæisk konsensus i Europa-Parlamentet. Europa-Parlamentet er tværtimod for første gang blevet en platform – denne udvikling begyndte i sidste valgperiode og er blevet forstærket i forbindelse med det seneste valg til Europa-Parlamentet – hvor en række kræfter, der ønsker præcis det modsatte af det, De har sagt i Deres tale, vinder gehør og får indflydelse. Langt flere medlemmer af Europa-Parlamentet ønsker at sætte en stopper for den europæiske integration, langt flere medlemmer ønsker at vende udviklingen, og langt flere medlemmer ønsker renationalisering.

I den foregående valgperiode blev der gjort forsøg på at få de tre formænd for institutionerne til at undertegne chartret om grundlæggende rettigheder. Jeg ville ikke have troet, at vi ville blive vidne til billeder og scener af denne art i et multinationalt, demokratisk parlament, men vi var alle vidne til begivenhederne. Der er i dag flere medlemmer med sådanne holdninger.

Derfor mener jeg, at De har ret. Det er den rigtige tilgang at videreføre og uddybe integrationsprocessen, at fortsætte kampen om Lissabontraktaten, som er en grundlæggende forudsætning for udvidelsen af EU, samt bestræbelserne på at udvide EU på grundlag af en dybere integration. Jeg glæder mig over, at formanden for Parlamentet – ikke mindst en formand fra et land, der tiltrådte EU i den seneste udvidelsesfase, en formand, der som premierminister i sit hjemland indledte tiltrædelsesforhandlingerne – som det centrale budskab for sin embedsperiode anfører: Vi ønsker mere Europa. Vi ønsker et integreret Europa, vi ønsker et dybere Europa, og vi ønsker et udvidet Europa som en del af uddybningsprocessen med ét formål – og det var den centrale sætning i Deres tale – at skabe den solidaritet, der har ført til frihed.

Vi har i dag brug for denne solidaritet indadtil, således vi kan sikre denne frihed og social retfærdighed. Socialisterne og socialdemokraterne er derfor helt enige i Deres tale. Den er et ideologisk og åndeligt grundlag for en kamp, som vi skal føre i denne valgperiode.

Som nyvalgt medlem havde jeg det privilegium at høre den franske præsident François Mitterrands tale som formand for Rådet. Jeg har aldrig glemt en sætning i denne tale: "I sidste ende fører nationalisme altid til krig." I sidste ende fører det modsatte af nationalisme, bekæmpelse af nationalisme, det europæiske ideal, således til fred. Det er det, som vi vil kæmpe for sammen med Dem.

(Bifald)

Guy Verhofstadt, for ALDE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest gerne takke Dem på vegne af Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa for Deres tiltrædelsestale. Vores gruppe kan fuldt ud tilslutte os det bebudede program. Som jeg sagde til Dem på daværende tidspunkt, glæder jeg mig over, at De er blevet valgt til formand for Europa-Parlamentet, ikke kun fordi De symboliserer udvidelsen af EU, men også – og jeg vil gerne understrege dette – på grund af Deres engagement i Solidarność. Solidarność kan trods alt se tilbage på tre store bedrifter. Fagforeningen gav den polske befolkning en stemme, den indførte demokrati i hele den tidligere østblok, og den ændrede endog Europas ansigt fuldstændigt ved at forene et opsplittet Europa. Som det fremgik klart af Deres tale, har De således også de helt rigtige forudsætninger for at opfylde tre mål i Europa-Parlamentet i de kommende år, nemlig at sikre de europæiske borgere større indflydelse, at gøre EU mere demokratisk og således også at fremme europæisk integration.

Jeg mener, at det som en tilføjelse til formanden Jerzy Buzeks tiltrædelsestale ville være hensigtsmæssigt at understrege, at Europa-Parlamentet er den EU-institution, som borgerne har størst tillid til ifølge en Eurobarometerundersøgelse. Det er en vanskelig opgave for os alle, da det indebærer, at vi ikke må svigte denne tillid, og at vi skal give borgerne større indflydelse på den europæiske beslutningstagning. Samtidig mener jeg, at vi står over for en dobbelt udfordring, hvilket De også var inde på i Deres tale. For det første skal vi anvende Lissabontraktaten og gennemføre den hurtigst muligt. Som De påpegede, skal vi i denne forbindelse indlede forhandlinger med rådsformandskabet så hurtigt som muligt med henblik på at nå til enighed om en række ændringer.

For det andet – og det er det andet aspekt af udfordringen – mener jeg, at Parlamentet bør benytte sig af alle de instrumenter, det har til rådighed, med henblik på at styrke sine beføjelser yderligere. Det gjorde vi i forbindelse med proceduren for udnævnelse af formanden for Kommissionen, men vi skal også fremover gøre det på alle andre relevante områder. Jeg mener i denne forbindelse, at det er af allerstørste betydning at nå til enighed om en ny form for budget for Europa og EU i de kommende år. Det giver efter min opfattelse

Europa-Parlamentet en fremragende mulighed for at opfordre til – at stille krav om – at dette budget fremover baseres på EU's egne indtægter, da Europa-Parlamentet først vil være et rigtigt parlament, når det får fuld kontrol over sine egne indtægter, som det selv kan opkræve fremover.

(Bifald)

Det er af afgørende betydning, at De løfter denne opgave sammen med Parlamentet. De kan i denne forbindelse regne med vores gruppes fulde opbakning, da vi alle ved, at det – navnlig i disse tider med økonomisk og finansiel krise – ikke er nationalisme og protektionisme, der vil lette vores vanskeligheder eller sikre vores fremtid. Den eneste løsning for befolkningen i Europa, for borgerne i Europa er at fortsætte den europæiske opbygning.

Jeg vil under alle omstændigheder ønske Dem held og lykke.

(Bifald)

Rebecca Harms, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg er enig i det meste af det, der er blevet sagt af den forrige taler. Det var åbenlyst for min gruppe, at vi ville støtte Deres kandidatur, fordi vi mente, at det var på høje tid, at en stor personlighed i Europa-Parlamentet, som også kommer fra en af de nye medlemsstater, påtog sig posten som formand for Europa-Parlamentet.

Vi ser gerne, at formanden for Europa-Parlamentet fremover vælges på grundlag af særlige færdigheder og evner som Deres, der ofte er blevet anerkendt. Vi ser også gerne, at de nationale delegationer bruger deres indflydelse i de store grupper i lidt mindre omfang, og at en tilgang som Deres i højere grad vinder indpas.

Vi har store forventninger til Dem, når det kommer til at bygge bro over de store kløfter, der fortsat er mellem Øst og Vest, og som jeg var inde på for nogle uger siden. På baggrund af mine iagttagelser af den politiske udvikling efter sommerferien vil jeg blot sige, at De sandsynligvis vil stå over for en meget vanskelig opgave. Det er mit indtryk, at den alvorlige globale finanskrisen og den efterfølgende økonomiske krise ikke har gjort det nemmere at bygge bro mellem Øst og Vest i EU. Udfordringerne er tværtimod blevet større, fordi ulighederne er et stort problem.

Jeg vil også gerne indtage en lidt mere kritisk holdning og minde Parlamentet om, at det i dag er årsdagen for sammenbruddet i Lehman Brothers. Vi sender en stor delegation til G20-topmødet, hvor man vil drøfte, hvordan vi kan overvinde finanskrisen. Parlamentet har imidlertid ikke drøftet nogen forslag til beslutninger på dette område og har ikke givet vores forhandlere et ensartet grundlag for deres arbejde. Det er efter min opfattelse en svaghed snarere end en styrke.

Jeg formoder, at dette skyldes, at vi stadig ikke kan blive enige om den egentlige årsag til krisen. Ansvar for denne alvorlige krise kan efter min opfattelse ikke udelukkende lægges over på et par forrykte bankfolk. Den skyldes i virkeligheden den neoliberale tro på fordelene ved uregulerede finansielle markeder, som ikke kun var og er udbredt i USA, men stadig også er udbredt i Europa i dag. I EU er der langt fra politisk enighed om vurderingen af denne analyse, og derfor kan vi heller ikke nå til enighed om, hvordan vi imødegår krisen.

Jeg er også enig i alt det, De sagde om den anden store udfordring, som vi står over for i forbindelse med en international forhandlingsrunde, dvs. klimaudfordringen. Jeg håber, at vi europæere kan indtage en stærkere holdning i København, end det er tilfældet i øjeblikket. Det er mit indtryk, at europæerne stadig langt fra spiller en passende ledende rolle på det klimapolitiske område.

Det er der mange årsager til, men der er én årsag, jeg altid kommer til at tænke på. Vi har fortsat alt for lidt tillid til tiltag som den nye miljøaftale – Green New Deal – som Ban Ki-moon og Achim Steiner har foreslået på vegne af FN. Vi kan heller ikke blive enige om, at vi skal i gang med at omdanne vores gamle industrisamfund, at vi skal tænke mere end én dag frem i tiden, og at klimavenlige teknologier, effektive teknologier og mange andre foranstaltninger er vejen frem, ikke kun i Europa, men også i verden.

Jeg kan kun sige, at vi står over for store udfordringer. Hvis De ønsker at fremsætte moderne, bæredygtige forslag, vil vores gruppe helt bestemt bakke Dem op. Det er beklageligt, at der ikke vil ske en egentlig udskiftning i Kommissionen, idet det er ved at stå klart, at José Manuel Barroso, der i høj grad hænger fast i forældede holdninger, fortsat vil lede Kommissionen i den næste valgperiode.

Vi ønsker Dem held og lykke! På vegne af min gruppe ser jeg frem til nogle spændende og forhåbentlig udbytterige debatter.

(Bifald)

Michał Kamiński, for ECR-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Det var en stor fornøjelse i dag at høre Deres tale og Deres program for vores arbejde i de kommende to og et halvt år. Mange tak for Deres tale. Den er et vidnesbyrd om Deres respekt for medlemmerne af Europa-Parlamentet, og det er en respekt, som ikke afhænger af, hvilken politisk gruppe vi tilhører, eller hvilket land vi kommer fra, og heller ikke af, hvilket synspunkt vi repræsenterer. Det var en stimulerende tale, for jeg mener, at Parlamentet i sandhed har brug for den form for ledelse, som De har fremlagt i Deres visioner i dag. Vi er ikke enige om alt, og det er ingen hemmelighed, at vi har forskellige opfattelser, men jeg vil gerne begynde med i en vis forstand at svare på udtalelser, som jeg også har hørt her i Parlamentet i dag.

Det er ikke dårligt, at Parlamentet er et sted med debat, og at Parlamentet er et mødested for folk med forskellige opfattelser af forskellige emner, herunder også forskellige opfattelser af Europas fremtid. Problemet er, at vi bør bestræbe os på i god tro at diskutere vores synspunkter med andre – så vil der altid være plads til at finde et kompromis. Hvis vi går ud fra – og det gør jeg – at alle i Parlamentet har gode hensigter og ønsker det bedste for vores kontinent, så vil vi kunne overvinde vores forskelle, og vi vil altid være åbne for en diskussion. Det er denne gode vilje, der er brug for.

Imidlertid ønsker vores gruppe, <http://www.ecrgroup.eu>, en gruppe der er stolt over, at den i Parlamentet følger en vis ny dimension til den politiske tænkning om Europa, naturligvis at være en stærk stemme for de borgere, som valgte os. Vi fornægter intet medlems demokratiske mandat i Parlamentet, tværtimod nærer vi en dyb respekt for et sådant mandat, men det er vores vælgere, som vi repræsenterer. Da vores vælgere valgte de partier, som er med i ECR-Gruppen, vidste de, hvad det stemte på.

Hr. formand! Deres valg var et historisk øjeblik. Jeg skal tillade mig at minde mine kolleger om, at der er en gruppe unge polakker til stede i Parlamentet i dag. De er inviteret af medlemmer af forskellige politiske grupper. Disse polakker blev født den 4. juni, den dag, hvor de første delvist frie valg blev afholdt i vores land. Et møde med folk, der blev født den 4. juni, vil måske ikke få os til at føle os unge igen, når vi kan se, at de nu er voksne. Men jeg vil gerne sige, at da jeg talte med dem i dag, og da det gik op for mig, at de steg på bussen i Rzeszów, en by i det sydøstlige Polen, og at de kom her til Strasbourg, til deres Parlament, uden at skulle stoppe ved grænserne, tænkte jeg, at ingen af os, der kan huske den 4. juni, ville have kunnet forestille sig en sådan glædelig begivenhed – i dag kommer unge polakker, unge tjekker, estere og litauere her til deres Parlament.

Hr. formand! Jeg er overbevist om, at De vil værne om dette Parlament som en demokratisk institution, et sted, hvor folk, der oprigtigt ønsker at hjælpe EU's borgere, kan føre en ægte debat. Og i dag, hvor vi genkalder, at De, hr. formand, også kommer fra mit land, et land, som har lidt så meget under totalitarismen, er der én ting, vi ved – og det er helt sikkert det bedste ved Europa – nemlig, at EU har sikret Europas nationer 60 år uden krig. Det er et stort resultat, som denne organisation har opnået, en organisation, som vi, ECR-Gruppen, ønsker at reformere, som vores navn også siger det, men det er en organisation, som vi tror på. Vi tror på et bedre Europa, og det er et sådant Europa, et bedre Europa, der er nærmere på sine borgere, som vi vil tjene i denne valgperiode.

(Bifald)

Eva-Britt Svensson, for GUE/NGL-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Jeg vil endnu en gang gerne ønske Dem tillykke med Deres valg.

Åbenhed, demokrati og pluralisme er æresord for EU og for Parlamentet, men de må aldrig blive til symbolpolitik. Desværre forbliver disse ord sommetider kun smukke ord. I virkeligheden indgås der aftaler bag lukkede døre. Vi har derfor brug for en anderledes arbejdsmetode i Parlamentet, en arbejdsmetode, hvor vores arbejde og vores beslutninger lægges åbent frem i en ægte og sand demokratisk ånd. Vi har brug for en åben arbejdsmetode, der gælder for alle politiske grupper og alle medlemmer af Parlamentet. Hvis der er nogle medlemmer, der end ikke deltager i eller kender arbejdet, hvordan kan vi så forvente, at vores borgere skal føle sig involveret og have tillid til vores arbejde og ønske at stemme ved valgene. Det er godt med ny teknologi – det har vi brug for til information – men vi må ikke glemme, hvad der er de vigtigste bestanddele for deltagelse. Det er demokrati og åbenhed.

Vi oplever en finanskrisen og en miljø- og klimakrise. Jeg skal også nævne, at vi har handelsaftaler, som sommetider forværrer problemerne, når det gælder fødevarerforsyningerne og fattigdommen i verden.

Det er venstrefløjens opfattelse, at man ikke løser kriserne ved at fortsætte med at føre den samme politik, der undertiden har været med til at skabe dem. Europas borgere har brug for en anden politik. De fortjener en anden politik – en politik, som sætter menneskets behov i første række og ikke, som det nu er tilfældet,

markedets behov. Hvis man standser privatiseringen og dereguleringen af den offentlige sektor, ville det være en begyndelse til at få politikken styret i den rigtige retning. Markedet har faktisk ikke haft held til at tilfredsstille folks behov for arbejde og sociale rettigheder f.eks. Det må vi tage konsekvenserne af.

Vi taler om demokrati. Demokrati kræver også, at vores borgerlige rettigheder og frihedsrettigheder aldrig krænkes. Vi har i dag en række forslag om yderligere overvågning af vores medborgere. Ytringsfriheden skal også gælde på internettet.

EU og dets borgere behøver altså en anden politik, der tilbyder et mere retfærdigt samfund med større solidaritet. Vi i GUE/NGL er rede til og glade for at acceptere vores ansvar, at spille vores rolle i opbygningen af et mere retfærdigt EU med større solidaritet og en bedre og mere retfærdig verden.

Francesco Enrico Speroni, for EFD-Gruppen. – (IT) Hr. formand! Jeg vil igen lykønske Dem med Deres udnævnelse. Jeg er glad for Deres tale og for Deres program. Jeg vil koncentrere mig om et aspekt, som efter min mening er det vigtigste og burde være det vigtigste for alle medlemmer af Parlamentet, nemlig vores lovgivningsarbejde.

Det er vigtigt at føre en dialog med de store magter, rejser er vigtige, men et parlaments vigtigste arbejde – i hvert fald efter min opfattelse – er at udarbejde love, at fastlægge regler, for vi blev først og fremmest valgt til at udføre det arbejde, det mandat. Et af problemerne består i, at vi ikke har noget lovgivningsinitiativ, eftersom de grundlæggende fædre og deres efterfølgere nægtede os det. Vi stemmer hele tiden om beslutningsforslag og underskriver skriftlige erklæringer, som ikke bliver fulgt op, da Kommissionen ikke tager hensyn til dem.

Hr. Barroso sagde, at det er, som det skal være, da det ellers, hvis Kommissionen accepterede lovgivningsforslag fra Parlamentet via skriftlige erklæringer og beslutningsforslag, ville være en krænkelse af traktaterne, som ikke tillader noget sådant. Tillad mig at sige, at jeg finder en sådan fortolkning uoprigtig. Traktaterne foreskriver det ikke udtrykkeligt, men de forbyder det heller ikke.

Jeg skal understrege, at når Parlamentet beder om noget, når Parlamentet beder om et lovgivningsinitiativ, gør det det på vegne af millioner af europæiske borgere, flertallet af millioner af europæiske borgere, da både skriftlige erklæringer og beslutningsforslag kræver flertalsstøtte for at kunne vedtages.

Hr. formand! Jeg er derfor sikker på, at De vil arbejde hårdt på at få Kommissionen til at acceptere, at de forslag, som medlemmerne af Parlamentet fremsætter, kan blive til EU-lovgivning i overensstemmelse med befolkningernes, vores vælgeres vilje. Det er en tung opgave, men jeg er sikker på, at De vil gøre alt, hvad De kan, for at udføre den.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Hr. formand! Jeg taler naturligvis på egne vegne, men også på vegne af nogle af mine kolleger, ikke min hollandske kollega fra PVV, men mine kolleger fra Front National, fra det bulgarske parti Ataka, fra det østrigske parti FPÖ, fra Det Britiske Nationalistparti, fra det ungarske parti, Jobbik og fra det flamske parti Vlaams Belang.

Hr. formand! Jeg vil gerne sige, at jeg ikke et øjeblik tvivler på Deres forslags oprigtighed. Men tillad mig at sige, at jeg tvivler på, at de er realistiske.

De indledte med en omtale af problemet med den økonomiske krise. Det er en kendsgerning, at millioner af europæere oplever, at deres aktiver og jobs er truet af globaliseringens negative konsekvenser, som kun begunstiger de få og overlader de mange til den illoyale konkurrence fra lande, hvis arbejdstagere kynisk bliver udnyttet, og til statsløse finansielle interessers grådighed. Det er trist, at EU ikke har beskyttet europæerne mod en sådan situation. Tværtimod har den kastet dem hovedkulds ud i den.

For det andet vil jeg gerne ud fra min beskedne position, men som et talerør for de politiske kræfter, som hr. Schulz var villig til at indrømme er en trussel mod de traditionelle organisationer – og det takker jeg ham for – opfordre Parlamentet og Dem, hr. formand, til at være mere beskedne og fastlægge visse frivillige grænser for vores beføjelser. Jeg er aldeles overbevist om, som europæer og som kristen, at en række af de værdier, som vi repræsenterer, er universelle værdier. Desto nemmere er det for mig at understrege, at det ikke er vores opgave at give verden principper og love, og det så meget desto mere, fordi vi til det formål har organisationer som De Forenede Nationer, og så meget desto mere fordi der er meget at gøre i Europa, hvor vi i modstrid med retten til livet organiserer udryddelsen af vores egne børn, og hvor vi i modstrid med ytringsfriheden indfører et moralsk, mediemæssigt, politisk og retsligt diktatur med det, man kalder ”politisk korrekthed”. Politiske grupper som vores, som udtrykker millioner af europæeres lidelser og håb, bliver udsat for diskrimination, bliver forfulgt og sommetider endog opløst, som det var tilfældet med Den Flamske Blok

i Belgien. Det var en skandale, som ikke fremkaldte en eneste protest fra Parlamentet. Hvis det havde fundet sted i Afrika eller Latinamerika, ville piben sikkert have haft en anden lyd.

Vi løsgængere har ikke samme rettigheder som andre – det er indlysende – og som vi fik at vide i går, har vi stadig ikke en repræsentant i Formandskonferencen.

Endelig nægtes millioner af europæere på grund af stemmereglerne muligheden for at blive repræsenteret i deres egne landes lovgivende organer, som formodes at repræsentere vælgerne i al deres forskellighed.

Til slut vil jeg gerne give udtryk for ønsket om, at vi ikke på noget tidspunkt i vores arbejde glemmer, at Europa i menneskehedens historie er den region, som opfandt nationernes frihed, som man ikke finder andre steder, disse nationers ligeværdighed, respekt for deres interne beføjelser og for ikkeindblandingsprincippet, hvilket betyder, at alle er herrer over deres egne anliggender på deres eget territorium. Det er et af den europæiske civilisations store bidrag til menneskehedens arv.

Cecilia Malmström, *formand for Rådet*. – (SV) Hr. formand! Det er første gang, jeg har lejlighed til at tage ordet her i Parlamentet i min egenskab af formand for Rådet, og på vegne af det svenske formandskab og hele Rådet og også helt personligt vil jeg gerne ønske Dem oprigtig tillykke. 20 år efter Berlinmurens fald er det fantastisk at se Dem på denne post. Jeg ved, at det er en personlig sejr for Dem. Det er en sejr for Europa-Parlamentet, og det er også en sejr for alle os, der brænder for det europæiske samarbejde og alt det, det står for.

Jeg vil også gerne sige tak for Deres visionære tale og de ambitiøse planer, som De har for Parlamentet. Jeg er overbevist om, at Europa-Parlamentet hviler trygt i Deres hænder. Vi håber, at De vil få gennemført konkrete beslutninger under Deres ledelse, men også det mirakel, De omtalte. Vi i Rådet ser frem til at arbejde sammen med Dem og Europa-Parlamentet. Mange medlemmer har talt om de mange udfordringer, vi står over for, f.eks. klimaspørgsmålet, den økonomiske krise, beskæftigelsen, Europas rolle i verden osv.

De har en vigtig lovgivningsrolle i at repræsentere borgerne, men også i den debat, som føres her. Det er særdeles vigtigt, at Europa-Parlamentet altid forsvare de europæiske værdier. Hvis Lissabontraktaten træder i kraft – og det håber jeg virkelig – vil Europa-Parlamentets rolle blive udvidet, og De vil få en større indflydelse på den europæiske dagsorden. Jeg ved, at De vil tage forsvaret af Europa-Parlamentets og institutionernes rolle alvorligt, men De vil forhåbentlig også være en bro til andre institutioner og en seriøs samtalepartner. Formandskabet glæder sig meget til at være Deres samtalepartner i de næste seks år, og vi ønsker Dem alt mulig held og lykke med Deres arbejde.

Formanden. – Jeg vil gerne sige til de nye medlemmer af Europa-Parlamentet, at ministeren er tidligere medlem af Parlamentet, og at hun derfor er en af os.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne på Kommissionens vegne og på egne vegne oprigtigt gratulere Dem endnu en gang og ønske Dem alt mulig held og lykke med Deres hverv. Deres valg symboliserer ikke blot Europas genforening, men også et Europa, som er en stærk fortaler for de centrale friheds- og solidaritetsværdier.

Jeg vil gerne personligt og på institutionens vegne love, at vi vil arbejde tæt sammen med Dem og Europa-Parlamentet. Parlamentet og Kommissionen er de to institutioner, som par excellence står i centrum for fællesskabsanliggenderne. De og alle medlemmerne af Parlamentet er blevet direkte valgt af vores borgere, og Kommissionen har ret og pligt til at sætte Europas interesser over særinteresser. Jeg mener, at vi har et særligt ansvar for det europæiske projekt under fuld overholdelse af traktaterne.

Derfor vil jeg endnu en gang udtrykke min vilje til at samarbejde om fremme af det europæiske parlamentariske demokrati.

(Bifald)

FORSÆDE: Gianni PITTELLA

Næstformand

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Hr. formand, hr. formand for Parlamentet! Jeg satte stor pris på Deres tale og især Deres ord om Parlamentets institutionelle, men også sociale rolle, som De beskrev som selve essensen af det europæiske demokratiske system.

I dag fejrer vi en Union med 27 medlemmer, som har fundet hinanden igen, og som mødes her efter de splittelser, der var forårsaget af de rædsels ideologier, der byggede mure på vores kontinent, mure, som ikke holdt, og som blev blæst omkuld af demokratiets og frihedens vinde.

I år fejrer vi 30-årsdagen for de første direkte valg til Europa-Parlamentet og 20-årsdagen for Berlinmurens fald. Hr. Buzek! Jeg er glad for at erindre om, at da mine forældre for første gang for 30 år siden stemte for at vælge de første medlemmer af Europa-Parlamentet for Italien, eksisterede stemmeretten ikke i Deres land.

I 1979, kun et år efter at Karol Wojtyła var blevet valgt til pave for den katolske kirke, var De, mens de første europæiske valgt blev afholdt i Italien og andre lande, aktiv inden for den halvhemmelige fagforening Solidaritet, som kæmpede for at få indført demokrati og frihed i Deres land. Vi gik til stemmeurnerne for at udøve disse rettigheder – demokrati og frihed – mens De hver eneste dag risikerede Deres liv og undertrykkelse.

Hr. Buzek! Af denne grund er det en ære for mig, at jeg med min lille og muligvis ikke afgørende stemme har bidraget til, at De blev valgt, og jeg er glad for, at forskellige historier, der er inspireret af de samme værdier og idealer, i dag mødes og højes i Parlamentet. Det er historier, som styrker dette unge Europas store historie.

Marek Siwiec (S&D). – (PL) Hr. formand, hr. formand for Parlamentet! Jeg gratulerer Dem med Deres valg og med Deres gode tale. Det ville have glædet mig, hvis De i Deres tale havde brugt lidt mere tid på de østeuropæiske lande. Der skal afholdes et meget vanskeligt valg i Ukraine i den nærmeste fremtid. Europa-Parlamentet har et særligt ansvar for at vise interesse for de demokratiske procedurer i det land. Det var i Europa-Parlamentet, i den førende institution i EU, at man så den første støtte til de store ændringer, der fandt sted for fem år siden.

Jeg vil anmode om, at dette spørgsmål, der har forbindelse til præsidentvalget i Ukraine, bliver behandlet på en særlig og ukonventionel måde med inddragelse af de institutioner og delegationer, hvis opgave det er at beskæftige sig med dette, således at Europa-Parlamentet vil blive kendt som en seriøs institution, der bekymrer sig om de demokratiske procedurer i Ukraine.

Eva Lichtenberger (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand, hr. formand for Parlamentet! Jeg vil gerne ønske Dem tillykke og især sige én ting til Dem. Et parlament bliver bedømt på, hvordan det bruger sine beføjelser og omsætter dem i praksis og på, at det ikke unddrager sig den store politiske debat.

Vi har alle et ansvar for at arbejde sammen med Dem for at sikre, at Parlamentet ikke bliver udsat for pres fra Kommissionsforslag, som ikke er velgennemtænkte, eller som repræsenterer bestemte lobbyisters særinteresser. Det er vores ansvar at udtrykke os klart og tydeligt her, og det skal vi gøre. Det er nødvendigt at overveje, hvordan Lissabontraktaten vil ændre vores situation. Det er mit håb, at vi vil kunne gøre alt dette.

Vi skal klart og tydeligt vise – og efter min opfattelse gælder det også spørgsmålet om valget af Kommissionens formand – at vi bruger vores rettigheder, og vi skal sende et klart signal til Kommissionen. Det betyder, at vi ikke nu og her vælger hr. Barroso.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Hr. formand, hr. formand for Parlamentet! Tillad mig at henvende mig direkte til Dem, selv om De nu sidder på Deres medlemsplads. Deres valg er her i Parlamentet blevet opfattet som et bevis på, at der ikke længere eksisterer en østblok, men et forenet Europa. Det nævnte De i Deres tale, da De sagde, at vi ikke længere har et gammelt og et nyt Europa, men kun vores Europa.

Men desværre er der mange mennesker, der ikke er af den opfattelse. I Deres tale nævnte De også den store frygt, der eksisterer i de lande, som først kom med i 2004. I dag er De imidlertid klar over, at der hersker en vis fornemmelse af skuffelse i disse lande. Grunden hertil er, at vi ikke har lige rettigheder. Lige rettigheder er det afgørende spørgsmål. Hr. Lindblad, statssekretæren, nævnte, at lige rettigheder var budgettets grundlæggende princip. Hvis det virkelig er tilfældet, hvorfor har vi så ikke lige rettigheder, når det gælder landbrugsstøtte? Ungarn har bevist, at det kan modtage den med dets institutionelle system, men vi bliver stadig udsat for diskrimination.

Hr. formand! De har opfordret alle til at bruge deres modersmål. Jeg er glad for, at jeg her i Parlamentet som ungarer har lige rettigheder, men i Slovakiet ville jeg blive straffet for at tale mit modersmål. De har foreslået at optræde som mægler. Vi takker Dem oprigtigt for dette tilbud. Men vi vil kun kunne opnå et resultat, hvis det ungarske mindretal frit kan tale sit modersmål i sit fødeland. Jeg ønsker Dem held og lykke også med dette.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Hr. formand, hr. formand for Parlamentet! Jeg er oprigtig glad for, at De, en borger, der nyder stor moralsk anseelse, og som oven i købet kommer fra Silesien, overtager stafetten fra

Hans-Gert Pöttering, og at De som ham understreger et forenet Europas potentiale i form af værdier som menneskerettigheder og solidaritet mellem nationer. Denne valgperiode vil i den økonomiske krises skygge sætte denne solidaritet på prøve. Jeg har ingen frygt, hvad det angår, når det gælder afstemningerne her, men jeg ved, at de enkelte borgere og de regionale politikere i stigende grad vil holde et vågent øje med vores afstemninger ud fra devisen om, at man først skal feje for egen dør. Hr. formand! Jeg vil derfor opfordre Dem til, når De aflægger beretning om arbejdet i Parlamentet, i højere grad end det tidligere har været tilfældet, at være opmærksom på at forbedre europæernes stilling generelt.

Charles Tannock (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg har altid beundret hr. Barroso som formand for Kommissionen. Han er tilhænger af det atlantiske samarbejde og det frie marked, som mit parti går stærkt ind for og støtter. Jeg er også en stor ven af Portugal, og jeg er derfor meget glad for at støtte José Manuel.

Men jeg er bekymret over det, jeg læste i går i Daily Telegraph om, at han er blevet enig med ALDE-Gruppen om i sin Kommission at oprette en magtfuld ny og forstyrrende kommissærpost for menneskerettigheder, som skal varetage menneskerettighedsspørgsmål internt og eksternt. Det forekommer mig, at dette er i modstrid med den af centrumhøjrefløjen ansøgte beslutning i Parlamentet om at forkaste oprettelsen af et nyt fælles udvalg om menneskerettigheder, og at det vil være en overlappning af det arbejde, der udføres i Europarådet og af dets menneskerettighedskommissær. Jeg vil bede hr. Barroso om at gøre rede for sin politik og sine hensigter her.

Formanden. – Jeg tror, at dette spørgsmål bør stilles på et andet tidspunkt i dag, nemlig når vi drøfter hr. Barrossos redegørelse og ikke nu.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Hr. formand! De talte om striden mellem Slovakiet og Ungarn. Det er ikke en strid mellem Slovakiet og Ungarn. Det er i virkeligheden en strid mellem Slovakiet og EU, da det vedrører et land, som tilsidesætter grundlæggende europæiske værdier. Det er Deres opgave at være med til at nå frem til en aftale mellem Europa-Parlamentet og Slovakiet, ikke mellem Ungarn og Slovakiet, da dette land har overtrådt de dokumenter og aftaler, som det har undertegnet og ratificeret.

For det andet er der spørgsmålet om Silesien. Jeg er glad for, at De nævnte det. Der er så mange forskellige områder som dette, som i det forrige århundrede tilhørte forskellige lande. Efter første verdenskrig var vi ungarere fordelt på 10 lande, hvoraf syv nu er medlemmer af EU. Vi er meget taknemmelige over, at vi nu kan være samlet uden at skulle ty til våben og grænseændringer. I det forrige århundrede lærte man fem officielle sprog i den lavere karpatiske region. Hvorfor nævner jeg dette? Det er fordi, at også i mit eget land, hvor jeg bor i Székely Land i Transsylvanien, skammer den nuværende rumænske regering sig stadig over vores modersmål og vores symboler.

Men problemerne med Europas menneskerettighedsværdier er ikke kun begrænset til østblokken. Det berører også Vesten. Derfor opfordrer vi indtrængende til, at Europa ikke blot får en kommissær for mindretal, men også en rammelov for mindretal, som er bindende for alle europæiske lande.

Diane Dodds (NI). – (EN) Hr. formand! Tak for Deres tale. Jeg tror imidlertid, at vi har meget forskellige opfattelser. Jeg står her over for Dem som en person, der tror på et Europa bestående af nationer, der arbejder sammen, ikke på et Europa, der er bundet af Lissabontraktatens føderalistiske tilgang.

Den 2. oktober skal de irske vælgere – for anden gang – stemme om Lissabontraktaten, en traktat, der er blevet flikket sammen for at omgå befolkningernes forkastelse af en europæisk forfatning. Jeg giver de irske vælgere ros for at have udvist sund fornuft i den første folkeafstemning, og jeg tror, de vil udvise samme fornuft i anden omgang. Jeg opfordrer dem indtrængende til at holde fast i deres beslutsomhed om at forkaste traktaten. De efterdaterede løfter og trusler har ikke ændret traktatens grundlæggende træk. Den er stadig den forkerte vej for Europa og Europas nationer.

Men jeg mener, at mit folk, det britiske folk, skal gives samme valg. Labour-regeringen lovede dem en folkeafstemning, og Labour-regeringen bør holde det løfte. Hvis de ikke gør det, bør deres eventuelle konservative efterfølgere gøre det.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Hr. formand! Som ungarer og en ven af Polen og som østeuropæer og borger i en ny medlemsstat giver Deres arbejde som formand mig stor glæde og tilfredsstillelse, da det kan bidrage til de 12 nye medlemsstats fulde frigørelse. Indtil nu har vi kun været lige, men vi ønsker at være mere lige.

De har afgivet et historisk løfte, fordi De er rede til at tackle så omtålelige spørgsmål som Silesien, som man ikke har beskæftiget sig med før. De påtager Dem med andre ord en mæglerrolle i spørgsmålet om nationale

mindretal. Mindretallene udgør 15 % af Europas befolkninger. Heraf er 6,5 % indvandringsmindretal, især i Vesteuropa, og 8,5 % historiske mindretal.

Det er en historisk handling, at De er villig til at mægle i den ungarsk-slovakiske konflikt og mellem det slovakiske flertal og det ungarske etniske samfund i Slovakiet. Jeg håber, at Kommissionen også vil følge dette eksempel. Vi kan ikke feje mindretalsspørgsmål i Europa ind under gulvtæppet. Tak for Deres opmærksomhed, og jeg ønsker Dem al mulig held og lykke.

Antonello Antinoro (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Hr. Buzek! Jeg vil gerne understrege, at jeg er meget stolt over at være en del af en institution, der er så vigtig som Europa-Parlamentet, som De er formand for. De ofre, De ydede i Deres land for 20 år siden, og som i dag gør det muligt for de 12 lande, som De nævnte tidligere, at være repræsenteret her i Parlamentet, gør Europa stærkere.

Ikke desto mindre vil jeg gerne udtrykke min bekymring i forbindelse med det program, De fremlagde i Deres tale, som burde, og det håber jeg det vil, styrke Parlamentet. Jeg håber, at det, De fremlagde, vil blive ført ud i livet.

Jeg håber, at Kommissionens næste formand, som jeg er sikker på vil være hr. Barroso, vil lytte til Dem i lyset af de stærke ord, De brugte, således at Parlamentet kan imødekomme behovene hos de mere end 550 mio. europæiske borgere, som stemte på os, som valgte os, og som ønsker og kræver, at Parlamentet og vi alle som en giver de svar, som Europa måske nok har prøvet på at give, men uden at det er lykkedes helt.

Hvad angår dette aspekt af Deres arbejde, er jeg forhåbningsfuld, og jeg er overbevist om, at det vil lykkes Dem at opnå den vished, som De nævnte.

Miloslav Ransdorf (GUE/NGL). – (CS) Hr. formand! Det var John Stuart Mill, som sagde, at et parlament skulle afspejle det nationale liv. Det er ikke nogen ringe bedrift, og efter min opfattelse er det vigtigt for vores kommende valgperiode, især fordi Europa er et spørgsmål, der er alt for vigtigt til, at man alene kan overlade det til den såkaldte politiske elites beslutningstagning.

Michael Theurer (ALDE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne varmt ønske Dem tillykke med Deres tale. Den proces, der bragte Europas splittelse til ophør, var på den ene side ønsket om frihed i de central- og østeuropæiske lande og på den anden side naturligvis Europas tiltrækning som økonomisk model.

Efter min mening har vi alt for lidt tillid, alt for lidt tillid til fremtiden. Hvis vi ikke kan opnå dette i Europa, hvem kan så? Vi skal med større overbevisning forklare, at vi kan arbejde på at løse vores problemer med tillid. Vi har et stort potentiale, og der er stadig muligheder for vækst i verden. Så længe der stadig er mennesker i verden, som har brug for varer og tjenesteydelser, vil der stadig være vækstmuligheder. Vi kan sikre, at Europa får en bid af denne kage, og at alle vil nyde godt af det.

Jeg vil gerne opfordre os alle til at have mere tiltro til, at Europa er en succesrig model, og jeg vil bede Dem om at udtrykke denne idé i Deres taler.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Hr. formand! Den 23. oktober 2006 mindedes Ungarn revolutionen i 1956 og kampen for frihed. Den dag angreb politiet efter ordre fra regeringen fredelige demonstranter, fodgængere og endog mange grupper af udenlandske turister, mens de sad og spiste i fred og ro.

Der herskede fuldstændig kaos i landet. Mange hundrede mennesker blev alvorligt såret den dag, herunder 14 mennesker, der blev skudt i øjnene, og hvoraf mange mistede synet. Mange hundrede mennesker blev fængslet, og retssagerne mod dem var en karikatur. Afslutningen på dette så vi først for nylig, da næsten alle uden undtagelse blev løsladt.

Premierministeren hylkede politiets fremragende indsats. I dag har vi som medlem af Parlamentet Kinga Göncz, næstformand i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, som var medlem af den regering, der godkendte skyderiet. Hr. formand! Jeg vil gerne høre, hvad De mener om dette. Jeg vil også gerne på Ungarns vegne bede Dem om at være tro mod solidaritetsånden, at kæmpe for menneskerettighederne i EU og for, at den menneskerettighedskrise, vi har oplevet i Ungarn siden efteråret 2006, bliver bragt til ophør. Jeg vil også anmode den person i Parlamentet, som minder folk om denne situation og bringer skam over Parlamentet, om at gå af som næstformand i LIBE-udvalget.

László Tóké (PPE). – (HU) Hr. formand! Jeg er ungare og bor i Rumænien og vil gerne i solidaritetens ånd gratulere Jerzy Buzek, som er en værdig efterfølger for vores tidligere formand, Hans-Gert Pötering. Lad os i solidaritetens ånd huske på, at polske flygtninge blev hilst velkommen af Ungarn for 70 år siden.

I solidaritetens ånd vil jeg gerne udtrykke vores glæde over, at en af nøgleskikkelserne i Solidaritet er blevet udpeget til at lede Parlamentet. Lad os også minde om pave Johannes Paul II og troen. Solidaritet og den ungarske revolution i 1956 betød frihed, medens begivenhederne i Timișoara sammen med pave Johannes Paul II's personlighed og åndelighed repræsenterer troens magt. Vi forventer også, at det polske folk og Østeuropa gennem deres tiltrædelse vil yde det samme bidrag og bibringe større tro. Det er derfor, at jeg ser frem til hr. Buzeks formandskab med tillid.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne hjerteligt gratulere Dem ikke blot med Deres valg, men også med Deres tale i dag, for De har vist, at vi har ét Europa, og at der ikke er gamle og nye lande. Men Europa er fortsat mangeartet, og det, at De har lovet, at Europa-Parlamentet vil afspejle denne mangfoldighed i sit arbejde, er af umådelig stor betydning.

Men det betyder ikke, at Europa er lige. Der er mange forskelle, som vi bør beskæftige os med i Europa-Parlamentet. Borgerne i EU får ofte meget forskellige lønninger for at udføre det samme arbejde. Der er borgere i EU i dag, som står uden arbejde, og deres antal er altid for stort, og det er et andet spørgsmål, som vi skal gøre noget ved. Der er alt for store forskelle og uligheder i adgangen til de fordele, der flyder af uddannelse, kultur og sundhedspleje. Det er en kæmpeudfordring, som Europa-Parlamentet under Deres ledelse også bør tage op.

Jeg vil gerne vide, hvad De mener, der bør gøres i forbindelse med det, der blev sagt om en fælles energipolitik, med et foretagende, som i dag er langt mere tysk og russisk end europæisk. Jeg tænker her på gasledningen, fordi De talte om energipolitik. Der er også spørgsmålet om EU's udvidelse. Hvad med Ukraine? Hvilken tidsplan har vi lagt for Ukraines medlemskab af EU?

Jerzy Buzek, formand. – (PL) Hr. formand! Først vil jeg gerne takke alle dem, der har taget ordet, for deres meget store støtte. Jeg forstår, at vi i mange sager har forskellige opfattelser. Det er godt, for det frembringer altid noget nyt. Kun en udveksling af synspunkter, kun forskellige opfattelser og drøftelser heraf kan give os svar på de vanskeligste spørgsmål. Men den enorme støtte, som fremgik af talerne her i Parlamentet, giver mig en endnu større forpligtelse, for jeg forstår, at vi står over for store udfordringer, som alle skal overvindes. De har givet mig et mandat, et ekstraordinært og stærkt mandat på et ekstraordinært tidspunkt. Jeg vil gerne klart og tydeligt understrege, at jeg er mig dette bevidst, og at jeg er klar over mit ansvar i de kommende to og et halvt år, og det drejer sig ikke kun om Europa-Parlamentet, men om hele EU, og det gælder også det indtryk, som vores borgere har af vores arbejde, og som er meget vigtigt.

Jeg vil gerne udtrykke en varm tak til Joseph Daul, formand for Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater). Jeg sætter stor pris på understregningen af, at det er vores Europa. Jeg betragter mig selv som hørende til dem, der er kommet fra Central- og Østeuropa, men i dag kræver vores fælles Europa fælles handling. Jeg glemmer ikke, hvor jeg kommer fra, men tiden går så hurtigt. Integrationen fordrer, at vi føler et gensidigt ansvar, og at det ansvar også skal bæres af nye medlemsstater – det vi kalder nye medlemsstater, skønt, som jeg sagde, der ikke eksisterer nye og gamle medlemsstater.

Hr. Schulz understregede, at dette er et program for to og et halvt år. Det kan godt være. Men det, jeg virkelig mente, var, at vi har brug for kontinuitet. Jeg talte om, hvad Europa skulle være om fem eller 10 år, og i hvilken retning vil skal gå. Om to og et halvt år vil den nye formand tilføje nye prioriteter, eller han vil ændre de nuværende prioriteter en smule, men vi skal altid have det længere perspektiv for øje, måske endog 10 eller 15 år, således at vi kan foregribe begivenheder, som sommetider måske vil overraske os. Jeg er naturligvis enig i, at den bedste udvidelse vil komme som et resultat af vores interne integration.

Hr. Verhofstadt understregede betydningen af borgernes stemme. Det er jeg enig i. Borgernes stemme har enorm stor betydning her. Parlamentet repræsenterer borgerne, og derfor har vi et stort ansvar. Han understregede også, at vi som reaktion på krisen skulle stå sammen, herunder også i økonomiske spørgsmål, og træffe beslutninger sammen. Det er det stik modsatte af protektionisme, og det understregede jeg også i min tale.

Fru Harms talte om forbindelserne til de nationale parlamenter. Vi udarbejder mere en 50 % af den europæiske lovgivning, som dernæst bliver godkendt af de nationale parlamenter, og det er derfor særdeles vigtigt, at vi har gode forbindelser til vores landes parlamenter. Hvorfor? Fordi vi har brug for mere kontakt til borgerne. Der er ingen tvivl om, at de nationale parlamenter har betydelig bedre kontakt til borgerne. De er i fjernsynet hver eneste dag, og det er ikke altid tilfældet for vores Parlament. Borgerne skal vide, at vi udfører et vigtigt stykke arbejde i Parlamentet, i Kommissionen og i Rådet. De skal vide, at Parlamentet har ansvaret for over halvdelen af de beslutninger, der vedrører deres lande. I lyset af at vi fra nu af vil være meget tæt på de nationale parlamenter, vil det være lettere for os at få det budskab igennem.

Krisen har naturligvis afsløret en enorm mangel på tillid. Det var det, det virkelig drejede sig om. Fru Harms og jeg er af samme mening i klimaspørgsmålet. Vi var begge på Bali, vi var begge i Poznań, og vi vil begge være i København. Vi vil udarbejde en aftale.

Hr. Kamiński understregede, at vi har forskellige synspunkter om Europas fremtid. Det er jeg enig i, og vi bør virkelig lytte til hinanden. Når De i dag repræsenterer ret så store grupper af borgere, som har en noget anden opfattelse af Europas fremtid, så advarer det os om noget, det informerer os om noget, og vi, eller jeg, som tror på en europæisk fremtid og en europæisk integration, ved betydeligt mere om europæerne, fordi De rejser forskellige indvendinger. Hvad angår dette spørgsmål, kan jeg forsikre Dem om, at vi vil føre en grundig debat.

Fru Svensson talte om åbenhed i Parlamentet, om at vi skal vide, hvilke beslutninger vi træffer, og at vores vælgere også skal vide det. Jeg er fuldstændig enig. Jeg nærer ikke tvivl om, at spørgsmålet om social retfærdighed er vigtigt. Jeg har selv rødder i en fagforening, som jeg var medlem af i mange, mange år, og det var en almindelig fagforening. Men vi ved udmærket godt, at det, for at vi kan hjælpe de fattigste, er nødvendigt, at vi har en sund økonomi, og at vi hele tiden skal prøve at finde en balance mellem disse to ting.

Hr. Speroni talte om et korrekt og værdigt samarbejde med Kommissionen og Rådet. De må huske på, at Parlamentets indflydelse vokser. Lissabontraktaten sikrer os betydeligt flere beføjelser, end vi har for øjeblikket. Det er godt, for vi er jo repræsentanter, der er blevet direkte valgt af borgerne i EU.

Hr. Gollnisch tvivler ikke på, at mine hensigter er oprigtige, men han tvivler på, at de er realistiske. Jeg vil gerne fremføre, at det for 30 eller 40 år siden var helt urealistisk at forestille sig, at jeg en dag ville stå over for en så stor forsamling og svare på Deres spørgsmål. Det manglede i den grad realisme, at jeg end ikke vovede at drømme om det. Vi kan altså se, at hvis vi følger en bestemt kurs med dyb tro og overbevisning, vil det umulige blive muligt. Lad os bestræbe os på at gøre det umulige muligt.

(Bifald)

Fru Malmström – ja, vi arbejder sammen med det svenske formandskab. Jeg har allerede været i Sverige. Vi talte om klimaforandringerne, om klimaet generelt i Europa, om krisen og om arbejdsløshed. Vi har også et meget vigtigt program – Stockholm-programmet. Det må vi ikke glemme. Parlamentet har meget at udrette under Stockholm-programmet, herunder på området organiseret kriminalitet, og det er ikke kun internt i EU.

Der er ingen tvivl om, at vi vil arbejde sammen med hr. Barroso. Jeg finder hans tilbud godt. Hr. Silvestris omtalte Europas befrielses korte historie, og jeg er fuldstændig enig med ham.

Hr. Siwiec nævnte Ukraine. For mit vedkommende er det et indlysende spørgsmål, for jeg var med i EU-delegationen til Ukraine. Jeg har været i Ukraine tre gange, som De husker, og jeg ønskede ikke at komme ind på dette. De må huske på, at alle aspekter af det europæiske samarbejde er vigtige for europæere, i Middelhavsregionen, med Latinamerika og med USA, men det vigtigste af alt er vores naboer. Vores naboer befinder sig omkring Middelhavet og i Østeuropa. Øst- og Sydeuropa er hovedområderne, men vi skal ikke diskutere, hvilke der er de vigtigste. Ukraine skal snart have valg, og i de kommende seks måneder vil Ukraine helt sikkert være det vigtigste. Men vi skal ikke strides på denne måde. Det er meget vigtigt, at vi finder en balance. Jeg er fuldstændig enig med Dem i det spørgsmål.

Fru Lichtenberger talte om Parlamentets lovgivningsrolle. Jeg er enig. Jeg er enig i, at vi skal have en åben lovgivning, vi skal have vores egen mening, men det er allerede de facto udtrykt i Lissabontraktaten. Hvis Lissabontraktaten træder i kraft, vil det ske helt automatisk.

Hr. Balczó spørger, om et forenet Europa virkelig eksister i den udstrækning, som jeg nævnte det i min tale. Ja, det eksisterer, og det er forenet, men det er stadigvæk i færd med i fællesskab at løse landbrugsproblemerne. Jeg sagde klart og tydeligt, at EU har de nødvendige midler til at fremme samhørigheden. Eftersom vi er gået sammen, lad os da ikke lade os splitte på andre måder på grund af manglende lighed i borgernes udviklingsmuligheder. Det vil vi bestræbe os på at opnå. Nogle lande i EU har været medlemmer i 20 eller 30 år, og de er stadig med i disse programmer, og vi har alle samme rettigheder. Det er i virkeligheden et forenet Europa, hvor vi har forskellige levestandarder. Det er vores håb, og vi har nu lejligheden til det, at vi kan udligne disse forskelle, men lad os nu tale om et Fællesskab og også om vores ansvar. Det vil jeg gerne stærkt understrege.

Fru Roithová talte om det fælles ansvar for krisen, og jeg er fuldstændig enig. Desuden lever vi så tæt på hinanden, at der allerede næsten ingen hindringer er for vores forståelse af hinanden. Det er meget vigtigt for os. Hr. Tannock nævnte en kommissær for menneskerettigheder. Det er naturligvis et spørgsmål, der skal afgøres af formanden for Kommissionen og Kommissionen. Men jeg er sikker på, at vi og hr. Tannock vil mødes i Ukraine om et par måneder, når præsidentvalget finder sted.

Hr. Sógor talte om bilaterale europæiske drøftelser, og jeg vil understrege, at det ganske rigtigt er bedst at løse

mindretalsproblemer bilateralt. Men det er også bedre at åbne grænser end at flytte dem. I Europa har vi lært ikke at strides om grænser, og i vores del af Europa har vi ikke det problem. Vi har ganske enkelt åbnet grænserne, og det er vores mål – det er vores største resultat.

Fru Dodds sagde, at EU skulle være et Europa af nationer, der arbejder sammen, ikke en føderal union. De udtrykte Dem klogt. Vi taler om samarbejde mellem nationer. Vi taler om behovet for at bevare vores identitet, men også om behovet for gensidig åbenhed og samarbejde. Jeg kan lide Deres idéer, og EU gør i sin nuværende form, og også under Lissabontraktaten, nøjagtig det, De siger.

Hr. Tabajdi talte om regioner og også om min region, Silesien, og han sagde, at den i en vis forstand er en slags mægler. Det er jeg enig i. Grænseregioner giver mulighed for bedre gensidig forståelse. Hr. Antinoro talte om, hvad mit land har opnået. Tak for Deres bemærkninger. Vil jeg give Europa-Parlamentet styrke? Jeg har helt bestemt den nødvendige energi, men det, der virkelig er brug for, er de mere end 700 medlemmers energi. Det regner jeg bestemt med, og jeg forstår, at vi alle er energiske.

Hr. Ransdorf repræsenterer virkelig borgerne og nationens liv. Jeg er enig, og det er grunden til, at Europa-Parlamentets ansvar og beføjelser vokser. Lad os også lade de nationale parlamenter få en stærk indflydelse på, hvad der sker i Europa. Hr. Theurer talte om stræben efter frihed på den ene side og tiltrækningskraft på den anden. Ja, det var tiltrækkende her på denne side, men ovre på den anden side stræbte vi efter frihed. Det er rigtigt. Vær opmærksom på, at vi har fået hold på situationen på Balkan, og i dag er der fred på Balkan. Lovet være Gud. Landene i den region står i kø for at komme med i EU, og det er det, der er EU's store tiltrækningskraft.

Fru Morvai genkaldte nogle dramatiske begivenheder. Hvis De ønsker at give mig oplysninger om dette, beder jeg Dem om at give mig dem skriftligt. Jeg kan også mødes med Dem og drøfte dette, så jeg kan få en bedre forståelse af sagen. Hr. Tóké talte om 1956 og Ungarn. Vi er alle dybt berørt af disse begivenheder og vores dybe tro på EU. Ja, jeg er også fuldstændig overbevist om EU's styrke.

Hr. Olejnicza stillede imidlertid en række spørgsmål om ulighed i Europa. Vi skal helt klart tale om vores enhed, men på den anden side fungerer alle de fonde, som jeg nævnte tidligere, stadig, og det samme gælder alle de foranstaltninger, som har til formål at bidrage til, at uligheden afskaffes. De er stadig i kraft, intet er ændret her. Situationen er lige så åben og klar, som den altid har været, og derfor er det godt, at vi har et forenet Europa. Svaret vedrørende olie- og gasforsyningerne og energikilder generelt må ligge i en fælles energipolitik. Så vil der ikke opstå unødige spændinger mellem os. Sådanne spændinger bygger unødvendige mure op mellem os, og dem har vi jo nedbrudt i årtier, og det er det, fremtiden drejer sig om. Det er grunden til, at jeg helt klart foreslår en fælles energipolitik.

Der er naturligvis kriterier, der skal opfyldes, for at man kan blive medlem af EU. Det er også blevet sagt, at vi i EU skal være velintegrerede for at optage nye medlemmer, for i så fald vil nye medlemsstater bedre kunne modtages. Integration tager tid, men et land som Kroatien er i vid udstrækning parat til integration. Jeg forstår, at Kroatien har store muligheder for en hurtig optagelse i EU, selv om det er stødt på visse problemer. Det samme gælder måske Island, men det er meget vanskeligt at fastlægge en tidsramme for andre lande, som ikke er så velforberejdede. Vi skal huske på, at de lande i Central- og Østeuropa, som nu er medlemmer af EU, påbegyndte deres forberedelser til integration i 1991/1992. Det tog altså 12 år. Vi forberedte integrationen i 12 år, og vi havde bedre betingelser, end landene har nu, for verdenssituationen var bedre dengang – der var ingen krise, og mange andre faktorer bidrog til, at vores situation var bedre. Det tager lang tid, og jeg vil ikke vove at sætte tidsrammer, men vi skal huske på, at udvidelse er en god EU-politik, men det er en langsigtet politik.

Jeg vil endnu en gang gerne takke Dem alle for denne forhandling. Jeg har omhyggeligt noteret mig alle bemærkninger, og de vil nu danne grundlag for yderlige overvejelser om ændringer. Desuden vil vi mødes regelmæssigt. Jeg vil sidde her, hvor jeg nu sidder, for jeg ønsker at være så tæt på Dem alle som muligt.

(Bifald)

Formanden. – Tak, hr. Buzek, ikke mindst for den grundige præcision, med hvilken De uden undtagelse har svaret alle talere.

Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), skriftlig. – (PL) Jeg gratulerer Dem med Deres valg til formand for Europa-Parlamentet. Som alle vores landsmænd er jeg stolt over, at en polak for første gang i historien indtager denne ærefulde post. For os er det en bekræftelse på vores rolle og position i Europa.

Samtidig er Polen et af de få lande, der endnu ikke har afsluttet ratifikationsproceduren for Lissabontraktaten, en traktat, som vil gøre den europæiske integration mere effektiv. Det er for mig et paradoks. Jeg vil erindre om, at det polske parlament vedtog ratifikationen af Lissabontraktaten i april i år, men ratifikationsdokumenterne er endnu ikke blevet undertegnet af præsidenten.

Jeg mener, at De vil kunne yde et værdifuldt bidrag til den offentlige debat i Polen og være med til at øge samfundets støtte til traktaten, hvilket ville kunne fremskynde afslutningen på ratifikationsproceduren. Jeg vil ligeledes gerne takke Dem for Deres personlige engagement i dette spørgsmål i Irland. Jeg håber inderligt, at den irske befolkning vil stemme ja den 2. oktober, og at Den Tjekkiske Republik og Polen så vil afslutte de nødvendige formaliteter.

En af de vigtigste målsætninger for Parlamentet er at få en afslutning på sagaen om Lissabonratifikationen, og jeg håber, at det også vil blive en af dets succeser.

Filip Kaczmarek (PPE), skriftlig. – (PL) Dette er et vigtigt tidspunkt i den europæiske integrations historie. Jeg takker Dem for det program, De har fremlagt. Jeg håber, det vil lykkes Dem at gennemføre denne ambitiøse dagsorden. Jeg ønsker Dem held og lykke med at lede Parlamentets arbejde i overensstemmelse med de værdier, som er vigtige for alle europæere.

På samme måde som den polske solidaritetsbevægelse ændrede billedet i Polen og andre lande i Centraleuropa, vil den europæiske solidaritet sætte os i stand til at tage de udfordringer op, som vi står over for i dag. Det vil være muligt under visse betingelser, nemlig at vores solidaritet er konsekvent og ægte, og at vi er fast besluttet på at gennemføre ændringer. Lige som i Polen, hvor totalitarismens sammenbrud ikke skyldtes ord, men handling, vil den europæiske solidaritet kun være effektiv, hvis ordene omsættes i handling. Jeg tror på, at det vil ske.

Denne vision om Europas fremtid er tiltrækkende for mange europæere. Jeg stoler på, at Europa-Parlamentet under Deres ledelse vil spille en positiv og intensiv rolle i bestræbelserne på at gøre denne vision til virkelighed.

(Mødet udsat kl. 13.25 og genoptaget kl. 15.00)

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

9. Godkendelse af protokollen fra foregående møde

(Protokollen fra foregående møde godkendes)

Martin Schulz (S&D). – (DE) Hr. formand! Jeg har ingen kommentarer til protokollen fra mødet i går, men jeg vil i stedet for kommentere en hændelse, der fandt sted under mødet her til formiddag. Min kollega, Kinga Göncz, et medlem af Parlamentet fra min gruppe og tidligere ungarsk udenrigsminister, blev her til formiddag fornærmet af Krisztina Morvai fra det fascistiske parti Jobbik og det på en aldeles uacceptabel måde. Som ungarsk udenrigsminister har fru Göncz arbejdet hårdere end nogen anden i landet for at skabe international forsoning mellem Ungarn og dets naboer. Jeg vil gerne på det kraftigste tage afstand fra den skandaløse fornærmelse, som fru Göncz blev udsat for fra fru Morvai, et medlem af et nyfascistisk parti.

(Bifald)

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Hr. formand! Tak, fordi jeg får lov til at få ordet. Jeg er meget ked af, at denne drøftelse finder sted her i Parlamentet. Jeg vil gerne reagere ganske kort og sige, at det parti, som Krisztina

Morvai repræsenterer, oprettede en paramilitær enhed i 2006, som de siden har brugt til at intimidere det fredelige offentlige flertal med.

Dette omfatter især mindretal, homoseksuelle, romaer og jøder. Denne paramilitære enhed blev for nylig opløst af domstolene, men et medlem af Europa-Parlamentet fra dette parti var ikklædt denne organisations uniform her i salen under mødeperioden i juli. Dette parti førte i Ungarn en kampagne, der var fuld af antieuropæiske, racistiske, homofobiske, anti-roma og fremmedhadske udgydelser, og det beskrev regelmæssigt Ungarn som en koloni under EU. Den begivenhed, som Krisztina Morvai talte om, fandt sted i 2006, da disse demonstranter fra den yderste højrefløj satte ild til det ungarske fjernsynsselskabs hovedbygning og gik amok i dagevis, hvilket førte til, at 113 politifolk blev såret.

De gik amok igen den 23. oktober. De prøvede at afbryde en national ceremoni ved hjælp af vold. Det var første gang i landets historie, at politiet efter styreskiftet havde at gøre med ekstreme højrefløjssdemonstrationer. Efter denne hændelse nedsatte regeringen et uafhængigt udvalg, hvis rapport er tilgængelig på en række hjemmesider, herunder på engelsk. Dette udvalg fremsatte forslag, og der blev startet mange sager ved domstolene. Ungarske regeringsorganer efterforskede disse overtrædelser.

Der var bestemt problemer. Men jeg vil gerne sige til Krisztina Morvai, at når hun kalder det institutionelle system i sit eget land diktatorisk, er der det problem, at hvis demokratiet ikke fungerede i Ungarn, ville hun ikke have kunnet holde sin tale her i Parlamentet i dag. Jeg undskylder endnu en gang for, at dette spørgsmål blev rejst i Parlamentet, og jeg håber oprigtigt, at diskussionen ikke vil fortsætte her.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Hr. formand! I henhold til forretningsordenen har jeg et halvt minut til at stille et spørgsmål. Spørgsmålet er stilet til hr. Schulz. Hvordan vover han på grundlag af en ærekrænkende erklæring fremsat af hans kollega at kalde et parti fascistisk her i Parlamentet, udelukkende fordi det ikke er enigt i alle aspekter af EU's hovedidéer? Dette parti fik 430 000 stemmer i Ungarn. De kalder derfor 430 000 vælgere fascister. Tænk, før De taler fra nu af!

10. Undertegnelse af retsakter vedtaget efter den fælles beslutningsprocedure: se protokollen

11. Redegørelse fra den indstillede formand for Kommissionen (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er en redegørelse fra den indstillede formand for Kommissionen.

José Manuel Barroso, indstillet formand for Kommissionen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi lever i en tid uden fortilfælde. Jeg er helt personligt overbevist om, at fremtidens historiebøger vil tale om tiden før finanskrisen og tiden efter finanskrisen. Men denne krise er ikke kun en finansiel, økonomisk og social krise. Det er også en værdikrise. Det er grunden til, at vi efter min opfattelse skal sætte vores europæiske sociale model, vores sociale markedsøkonomi i centrum for vores bestræbelser på at løse krisen.

På samme tid har krisen vist, i hvor høj grad vi er blevet afhængige af hinanden i denne globaliserede verden. Der er finanskrisen, men også energikrisen. Der er fødevarer- og sikkerhedsproblemerne og klimaændringerne, hvor Europa nu fremstår som leder. Derfor mener jeg, at dette er sandhedens time for Europa. Ønsker vi at forme globaliseringen ud fra vores værdier ved at forsvare vores interesser, eller vil vi blot leve med globaliseringen og følge, hvor andre leder?

For mig er valget klart. Vi må tage denne udfordring op sammen, og hvis vi ikke gør det sammen, risikerer Europa at blive marginaliseret. Vi har erfaring. Jeg tror ikke, der er andre regioner i verden, der har samme erfaring som os med at skabe et indre marked, udforme fælles regler, fælles institutioner, for ikke at tale om en fælles valuta og solidaritets- og sammenhørighedspolitikken. Vi har denne helt enestående erfaring. Jeg mener derfor, at vi i stedet for at bare at leve med globaliseringen skal forme den, fordi vi helt naturligt er et laboratorium for globalisering, vi er mestre i global styring.

Tiden er ikke til status quo eller rutine. Vi skal have en forandringsdagsorden. Vi har nu mere end nogen sinde brug for et stærkt Europa. Vi vil med Lissabontraktaten være stærkere i fremtiden, og vi vil i højere grad kunne handle.

Når jeg siger et stærkere Europa, skal vi være klar over, hvad det betyder. Det betyder ikke nødvendigvis en større centralisering af beføjelserne. Jeg er tilhænger af det demokratiske nærhedsprincip, men

nærhedsprincippet skal naturligvis kædes sammen med solidaritet, og beslutningerne skal træffes på det bedst egnede niveau.

Når jeg taler om et stærkere Europa, taler jeg også om den europæiske ånd, om den europæiske beslutningsproces' kultur, om fællesskabsmetoden og om viljen til at handle i fællig – ikke blot evnen til at handle, men også viljen til at handle, den politiske vilje. Vi har brug for et Europa, som ikke går på kompromis i forsvaret af sine værdier og interesser, og som tager afstand fra enhver form for protektionisme, men uden at være naiv, og som kan udvise en sådan proaktiv ånd. Det er denne proaktive ånd, der ligger bag udarbejdelsen af det dokument, som De fik tilsendt før dette møde.

Mandatet for den Kommission, som jeg for øjeblikket leder, var mandatet for den første Kommission i et udvidet Europa, det store Europa med 27 medlemsstater. Jeg mener, at vi nu, hvor vi har konsolideret dette Europa, har de rigtige betingelser på plads for en ny ambition, en ny social ambition, for vi har en krise, og arbejdsløsheden er europæernes største problem, en ny ambition i forbindelse med bekæmpelsen af klimaændringer, et område, hvor vi allerede spiller en førende rolle, og en ny ambition for, hvordan vi håndterer globaliseringen.

I sidste uge havde jeg lejlighed til at drøfte disse politiske retningslinjer med alle de politiske grupper, som havde inviteret mig. Det var efter min opfattelse en meget nyttig, konstruktiv og åben diskussion. Jeg fik forelagt mange synspunkter.

Jeg mener, at tiden nu er inde til, at vi når frem til en bred konsensus og en vis grad af enighed om, hvordan vi kommer videre. Tidligere på dagen lovede jeg Dem højtideligt, at jeg, hvis min indstilling til formand bliver bekræftet af Parlamentet, vil arbejde på grundlag af disse politiske retningslinjer under min anden periode, og at jeg sammen med de tiltrædende kommissærer vil indarbejde dem i Kommissionens lovgivnings- og arbejdsprogram. Jeg skal ikke gentage disse retningslinjer nu, men efter at jeg har drøftet disse spørgsmål med Dem, mener jeg, at det vil være en god idé at gøre nogle af elementerne i retningslinjerne mere konkrete og at inddrage en række af Deres forslag. For at respektere åbenheden skal jeg nu gennemgå nogle af disse områder sammen med Dem.

For det første skal den grundlæggende linje være, at vi i gennemførelsen af genopretningsplanen for at komme ud af den økonomiske og finansielle krise skal holde os fremtiden for øje. Vi skal sætte skub i vores inklusive sociale markedsøkonomi. Vi vil investere i nye kilder til en bæredygtig vækst, i ny intelligent grøn vækst, i fremtidens netværk, lige fra digital infrastruktur til de europæiske supernet for elektricitet og gas. Alt dette skal tjene til at fremme en høj beskæftigelse og de sociale bestemmelser og til at styrke den europæiske samfundsmodel, samtidig med at vi skal kunne klare os godt i en mere og mere konkurrencebetonet verden.

Solidaritet skal stadig være nøgleordet. Der er allerede truffet en række beslutninger eller stillet forslag i forbindelse med strukturfondene eller med hensyn til en fordobling af vores betalingsbalancestøtte til visse lande i vanskeligheder, men derudover vil jeg satse på at bruge alle de instrumenter, jeg har til rådighed, til at hjælpe de medlemsstater, som har alvorlige budgetproblemer – dvs. de nye medlemsstater – tilbage på genopretningsvej.

Men vi kan ikke vende tilbage til den tidligere vækstmodel. Den har klart bevist, at den ikke er bæredygtig. Vi skal skabe de nødvendige betingelser for, at vi kan gå over til den lavkulstoføkonomi, der giver vores erhvervsliv konkurrencefordele, vores arbejdstagere arbejdspladser og de fremtidige generationer håb. Jeg er enig med dem, der sagde, at koordinering ikke er nok. Det er rigtigt, at vi skal udarbejde en ægte europæisk dagsorden. Ja, vi har brug for en fælles vision om en sammenhængende europæisk strategi, en EU-2020 strategi, der bygger på åbne markeder, og det kan gøres gennem en kombination af nye kilder til bæredygtig vækst, beskæftigelse og social sammenhørighed, vores klima- og energisikkerhedsdagsorden, en ny tilgang til industripolitik og overgang til et videnssamfund. Jeg står for en politik, der lægger særlig vægt på innovation og støtter SMV'erne. Det er rigtigt, at det betyder, at Lissabontraktaten skal underkastes et grundigt eftersyn efter 2010. Det er rigtigt, at vi har brug for en meget mere integreret tilgang til de økonomiske, sociale og miljømæssige dele af de forskellige strategier. Som formand for Kommissionen forpligter jeg mig til at gøre mit bedste for også at overbevise medlemsstaterne om, at det er nødvendigt at acceptere en sådan sammenhængende og koordineret linje.

Jeg sagde i retningslinjerne, at vi i vores økonomier har brug for et mere etisk, solidt og ansvarligt finanssystem. Regulering og tilsyn har ikke holdt trit med innovationen og integrationen på finansmarkederne – ikke i Europa, ikke globalt. Jeg vil gerne fremhæve, at jeg er chokeret over omfanget af den uetiske adfærd, vi har set. Vi kan ikke tillade, at tingene fortsætter som sædvanlig. Spørgsmålet om bonusser kræver f.eks. øjeblikkelig handling. Vi indtager nu en førende stilling i G20 – en proces der, som sagt i forbifarten, startede i Europa –

men det er rigtigt, at der skal gøres mere. Kommissionen vil i næste uge før G20-mødet i Pittsburgh vedtage forslag om oprettelse af et ægte europæisk tilsynssystem – et system, der afspejler det indre markeds integrerede karakter.

En revision af vores arbejde om tre år vil give os lejlighed til at se, hvilken yderligere indsats, der er behov for. Det er helt afgørende, at vi får en regulering, der sikrer ansvarlighed og legitimitet i finanssektoren uden at kvæle innovation. Jeg ønsker, at Europa kan bevare sin førende stilling i verden inden for finansielle tjenesteydelser.

Jeg forklarede også i mine retningslinjer, hvorfor krisen nødvendiggør en meget stærkere fokusering på den sociale dimension i Europa på alle niveauer i beslutningstagningen – i Europa, men også på nationalt plan. Det kan godt være, at finanssektoren og økonomien udviser tegn på et genopsving, men det er nødvendigt klart at understrege, at krisen ikke er forbi for dem, der har mistet deres arbejde, og vi kan ikke sige, at krisen er forbi, før vi igen har en situation, hvor der skabes arbejdspladser i stedet for stigende arbejdsløshed.

Jeg vil gerne understrege, at jeg vil arbejde for en høj beskæftigelse og social sammenhørighed gennem en række aktioner, som jeg har drøftet med nogle af Dem.

Jeg har klart understreget den store vægt, jeg lægger på overholdelse af de grundlæggende sociale rettigheder og princippet om fri bevægelighed for arbejdstagere. Fortolkningen og gennemførelsen af direktivet om udstationering af arbejdstagere lever ikke op til disse to principper. Derfor har jeg besluttet så hurtigt som muligt at foreslå en forordning, der skal løse de problemer, der er opstået. Denne forordning vil blive godkendt i henhold til den fælles beslutningsprocedure mellem Europa-Parlamentet og Rådet. En forordning har den fordel, at den giver meget større retlig sikkerhed end en revision af selve direktivet, hvilket stadig ville give mulighed for en alt for forskelligartet omsætning af lovgivningen til national ret, og det ville tage længere tid, før man ville kunne se virkelige resultater lokalt. Men hvis vi under udarbejdelsen af forordningen opdager, at der er områder, hvor det er nødvendigt at revidere direktivet, vil jeg ikke tøve med at gøre det. Jeg vil gerne udtrykke mig helt klart. Jeg er fast besluttet på at bekæmpe enhver form for social dumping i Europa.

Spørgsmålet om en konsekvensanalyse af de sociale aspekter af alle fremtidige forslag blev også rejst, og jeg er enig i, at det er nødvendigt. Den første prøvesten for en sådan social konsekvensanalyse bør være revisionen af arbejdstidsdirektivet. Den nye Kommission vil på grundlag af denne konsekvensanalyse høre arbejdsmarkedets parter og derefter fremsætte omfattende lovgivningsforslag.

Jeg understregede i retningslinjerne betydningen af tjenesteydelser af almen interesse for vores europæiske sociale model. Lissabontraktaten understreger dette helt klart, og jeg er rede til at samarbejde med Dem med henblik på at få udarbejdet en kvalitetsramme for tjenesteydelser af almen interesse.

Jeg fremhævede også ligestilling mellem mænd og kvinder, og at det er nødvendigt at afskaffe lønforskellen mellem mænd og kvinder, og jeg vil derfor love at arbejde sammen med Dem om et charter for kvinder, også som en måde at fejre 15-årsdagen for Beijing-konferencen i 2010.

Jeg udtrykker i retningslinjerne, at jeg er fast besluttet på, at fornyelserne i Lissabontraktaten, når det gælder internationale forbindelser, herunder Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, og stillingen som høj repræsentant og næstformand i Kommissionen, kommer til at fungere effektivt. Jeg mener, at det er en af de største fornyelser i Lissabontraktaten, og jeg forpligter mig til generelt at styrke samarbejdet med Europa-Parlamentet på området eksterne anliggender.

Men Europa har brug for midler, der er på højde med dets ambitioner. Som jeg sagde i retningslinjerne, kræver dette en gennemgribende reform af EU's budget, både hvad angår udgifts- og indtægtssiden. Vi skal væk fra en snæver fokusering på nettobalancer og i stedet gå i retning af en tilgang, der er baseret på solidaritet, byrdefordeling og retfærdighed. Det vedrører også spørgsmålet om egne indtægter. EU bør have en mere åben og effektiv metode til finansiering af sine politikker, og jeg er parat til – med Parlamentets støtte håber jeg – at føre denne kamp med medlemsstaterne, når vi omformer EU's budget. Jeg vil også samarbejde med Den Europæiske Investeringsbank for at finde nye innovative former for finansiering.

Jeg er ligeledes fortalere for intelligent regulering, og jeg vil gerne igen understrege, at en forenkling af procedurerne og en reduktion af erhvervslivets administrative byrder, med særlig vægt på SMV'erne, også vil være prioriteter i den næste Kommission. Denne opgave vil – som det også er tilfældet med konsekvensanalysestyrelsen og ex post-evalueringen – blive lagt direkte under mig, da jeg ønsker, at den fuldt ud afspejler den betydning, jeg tillægger den. Jeg vil også, som det er blevet gjort i årenes løb og sommetider under vanskelige omstændigheder, forsvare det indre markeds integritet, for uden et indre marked og uden en sammenhørighedspolitik får vi aldrig en Europæisk Union.

Men hvorfor standse her? Hvorfor kun forsvare det indre marked? Jeg ønsker at samle og fuldende de manglende led, således at erhvervslivet og forbrugerne kan drage fuld fordel af det.

Jeg vil love, at disse prioriteter vil blive afspejlet i sammensætningen af det næste kollegium, efter at jeg er blevet godkendt af Dem, men jeg kan allerede i dag gøre rede for nogle af de organisatoriske ændringer, jeg agter at indføre.

Jeg vil oprette en stilling som kommissær for retlige anliggender, grundlæggende rettigheder og borgerskab, herunder borgernes og mindretallenes rettigheder, for at afspejle, at EU er et rettighedernes og værdiernes fællesskab.

Jeg vil også oprette en stilling som kommissær for indre anliggender og indvandring, herunder sikkerhed. En af kommissærens hovedopgaver vil være at udarbejde en fælles tilgang til indvandring, dvs. fremme lovlige indvandreres integration, bekæmpe ulovlig indvandring og relaterede kriminelle aktiviteter og sikre solidariteten mellem medlemsstaterne. Vi har brug for solidaritet. Vi har brug for solidaritet, når vi støtter vores baltiske venner eller lande, der er ramt af gaskrisen mellem Rusland og Ukraine, men vi har også brug for solidaritet, når vi skal hjælpe vores venner i Middelhavsområdet, når de står over for udfordringer, som de ikke kan klar alene.

Jeg vil også oprette en stilling som klimakommissær som udtryk for, at klimaændringer er en udfordring, som skal inddrages i alle vores politikker. En engageret klimakommissær vil også udsende et vigtigt signal om, at Europa uanset det ambitionsniveau, der bliver resultatet af København, er besluttet på at holde fast i dette momentum til handling.

Det er ligeledes nødvendigt med en grundlæggende revision af, hvordan de europæiske institutioner har adgang til og bruger videnskabelig rådgivning. I den næste Kommission vil jeg oprette en stilling som videnskabelig rådgiver med beføjelser til at give proaktivt, videnskabeligt råd i alle stadier i udarbejdelsen og vedtagelsen af politikkerne. Det er et udtryk for den centrale rolle, som jeg mener forskning og innovation spiller. Jeg tror, at der er meget at gøre på det område. Hvis der er et område, hvor de fragmenterede bestræbelser i Europa ikke giver os det resultat, vi ønsker, er det netop inden for forskning og innovation. Jeg mener, at vi lige fra bekæmpelse af klimaændringer til energisikkerhed har det nødvendige potentiale, hvis vi ønsker at samarbejde inden for forskning og innovation i Europa.

Det, jeg foreslår, er intet mindre end en forandringsdagsorden for Europa. Med henblik på at føre denne ambition ud i livet har jeg foreslået et særligt partnerskab mellem Parlamentet og Kommissionen. Vi udgør de to europæiske institutioner par excellence, og det giver os et særligt ansvar for at skabe et sandt offentligt europæisk diskussionsrum. Jeg er fast besluttet på at yde mit bidrag til det europæiske parlamentariske demokrati.

Jeg har i løbet af de sidste par måneder haft lejlighed til at drøfte dette med hr. Buzek, og det har ført til mange af de forbedringer, der foreslås i mine retningslinjer. Det var som en almindelig spørgetid. Jeg har haft møder med de forskellige grupper, og jeg er rede til at acceptere de forslag, som nogle af Dem fremsatte, ikke bare forslaget om at mødes mere regelmæssigt med Parlamentets Formandskonference, men også forslaget om at etablere en dialog med Parlamentets Udvalgsformandskonference. Helt konkret vil jeg indbyde Udvalgsformandskonferencen til et møde med hele kommissærkollegiet hvert år før vedtagelsen af Kommissionens lovgivnings- og arbejdsprogram.

Vi lever i ekstraordinære tider, tider med usikkerhed og ændringer i magtforholdene. Der vil måske ske en grundlæggende ændring i forholdet mellem de største magter i verden, og der er stor fare for, at vi i disse angstfulde tider vil se et udbrud af national egoisme, utilsløret nationalisme, grim nationalisme og visse former for ekstremisme. Der er en reel fare for, at der vil blive sat spørgsmålstegn ved det, vi har opnået i den europæiske integration. Derfor er det efter min mening vigtigt med et sådant særligt forhold mellem Kommissionen og Parlamentet, således at vi kan bekæmpe denne nationale egoisme.

Jeg vil gerne slutte med en bøn til Dem alle. Vi har nu mere end nogensinde brug for et stærkt Europa og en stærk Kommission. Som formand for Kommissionen er mit parti Europa. Det næste kollegium vil som det nuværende bestå af en række medlemmer fra en række forskellige politiske familier. Det er mit ønske, at Europas politiske mangfoldighed afspejles i kollegiet og i de vigtigste poster. For kun med en sådan tværpolitisk støtte kan Europa og Kommissionen stå stærkt.

Vi har brug for en Kommission, der holder, hvad den lover. Vi har også brug for et Parlament, der kan mobilisere det flertal, der er nødvendigt for at kunne handle i Europa. Hvis De ønsker en stærk Kommission,

som sommetider står fast over for medlemsstaterne og national egoisme, bør De give Kommissionen den stærke støtte, den har brug for.

Vi har alle vores forskellige politiske standpunkter, og vi kommer fra meget forskellige politiske familier, men jeg mener, at det netop er i tider som disse, i krisetider, at vi ud over vores overbevisninger også har brug for en stærk europæisk ansvarlighedsetik. Det er i denne europæiske ansvarlighedens ånd, at jeg appellerer til Dem – det er en appel, der udspringer af min lidenskab for Europa. Lad os drage ud på denne europæiske rejse sammen.

(Vedvarende bifald)

Joseph Daul, for PPE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! I juni bekræftede Europas befolkninger deres støtte til Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) ved for tredje gang at gøre vores gruppe til den førende kraft i Parlamentet.

Via deres stemme udtrykte vore borgere et klart valg, nemlig valget af et stabilt og stærkt Europa i en periode med krise og tvivl, valget af en social markedsøkonomi udstyret med etiske regler, og valget af en ansvarlig klima- og energipolitik. Eftersom PPE-Gruppen var den eneste gruppe, der foreslog en kandidat til formandsposten for Kommissionen flere måneder før valget, kan vi deraf udlede, at Europas befolkninger implicit godkendte valget af hr. Barroso ved at give os de fleste stemmer.

Jeg er for mit vedkommende stolt over, at PPE-Gruppen traf dette valg, og hvis jeg må sige det, stolt over, at vi løb den risiko.

Alle kender PPE-Gruppens prioriteter. Det er de prioriteter, der inspirerede Europas grundlæggende fædre, og som fortsat inspirerer de fleste regeringer i Europa i dag. Den nuværende formand for Kommissionen, hr. Barroso, deler og værner om størstedelen af disse målsætninger.

PPE-Gruppen støtter hr. Barroso, for han har bevist sit værd. Han har bevist sit værd i forbindelse med energi- og klimapakken, og han har været med til, at Europa er blevet banebydende i kampen mod den globale opvarmning. Det er dette banebydende Europa, som vil være rollemodel på konferencen i København. Han har bevist sit værd i forbindelse med at højne standarden i finanssystemerne, og han har gjort det muligt for Europa at være de første, der lærte af finanskrisen, som ingen, og jeg understreger ingen, havde forudset. Det er Europa og Barroso-Kommissionen, som viser vejen for vores amerikanske og asiatiske partnere i G20.

Tidligere beskrev man Europa som en politisk dværg. Hvordan kan man så undgå at glædes over, at Europa i de to spørgsmål, som først og fremmest bekymrer europæerne – krisen og klimaændringerne – endelig befinder sig i forreste række?

Jeg vil gerne tilføje, at hr. Barroso er den første formand for Kommissionen, der har inddraget Parlamentet så tæt i sit arbejde og i fastlæggelsen af sine retningslinjer. Han er den første, der har foreslået et ægte partnerskab mellem disse to institutioner ved hjælp af en hel række konkrete foranstaltninger.

Det er efter min opfattelse en vigtig udvikling i den europæiske parlamentarisme, og det er en lejlighed, som vi i Parlamentet må gribe. Derfor håber min gruppe, at hr. Barroso vil danne en ny Kommission og begynde at arbejde så hurtigt som muligt.

Naturligvis kan formanden for Kommissionen ikke repræsentere et enkelt parti. Naturligvis skal han samarbejde med et kommissærkollegium, der tilhører forskellige politiske familier. Det hilser vi velkommen, for man kan kun opbygge Europa i en ånd af åbenhed og konsensus.

Hr. formand, fru formand for Rådet! Når det så er sagt, har jeg en bøn til Dem. Når formanden for Kommissionen er valgt, skal De straks gå i gang med at danne resten af kollegiet, uanset hvilken traktat der er i kraft.

Hr. Barroso! Til Dem vil jeg sige, at hvis et flertal af medlemmerne, hvilket jeg håber, i morgen giver Dem deres støtte, vil dette ikke være en blankocheck. Det ved De godt, men det er min pligt at understrege det endnu en gang. Eftersom PPE-Gruppen deler de fleste af Deres overbevisninger, har De også et ansvar for at sikre, at Kommissionens arbejde i de næste fem år lever op til vores og europæernes forventninger.

Vi tror på Dem, men der må ikke herske tvivl om, at vi også vil opfylde vores forpligtelser som lovgivere i et partnerskab med Dem, som De vil foreslå.

(Bifald)

Martin Schulz, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg har i de sidste dage spurgt mig selv, hvorfor en kandidat, der er så kontroversiel i alle grupper i Parlamentet, er så lidt kontroversiel i Rådet. Efter min mening er svaret indlysende. Hvis jeg var regeringschef, ville jeg også have valgt José Manuel Durão Barroso. Man kunne ikke have fået en bedre fortaler for Det Europæiske Råd i de sidste fem år. Hr. Barroso! Af den grund er Deres opfordring til et samarbejde med Parlamentet rigtig, men den kommer for sent.

(Bifald)

Et element i de sidste fem år var, at De konstant stod til tjeneste for regeringerne i EU, og det er netop en af grundene til, at der hersker så stor skepsis over for Dem. Ofte er venner farligere end fjender. De havde næppe afsluttet Deres tale med ordene "Jeg er alles kandidat", før hr. Daul sagde, at De er Gruppen for Det Europæiske Folkepartis kandidat. Hr. Barroso! Hvilken risiko udgør det ikke for Dem! Hvilken grund ville et andet eventuelt flertal i Parlamentet have for at vælge Dem, hvis Deres program er Gruppen for Det Europæiske Folkepartis program?

Vi kunne have begyndt med et andet flertal. I juli så vi, at der eventuelt på grundlag af andre overvejelser i de forskellige grupper kunne dannes et flertal i Parlamentet, som Guy Verhofstadt samlede i et reformorienteret proeuropæisk flertal. Det førte til, at afstemningen blev udsat til september, og måske ville andre ting også have været mulige. Men desværre blev Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa ikke ved med at støtte deres leder, ellers ville det have været muligt. Det er derfor vi stemmer i dag og afvejer, om det, De siger, er overbevisende.

Men De er knap begyndt at koncentrere Dem om et program, før De allerede gør noget andet. I de seneste dag har De udsendt Deres budbringere på hesteryg med følgende besked: Moi, j'ai la majorité, jeg har flertallet. Det kan godt være, at De har flertallet i morgen. Det kan godt være. Måske vil De i morgen have et flertal, der består af PPE-Gruppen og ALDE-Gruppen, hvoraf flertallet vil stemme for Dem og naturligvis den eneste gruppe, der vil stemme for Dem enstemmigt, øjeblikkeligt og uden tøven, nemlig De Europæiske Konservative og Reformister, hr. Kaczyńskis og hans broders parti, hr. Klaus' parti, Tory-partiet. De siger, at De ønsker at opnå et flertal for Lissabontraktaten, men dette er et parti, hvis medlemmer er imod Lissabontraktaten. Hvordan kan De lede Europa og være proeuropæisk, hvis De indgår en sådan alliance?

(Bifald)

Desuden drejer det sig ikke kun om Dem. Det er rigtigt, at det drejer sig om Dem, men det drejer sig også om spørgsmålet: Barroso – ja eller nej? Det drejer sig om spørgsmålet, om De vil opnå flertal eller ej. Men det drejer sig også om noget andet. Det drejer sig om, i hvilken retning Europa skal ledes, og det er ikke kun Deres beslutning. I dette tilfælde er det Rådet og først og fremmest Parlamentet, der træffer beslutning om sammensætningen af Kommissionen og om de porteføljer, som De skal fordele, og om det program for de næste fem år, som De skal forelægge.

Det drejer sig om Dem, men det drejer sig også om, om det endelig vil lykkes os at regulere det indre marked og finansmarkederne, og om det endelig vil lykkes os at få sat en stopper for billig arbejdskraft i Europa, som ødelægger den sociale sammenhørighed i vores samfund. Det drejer sig også om, om det vil lykkes os at få tilvejebragt en kursændring i EU, som Kommissionen som helhed skal støtte.

Derfor drejer det sig for vores vedkommende også om programrelaterede spørgsmål. Er det nok at reducere Europa til et spørgsmål om en enkeltperson og til spørgsmålet om, om denne enkeltperson har et flertal eller ej. Vi behøver mere. Vi har brug for sociale konsekvensanalyser. De har sagt, at De vil iværksætte dem. Vi vil bedømme Dem på, om De virkelig gør det, om De er parat til at udarbejde regler sammen med Parlamentet i en interinstitutionel aftale.

For fremtiden skal Kommissionen på forhånd overveje konsekvenserne af sine foranstaltninger for socialsikringssystemerne i medlemsstaterne. Vi ønsker og har brug for et direktiv om offentlige tjenesteydelser, om tjenesteydelser af almen interesse. Det må ikke være sådan, at Kommissionen ikke vil hvile, før den sidste offentlige kirkegård i Europa er blevet privatiseret. Der må omsider sættes en stopper for denne strategi. Vi har også brug for en kursændring i lønpolitikken i Europa.

Hr. Barroso! Ligegyldigt hvilket redskab, vi vælger, forventer jeg at høre én sætning fra Dem. De sagde den heller ikke i dag. Men jeg forventer, at De siger den en dag. Kommissionens mål skal, især efter EF-Domstolens afgørelse i sagerne Viking, Laval og Rüffert, være lige løn for lige arbejde samme sted for både mænd og kvinder.

Dette er spørgsmål, der vedrører programmer og indhold, som vi ønsker at drøfte med Dem, men ikke kun med Dem. Det er også et spørgsmål om, hvem kommissærerne er, og hvilke porteføljer de har. Jeg ved ikke, hvad der har skadet Europa mest, Dem selv eller den kendsgerning, at De ikke forhindrede hr. McCreevy i at gøre, hvad han gjorde. Vi har brug for en kursændring i EU. Det er det, vi vil bedømme Dem på.

(Bifald)

Derfor ser vi en sammenhæng mellem afstemningen i morgen og den endelig afstemning om Kommissionen. Der er en vej dertil. Der er mulighed for at opnå større enighed og tillid, end det er tilfældet nu. Men hvis vi gør status over de sidste fem år, og hvis vi ser på, hvad De indtil videre har forelagt os – her taler jeg ikke om, hvad der måtte ske i fremtiden, men om det, der ligger på bordet nu – er der en ting, jeg kan garantere Dem for, og det er, at De ikke har min gruppes støtte.

(Bifald)

Formanden. – Jeg vil gerne oplyse Dem om, at vi har en et nyt punkt i forretningsordenen. De har måske ikke alle stiftet bekendtskab med det endnu. Dette punkt siger, at hvis et medlem, der er til stede i salen, rækker et blåt kort op, kan han stille et spørgsmål til taleren. Spørgsmålet må ikke vare mere end et halvt minut, og kan kun stilles med formandens tilladelse. Det er et nyt punkt, som ikke eksisterede tidligere. Hensigten med det er at gøre vores forhandlinger mere levende.

Miguel Portas (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Jeg skal fatte mig i korthed. Hr. Schulz! Jeg lyttede meget nøje, og jeg er enig i meget af det, De sagde til formanden for Kommissionen, som nu stiller op igen. Jeg hørte Dem også sige, at socialdemokraterne ikke kun støtter højrefløjen, og at Europa ikke kun består af højrefløjen. Nu vil jeg gerne spørge Dem om, hvor mange medlemmer af Deres gruppe i Parlamentet – socialdemokrater, portugisere, spaniere eller englændere – der allerede har givet deres støtte til den nye kandidat på trods af Deres mening.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Hr. formand! Jeg må indrømme, at jeg ikke kender kollegaen. Men det glæder mig, at en ny kollega

(Tilråb)

Har han været her længe? Jeg har ikke hidtil bemærket ham. Efter det, jeg har hørt, forstår jeg hvorfor.

Vi vil træffe afgørelse om vores gruppes slutafstemning i aften. Jeg ved ikke, hvor dybe de demokratiske strukturer er i Deres parti, men vi er et demokratisk parti, og vi vil træffe vores afgørelse her i aften gennem en demokratisk afstemning.

Formanden. – Jeg vil gerne sige, at kun et spørgsmål er tilladt pr. tale, da vi måske ellers ikke vil kunne afslutte forhandlingen.

Guy Verhofstadt, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Lige siden begyndelsen af denne udnævnelsesprocedure har Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa, som De ved, sagt, at det, det her drejer sig om, er programmet for de næste fem år, og det er ikke et spørgsmål om personer og personligheder. Det, der tæller, er kandidatens program, det program, han fremlægger nu i brede linjer, dernæst det detaljerede program, som vil blive fremlagt ved slutningen af året, når Kommissionen er blevet endeligt sammensat, håber jeg.

For det andet vil jeg gerne påpege, at vores gruppe på foranledning af nogle af mine kolleger indgående drøftede, om vi skulle vente, før vi tog en endelig beslutning. Det gik vi ind for i juli, fordi vi mente, at det var nødvendigt, at kandidaten stillede op med et program, hvilket ikke tidligere var tilfældet. Jeg mener, at vi traf en rigtig beslutning om at vente i juli, ikke at foretage en udnævnelse, men vente på de forslag, som vi nu skal drøfte. Men vi var af den opfattelse, at når kandidaten havde fremlagt sine retningslinjer, var det nyttesløst endnu en gang at sige, at vi ville vente et par uger eller måneder.

Vi oplever en økonomisk og finansiel krise, og vi har derfor brug for europæiske institutioner, og vi har brug for en Kommission. Det er ikke særlig ansvarligt ...

(Bifald)

... Det er ikke særlig ansvarligt at sige i dag, at vi skal vente. Vente på hvad? Vente to uger, tre uger, to måneder, indtil de kommer med deres forslag? De foreligger nu. Vi skal påtage os vores ansvar, enten vi stemmer for eller imod, men vi skal påtage os vores ansvar.

For det tredje var vi ikke særlig overbevist om kandidatens retningslinjer. Efter min opfattelse hviler disse forslag, selv om de sommetider er meget detaljerede, på et forkert grundlag, dvs. på den antagelse, at recessionen er forbi, at vi oplever en genopretning, og at vi ikke har brug for flere fællesskabspolitikker for at overvinde krisen. Det er et dårligt udgangspunkt, for afslutningen på krisen betyder ikke, at det er begyndelsen til en genopretning. Vi kan få økonomisk stagnation, som det er tilfældet i Japan i dag, hvor de har ventet på vækst i 10-15 år. Det er derfor nødvendigt, at vi ud over de 27 nationale planer også har en ny integreret fællesskabsstrategi. Det er et krav, vi som liberale og demokrater stiller, og det er lige så vigtigt, at Kommissionen så hurtigt som muligt fremlægger en plan, der kan rydde op i bankerne. Ikke 27 forskellige planer, som vi ser det i dag, men en fælles, konsekvent tilgang, foreslået af Kommissionen.

Hr. Barroso! De sagde i vores gruppe, at De er parat til at fremlægge forslag både om denne nye integrerede fællesskabsstrategi, som går videre end de 27 nationale planer, og om stabiliseringen af banksektoren. Det er positivt, og det, vi nu beder om, er, at disse to elementer bliver udarbejdet i detaljer og medtaget i det program, som De nu skal forberede, og som De skal fremlægge sammen med Kommissionen.

Vores støtte er helt klar. Den er betinget. Det betyder, at vi vil fortsætte med at støtte Dem, indtil vi ser, at disse elementer vil være indeholdt i alle dele af Kommissionens program, dvs. en ny integreret fællesskabsstrategi, en plan for stabiliseringen af banksektoren ud over det, De allerede nævnte i Deres tale i dag, et budget, der er baseret på egne indtægter og en midtvejsrevision af finanstilsynet. I denne sammenhæng er det stadig min opfattelse, at det er Den Europæiske Centralbanks struktur, der skal bruges, og ikke Larosièr-forslagene, som er udgangspunktet for Kommissionen og Rådet for øjeblikket.

Til sidst vil jeg gerne understøtte, at vores støtte, som De ved, også vil afhænge af Kommissionens nye struktur. Vi ønsker en effektiv Kommission med beføjelser, der er mere ligeligt fordelt, end det var tilfældet tidligere, og i denne sammenhæng regner vi også med det løfte, De afgav i vores gruppe, om, at en bestemt kommissær fra Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Andre Anliggender med ansvar for grundlæggende og borgerlige rettigheder får en plads på Deres hold. Det er vigtigt, at denne kommissær får samme ansvar som de andre kommissærer, og ikke blot er en person, der giver dem råd.

Det er grunden til, at vi til Europas fælles gavn har brug for større dristighed og en mere ambitiøs Kommission, og vi håber, at De vil sikre dette, og vi håber også, at De med Deres endelige program vil leve op til vores forventninger.

Daniel Cohn-Bendit, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, den indstillede formand, mine damer og herrer! Jeg må tilstå, at jeg tror, jeg hallucinerer.

Først hører vi: "Alt er ændret, derfor bliver jeg". Grunden til, at hr. Barroso skal blive, er, at alting ændrer sig, og han er stabiliteten i en verden i forandring. Okay.

Så hører jeg, hvad hr. Daul har at sige. Jeg førte valgkampagne i Frankrig. I Frankrig fik vi under valgkampen at vide, at når det gælder bankerne, er det hr. Sarkozy, når det gælder klimaændringer, er det hr. Sarkozy, når det gælder forandringer i Europa, er det hr. Sarkozy. Nu hører jeg hr. Daul sige, at når det gælder klimaændringer, er det hr. Barroso, når det gælder dette og hint, er det hr. Barroso. Elysée-palæet vil give Dem en skideballe, min ven. De vil få en skideballe. Men hele denne historie er utrolig. Ja, ja, jeg ved det. Maj 68 irriterer Dem. De vender altid tilbage med den samme gamle historie. En dag skal jeg forklare Dem, hvordan det forholder sig, hvis De ønsker at høre det.

Det eneste, jeg siger, er, at dette sted, lige her, er et sted, hvor vi har ret til at sige, hvad vi vil. José Manuel Obama: Ja, han kan! Han kan gøre alt nu. Han kan gøre alt det, han ikke kunne gøre i fem år. De vil se, hvad der sker, og til stats- og regeringscheferne, til fru Malmström vil jeg sige, at de skal passe på, for nu er det slut med den lille hr. Barroso, som lytter til dem. Nu er det dem, der skal lytte til ham. Han vil påtvinge Dem en ny integreret politik, ikke en koordinationspolitik. Nu er det Dem, der skal følge ham. Men nej, nej, stop! Hr. Barroso! Vi kender Dem. I de sidste fem år har De ikke en eneste gang sagt, at De tog fejl, sådan som jeg, Daniel Cohn-Bendit og andre har gjort det.

For De taler om europæiske værdier, De taler om europæisk etik, men problemet er, at hvis De virkelig ønsker at ændre tingenes tilstand, er der en ting, De skal forklare medlemmerne af Parlamentet og borgerne, nemlig at svaret på den finansielle og økonomiske krise samtidig skal være svaret på miljøkrisen. Desuden skal De, hvis De ønsker at gøre noget ved disse kriser, forandre Europa – reform er ikke nok – og hermed mener jeg, at De skal forandre det miljømæssigt og socialt. Der skal sættes spørgsmålstegn ved vores produktionssystem. Bankerne. Hvorfor blev de vanvittige? Fordi vi har et system, der gør dem fuldstændig vanvittige. Hvorfor? Af den enkle grund at det drejer sig om at få mere og mere og stadig mere og hurtigere.

Er hr. Barroso og stats- og regeringscheferne og flertallet i Parlamentet parate til at sætte spørgsmålstejn ved denne holdning om, at vi skal have mere og mere så hurtigt som muligt? Dette er roden til krisen, og når folk taler om bæredygtig udvikling, så drejer det sig ikke kun om nogle få isolerede foranstaltninger her og der. Det drejer sig om at forklare og forstå, at der er områder, hvor der er behov for vækst, selektiv vækst – vedvarende energikilder osv. – men samtidig er der en hel række områder, der skal bremses. Der skal være en målestok, og her hallucinerer jeg endnu mere.

Hr. Barroso! De talte om Lissabonprocessen. De talte om forskning. Så vær venlig at forklare mig en ting. I fem år, nej i fire år – sidste år efter krisen var De mere forsigtig – forklarede De os, at deregulering var grundlaget for økonomisk og miljømæssig effektivitet. Deregulering. Ja, jeg kan huske Deres tale. Jeg kan huske, hvad De sagde. Så kom kriserne, og pludselig forstod De, at det ikke fungerer sådan. Med kriserne, og det tjener Dem til ære – vi har aldrig sagt, at De er en mand uden ære. Vi siger blot, at vi i lyset af den måde, De har ledet Kommissionen på, ikke har tillid til Dem. De er europæer, men De er samtidig låst inde i en ideologi, der er selve den ideologi, der var årsag til krisen, ikke den, der kan løse den.

Og hr. Verhofstadt, det slår alt. Under kampagnen sagde vi – jeg skal slutte nu, og desuden vil hr. Barroso takke os for det – at vi ikke ønskede at stemme i juli. Nu er alle os taknemmelige for, at afstemningen ikke fandt sted i juli, for hr. Barroso har i det mindste kunnet fremlægge sit program. Hvis det havde stået til hr. Daul, hvis det havde stået til hr. Barroso, ville vi have stemt uden et program i juli, og alt ville have været rosenrødt. Så tak os i det mindste for at have fået lejlighed til at fremlægge et program.

Selv tak, hr. Barroso.

For det andet spørger De – og det er kosteligt – hvorfor en yderlig udsættelse. Af den enkle grund, og det har vi ikke set før, at Irlands befolkning skal stemme om tre uger, og hvis de, som jeg tror, og som det antages, stemmer for Lissabontraktaten, er der en ny situation for denne Kommission. De siger til os, at det er absolut nødvendigt, fordi vi befinder os i en økonomisk krise, og vi vil se, hvad der sker.

I løbet af de næste to måneder skal hr. Barroso sammensætte sin Kommission. Han vil ikke have tid til at beskæftige sig med Lissabon og heller ikke med København, fordi han skal forhandle med hr. Sarkozy. Får hr. Barnier det indre marked? Hvis hr. Barnier får det indre marked, hvad vil han så give polakkerne, som han lovede en stor Kommission? Hvad vil han give tyskerne? Hvad vil han give briterne? For Kommissionen drejer sig om at slå en handel af. Og disse handler vil holde ham beskæftiget, men medens han har travlt med at forhandle, vil de andre forhandle i København.

Det er problemet, sådan er realiteterne. Så jeg vil slutte med at sige til hr. Barroso, at det er rigtigt, at han er en mand af ære, men han skal vide, at Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance ikke har tillid til ham, og at den vil stemme mod hans udnævnelse, for vi tror, at Europa har brug for en bedre mand, en bedre mand end ham!

(Bifald)

Michał Tomasz Kamiński, for ECR-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Hr. Cohn-Bendit har måske talt for længe, og måske er jeg ikke særlig enig med ham, men han har altid noget interessant at sige, og det er jo i sidste ende vigtigt i Parlamentet. Det giver Parlamentet den vitalitet, som De talte om i Deres tale i dag.

De Europæiske Konservative og Reformister vil stemme for den indstillede kandidat, hr. Barroso. Det gør vi ikke, fordi vi er enige med ham i alt. Desværre er der mange spørgsmål, som vi ikke er enige om. Jeg vil først nævne hans begejstring for Lissabontraktaten. Den begejstring deler vi ikke, men vi er enige i hans afsky for og fordømmelse af enhver form for national egoisme og nationalisme, sådan som han gav udtryk for i sin tale.

National egoisme og chauvinisme affødte jo et hav af elendighed i Europa, vores kontinent, hvor vi ønsker, at der hersker fred, og hvor vi ønsker at leve i fred.

Vi er ikke enige i nogle af de spørgsmål, som hr. Barroso omtalte. Vi har ret til at være uenige, og vi vil forsvare den ret, selv om der er nogen, der hele tiden anfægter den enkle kendsgerning, at der er vælgere i Europa, som har stemt på De Europæiske Konservative og Reformister, og jeg kan love Dem, at de vil vælge endnu flere. Vi vil være her, og De vil høre vores stemme.

Vi har derfor ret til på vores vælgeres vegne at sige, at vi støtter hr. Barroso i hans vanskelige opgave. Jeg er glad for, at den europæiske solidaritet er blevet nævnt i dag. Jeg er glad for, at det er blevet sagt, at Kommissionen – den nye Kommission under hr. Barrosos ledelse – vil koncentrere sine bestræbelser om at

sætte os i stand til at overvinde den økonomiske krise. Det er meget vigtigt, og det glæder os, at hr. Barrosos ambitiøse program rent faktisk ser ud til at koncentrere sig om de vigtigste områder, hvor det er nødvendigt, at vi griber ind. Det viser i øvrigt, at der er et stort behov for samarbejde mellem nationerne i dagens Europa. Krisen har ramt os alle, uanset vores politiske struktur og økonomi, uanset hvilken region i Europa vores lande befinder sig. Krisen rammer os alle, og vi skal alle bekæmpe krisen.

Hr. Barroso! Når jeg siger, at vores gruppe støtter Dem, vil jeg gerne samtidig bede Dem om at sikre, at Europa ikke i de kommende måneder forholder sig indifferent over for det, der sker i verdenspolitikken. Jeg skal ikke skjule, at en af de største prøver, som efter min mening er i vente for den vestlige verden, er det, der sker i Iran i dag.

Iran er et land, som ikke gør nogen hemmelighed af sine nukleare ambitioner. Landets præsident benægter ikke blot holocaustens frygtelige forbrydelser, men han truer også i dag Israel med udryddelse. Efter min opfattelse burde en sådan adfærd ikke kunne finde sted, og den burde ikke accepteres i en moderne, demokratisk verden. Vores gruppe forventer, at Kommissionen under Deres ledelse resolut vil modarbejde de nuværende iranske myndigheders udemokratiske procedurer og udemokratiske politikker, som er rettet mod vores største allierede i Mellemøsten, mod staten Israel.

Vi forventer også – og jeg er glad for, at det altid kommer stærkt til udtryk i Deres udtalelser – at EU's udenrigspolitik altid vil være en fane for borgernes frihedsrettigheder, og at den også vil fremme vores fælles europæiske værdier ud over vores grænser.

Jeg er sikker på, at det ikke lykkedes Dem at undgå fejltagelser i den sidste valgperiode, men der er jo ingen, der beskæftiger sig med politik, der kan undgå at begå fejltagelser – sådan er det desværre i denne verden. Men i det hårde arbejde, som De påtager Dem, stoler vi på, at De vil holde de europæiske værdiers fane højt, og at De vil arbejde til gavn for – og det vil jeg gerne understrege – et fælles og forenet Europa.

Lothar Bisky, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. Barroso, mine damer og herrer! Hr. Barroso! De repræsenterer kontinuiteten i en politik, der har bidraget til den største økonomiske krise i efterkrigstidens historie. Mens spillekasinoerne i de største finanscentre åbner igen, er det verdens borgere, der betaler regningen. Følgerne af krisen er arbejdsløshed, fattigdom, lavere indtægter og mindre uddannelse. De hævder, at finanskrisen hovedsagelig havde sit udspring i USA, og at det kun var bankfolkene, der forårsagede sammenbruddet. Vi siger, at det politiske system, og herunder Kommissionen politikker, var ansvarlig for at fremme kasinokapitalisme. Det er liberalismens, dereguleringens og privatiseringens ideologi, der har ført til krisen. Hvis vi fortsætter, som vi altid har gjort, vil det føre til en endnu alvorligere krise.

Det politiske system skal tage ansvaret, lære af sine fejltagelser og opgive sine neoliberale idealer. Den europæiske politik skal konsekvent fokusere på de europæiske befolkningers interesser. Jeg kan ikke se en sådan fokusering i Deres retningslinjer, men jeg er ikke desto mindre glad for, at De i Deres tale i dag tillagde de sociale spørgsmål langt større betydning end for et år siden.

Jeg vil gerne belyse vores politiske uenighed ved hjælp af nogle eksempler. De ønsker at holde Dem til Lissabontraktaten. Men Europas befolkninger har brug for gode jobs til lønninger, der tillader dem at leve i værdighed. Vi skal have sat en nedsættelse og ikke en forlængelse af arbejdstiden på dagordenen.

Vi forventer, at den nye Kommission omstrukturerer udstationeringsdirektivet. Europa skal omsider sikre, at sociale rettigheder ikke bliver ofret på konkurrencens alter. Vi har af denne grund sammen med andre foreslået et juridisk bindende punkt om socialt fremskridt og et charter for offentlige tjenesteydelser, som vil give socialsikring og tjenesteydelser af almen interesse forrang i forhold til bestemmelserne om det indre marked. På grundlag af Deres udtalelser forstår jeg, at De ikke synes, at det er en god idé.

I Zimmermann-betænkningen kræver Europa-Parlamentet en mindsteløn på mindst 60 % af gennemsnitsindtægten i alle medlemsstater. De fastholder, at De ikke kan gøre noget. Jeg mener, De kan, f.eks. gennem retningslinjerne for beskæftigelsespolitikken.

De satser udelukkende på stabilitets- og vækstpakten, som har vist sig at være et ineffektivt redskab, især under krisen. Vi ønsker en socialpagt til erstatning for Lissabonstrategien og stabilitetspakten.

De tror, at nogle få nye bestemmelser for finanstilsynet vil kunne tøjle finansverdenens grådighed. Vi kræver et forbud mod særlig risikobehæftede former for investering og en skat på kapitalbevægelser.

De siger, at De støtter alle punkter i Lissabonstrategien. Vi ønsker et socialt Europa i stedet for en fortsættelse af denne radikale fokusering på det indre marked. Vi ønsker en satsning på nedrustning og civil konfliktstyring i stedet for den fortsatte vækst i den militære kapacitet.

Vi betragter Europa som en førende magt og ønsker at sprede ideologien om frihandel og markertisering af alle livets områder til hele verden. Vi står for en interkulturel, multilateral dialog og den størst mulige hjælp til udviklingslandene i deres bestræbelser på at overvinde den økonomiske, fødevaremæssige, finansielle og klimamæssige krise.

Jeg vil opfordre til, at vi sammen vælger en Kommission, der som mål sætter sig et socialt, fredeligt, økonomisk bæredygtigt og demokratisk EU. Hvis vi ønsker at vinde befolkningerne i Europa for det europæiske projekt, er det nødvendigt at bryde med de radikale markedsbegreber, og vi skal have mere direkte demokrati. Derfor er Barroso den forkerte mand til formandsposten.

Nigel Farage, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne spørge hr. Barroso om, hvorfor det haster så meget. Hvorfor ændre spillets regler? Hvorfor skal hans genvalg som formand for Kommissionen finde sted nu? Svaret er naturligvis Irland og Lissabontraktaten. Planen er at vise alle, at skibet sejler stødt, at alt går, som det skal, at det eneste, irerne skal gøre, er at rette deres lettere tåbelige lille fejltagelse, og hr. Barrosos arbejdsdokument er faktisk skrevet, som om traktaten allerede var blevet ratificeret.

Men der er noget ret så vigtigt, der bliver overset her. De har været chefen, De har stået ved roret i de sidste fem år. De har haft ansvaret for at få forfatningstraktaten presset igennem. Men tingene gik galt, ikke sandt? Franskmandene sagde nej, og hollænderne sagde nej, men De nægtede at acceptere disse demokratiske resultater, og De deltog sammen med mange medlemmer af Parlamentet i det absolutte bedrag, som Lissabontraktaten er.

De fortalte os, at man ville opgive flaget og hymnen, men det har jeg ikke set tegn på. Nej, De gav det et nyt navn og kaldte det Lissabontraktaten, men De kunne ikke afholde irerne fra at stemme, og irerne sagde nej. Men heller ikke denne gang kunne De acceptere et demokratisk resultat. Åh nej – irerne skulle stemme igen!

Hvor finder vi i alt dette, og i lyset af at De har ansvaret, princippet om demokratisk ansvarlighed? Ja, man kan hævde, at der ikke er meget demokrati tilbage i EU nu, men der burde i det mindste være en vis grad af ansvarlighed, og jeg vil hævde, at Parlamentet ikke nu lige før denne afstemning, som måske vil resultere i den fjerde forkastelse af denne traktat, og måske den, der vil betyde dens endeligt, skal indsætte Dem som formand for Kommissionen i de næste fem år, før vi har set det resultat.

Hvis det irske folk siger nej for anden gang, bør vi simpelthen respektere, hvad de siger, og De må gå af som formand for Kommissionen. Det ville ske i enhver anden profession, det ville ske i ethvert andet erhverv, og jeg vil mene, at det også bør ske i europæisk politik.

Og hvad med Deres resultater indtil videre? De havde ansvaret for Lissabontraktaten. Den forsvandt sporløst, før kreditkrisen ramte os. Nu fortæller De os, at vi skal have en kommissær for indvandring, og De fratager dermed medlemsstaterne deres mest grundlæggende ret til at bestemme, hvem der kan komme og bo, arbejde og slå sig ned i deres lande. De har presset på med Deres besættelse af klimaændringer, hvilket har ført til kæmpestore udgifter uden nogen som helst konkrete fordele. Men først og fremmest er der den kendsgerning, at De ignorerede den irske folkeafstemning, at De sagde, at irerne ikke kan standse denne traktat. Alene af den grund kan jeg ikke støtte Dem.

Men det er muligt, at jeg tager helt og aldeles fejl. Det er muligt, at De er den rette mand, når det kommer til stykket, for i går var der i Daily Telegraph en opinionsundersøgelse, hvor man spurgte, om man ønskede, at Storbritannien skulle forblive i EU, hvis Lissabon træder i kraft uden en folkeafstemning. Og for første gang i mere end 30 år sagde et massivt flertal af briterne – 43 % mod 26 % – at de ønskede, at Storbritannien skulle forlade dette EU, hvis hr. Barroso får sin vilje. Så måske har jeg uret, måske er De den rigtige mand. Vi får se.

(Bifald og munterhed fra forskellige pladser)

Ja, han er meget glad for at gå!

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Hr. formand! Europa står ved et historisk vendepunkt. Millioner af mennesker, der tjener deres brød ved ærligt arbejde, ønsker en grundlæggende ændring. De ønsker at bekæmpe neoliberalismens og den globale storkapitals store uretfærdigheder. Det drejer sig bl.a. om små landmænd, husmænd, små virksomhedsejere og statsansatte. For at kunne gøre det har de brug for menneskerettigheder. Jeg er ked af, at kommissæren ikke er til stede nu, så han kan høre mig forsvare menneskerettighederne og

borgernes rettigheder. Disse rettigheder er nødvendige, for at folk kan give udtryk for deres synspunkter, dvs. nyde godt af friheden til at mene, hvad de vil, fri forsamlingsret og ytringsfrihed og ikke blive stemplet som fascister, sådan som det skete her i Parlamentet i dag, eller blive skudt i øjet, intimideret af politibrutalitet, mishandlet, fængslet eller udsat for en karikatur af en retsproces.

Da disse begivenheder fandt sted i Ungarn i efteråret 2006 henvendte vi os til Dem, for at De kunne gøre noget. De gjorde ingenting. Hvorfor ikke? Jeg vil bede Parlamentets næstformand, hr. Schmitt, om at bekræfte, hvad der skete, hvorfor vi henvendte os til Dem. Det var på grund af det, der skete på et møde, der var organiseret af partiet Fidesz, et borgerligt parti...

(Formanden afbrød taleren)

Cecilia Malmström, *formand for Rådet*. – (SV) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg takker for lejligheden til at sige et par ord i denne forhandling. Jeg vil gerne sige, at det er dejligt at være tilbage i Europa-Parlamentet. Forhandlingen og talerne her er unægtelig mere underholdende end hjemme i Sverige.

Jeg vil gratulere hr. Barroso for, at han så tydeligt har angivet, hvilken rolle han ønsker, at Kommissionen skal spille, og for hans reformdagsorden for de næste fem år. Jeg har også lyttet nøje til talerne for de forskellige grupper. Jeg kunne naturligvis kommentere en masse spørgsmål, men det vil jeg ikke gøre i dag, da dette jo ikke er Rådets forhandling. Det er Parlamentets forhandling med den indstillede formand for Kommissionen.

Som sagt er det ikke min opgave at kommentere det, der er blevet sagt, men jeg har fulgt forhandlingen meget nøje. Jeg vil blot sige to ting. Det første er det helt indlysende, nemlig at José Manuel Barroso er blevet enstemmigt nomineret af 27 stats- og regeringschefer, der har forskellige politiske tilhørsforhold. Han har vores klare støtte til at lede Kommissionen i endnu en periode. Men det fratager naturligvis ikke Parlamentet pligten til at granske ham og træffe beslutning om at støtte ham eller ej.

Min anden bemærkning er også indlysende, men fortjener at blive gentaget. Vi lever i meget usikre tider med store og vanskelige udfordringer. Vi har brug for et stærkt og handlekraftigt Europa, hvor de europæiske institutioner fungerer ordentligt og kan samarbejde. Vi har brug for vished, klarhed og stabilitet, således at vi sammen kan tackle de spørgsmål, som vores borgere forventer en løsning på, og hvor de forventer, at Europa kan levere.

José Manuel Barroso, *den indstillede formand*. – (EN) Hr. formand! Lad os først komme ind på visse politiske spørgsmål.

Kommissionen er ikke og har aldrig været fortalende for en privatisering af de offentlige tjenesteydelser. Vi mener, at de offentlige tjenesteydelser er en vigtig del af vores europæiske samfundsmodel.

Men vi mener, at det er vigtigt, at disse offentlige tjenesteydelser fungerer inden for rammerne af et stærkt indre marked under overholdelse af fællesskabsreglerne.

Lad os være ærlige. Sommetider siger nationale politikere, når der er et problem, at det er Bruxelles' fejl, og når tingene går godt, siger de, at det er deres fortjeneste. Så vi skal ikke begynde at komme med disse beskyldninger om, at privatiseringer skyldes Bruxelles. Det drejer sig her om nationale beslutninger. Blandt vores medlemsstater er der nogle lande, der har besluttet at privatisere nogle af deres tjenesteydelser, men det er ikke noget, Bruxelles har pålagt dem.

Jeg mener, at man sommetider går lidt for vidt i den sædvanlige udøvelse af Bruxelles-kritik. Alle bør påtage sig deres ansvar.

En anden ting, jeg gerne vil sige, drejer sig om udstationeringsdirektivet. Direktivets principper er ganske rigtigt dem, som er blevet nævnt af Den Socialdemokratiske Gruppe, dvs. overholdelse af arbejdstagernes grundlæggende rettigheder. Det har jeg sagt gentagne gange. For os er det urørlige rettigheder, som f.eks. strejkeretten og retten til at organisere sig.

Grundlæggende rettigheder er meget vigtige. Jeg stammer fra et land, hvor der var et tidspunkt, hvor vi ikke havde borgerlige rettigheder eller sociale rettigheder, så jeg ved, hvad det betyder at have adgang til sådanne rettigheder.

Samtidig har vi fri bevægelighed i Europa. Uden en sådan fri bevægelighed ville vi ikke have et Europa. Så lad os prøve at forene de to principper. Vi skal ikke overlade det til EF-Domstolens fortolkninger. Derfor foreslog jeg her en vej frem, som var inspireret af mange af Deres forslag, og jeg er rede til loyalt at arbejde

sammen med alle medlemmerne af Parlamentet om at opnå det, således at vi får et stærkere Europa, hvor vi bevarer det indre marked, men samtidig fuldt ud overholder arbejdstagernes sociale rettigheder.

Med hensyn til regulering og deregulering vil jeg gerne gøre det helt klart, hvordan det forholder sig, og jeg vil bede hr. Cohn-Bendit, om at finde en udtalelse, hvor jeg går ind for deregulering. Jeg har altid talt om bedre regulering eller intelligent regulering. Det er ikke min fejl, hvis det på fransk oversættes som deregulering. Bedre lovgivning, dvs. mieux légifère, ikke moins légifère.

(FR) Og hr. Cohn-Bendit! Jeg vil gerne fortælle Dem noget. De er besat af mig. Jeg er ikke besat af Dem. Tværtimod har jeg nærmest sympati for Dem, for De minder mig om min ungdom...

(Bifald)

Der er et politisk spørgsmål, som er meget vigtigt. Man kan kritisere mig for meget, og jeg skal selv være den første til at indrømme, at der er spørgsmål, som jeg selv og Kommissionen kan kritiseres for. Men vi skal opfylde vores forpligtelser med hensyn til klimaforandringen, for alle anerkender, at vi er verdens ledere i det spørgsmål. Jeg har på Kommissionens vegne modtaget komplimenter fra præsident Obama, fra FN's generalsekretær og fra nobelpristageren Rajendra Pachauri, der skrev et rørende brev til mig. Jeg skal være den første til at dele denne succes for Europa med Dem, eftersom Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance har bidraget til dagsordenen for grøn vækst.

Tag ikke fejl. Jeg går ind for grøn vækst, jeg går ikke ind for tilbagegang i Europa. Dette er vigtigt. Jeg går ind for grøn vækst, for bæredygtig vækst, men jeg går ikke ind for afindustrialisering af Europa. Jeg går ikke ind for at reducere antallet af arbejdspladser i Europa. Sagen er, at det er Kommissionen, der har gjort mest for klimaforandringerne, og det er netop Kommissionen, som hr. Cohn-Bendit har gjort til syndebuk lige fra starten. Selv før jeg fremlagde retningslinjerne, og selv før jeg præsenterede mig for Deres gruppe, sagde De nej. De fik endda fremstillet T-shirts. De "Stop Barroso-T-shirts" blev der ikke solgt mange af.

De taler om hallucinationer. Hør engang! Et parti opstillede en kandidat til valget. Jeg hørte selv Deres forslag. De foreslog en britisk konservativ, hr. Patten. Jeg tror endda, at De foreslog den franske premierminister som kandidat, hvilket viser ..., men nej, det gjorde De ikke, og jeg tror, at det var endnu en tjeneste som den, De gjorde præsident Sarkozy ved at splitte venstrefløjen i Frankrig.

Sandheden er, at hvis vi ønsker et Europa, der er tættere på borgerne, må vi træffe vores valg på grundlag af politik. Jeg så meget gerne, at de proeuropæiske kræfter støttede et proeuropæisk program. Jeg har fremlagt et meget proeuropæisk program. Det er op til Dem at stemme for mig. Det er ikke mig, der beslutter, hvem der skal støtte mig. Det er Dem, der skal stemme. Jeg har et proeuropæisk program, der er knyttet til Lissabontraktaten. Det er måske ikke den bedste nyhed for alle, men jeg tror på den. Jeg foreslår nu en ny ambition for Europa. De sidste fem år har nemlig været konsolideringsår for det udvidede EU. Jeg siger ikke undskyld for, at jeg har støtte fra de 27 stats- og regeringschefer, som er demokratisk valgt, og som naturligvis repræsenterer hele det politiske spektrum, for jeg mener, at min rolle primært var at bringe mennesker sammen. Det er første gang med det udvidede EU. Jeg undskylder ikke for at have arbejdet loyalt sammen med disse stats- og regeringschefer. Det siger sig selv, at en genvalgt formand for Kommissionen vil have øget autoritet. Jeg opfordrer Dem til at sikre stærk opbakning til en Kommission, der går ind for mere ambition, mere beslutsomme fremskridt, og et europæisk projekt med mere solidaritet og frihed. Jeg tilbyder loyalt samarbejde. Nogle mennesker har udelukket sig selv fra det. Det er en skam! Jeg vil for mit vedkommende forblive forpligtet på mine værdier, og endda på de værdier, som De undertiden forsvare.

(Bifald)

(Hr. Cohn-Bendit hævede et blåt kort)

Formanden. – Jeg skal forklare. Hr. Cohn-Bendit holder et blåt kort op, men vi opdagede for en halv time siden, at den pågældende regel kun gælder talere, der er medlemmer af Europa-Parlamentet, og ikke talere, der ikke sidder i Parlamentet, som f.eks. talere fra Kommissionen.

Måske bør vi ændre reglerne i fremtiden, men indtil videre må vi overholde dem.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Hr. formand, hr. Barroso, mine damer og herrer! Jeg vil gerne ændre tonen i denne debat og foreslår, at vi alle stiller os selv følgende spørgsmål: Hvem af os har ikke brug for at vokse og udvikle sig? Hvem af os har ikke plads til forbedring? Hvem af os begår aldrig fejl? Der skal afstikkes en ny kurs på mange områder, det gælder ikke bare for Kommissionens formand, men også for os. Der er mange nye veje, vi skal betræde.

Jeg har på fornemmelsen, at mange her leder efter én person, de kan bebrejde for de problemer, vi står over for, i stedet for at arbejde på at løse vores fælles problemer med ny styrke, nye ideer, entusiasme og visioner. Mange mennesker fremsætter insinuationer og skaber mistillid for at aflede opmærksomheden fra deres egne svagheder. Mange mennesker ser også bort fra valgresultaterne den 7. juni 2009, der danner det demokratiske grundlag for dagens forhandlinger.

Vi anklager Kommissionens formand for at gøre ting, han er tvunget til at gøre, med andre ord at overholde traktater og gennemføre beslutninger. En eller anden fremsatte i dag den fine udtalelse: "Uden frihed har vi ingen solidaritet, og uden solidaritet har vi ingen stærk effektiv Europæisk Union". Jeg vil gerne tilføje, ingen stærk Europa-Kommission. Vi er alle i samme båd. Vi er alle ansvarlige i fællesskab. Hver især har vi vores del af ansvaret. Kommissionsformanden har en stor del af det primære ansvar. Men som Martin Schulz sagde, drejer det sig ikke kun om ham. Hans styrke afhænger af os, af medlemsstaterne, af kommissærernes kompetence og kvalitet.

Det er det næste kapitel i vores bog. Hvordan vil vi gennemføre en økosocial markedsøkonomi? Hvordan vil vi omstrukturere Kommissionen? Hvordan vil vi skabe en kommissær for finansielle markeder? Hvad med den diplomatiske tjeneste? Hvad med klimabeskyttelse? I slutningen af sin tale omskrev vores formand et citat af Bronislaw Geremek: "Lad os alle arbejde hårdt på vores egen måde og få mest muligt ud af lejligheden til at skabe forandring i stedet for at køre hinanden i sæk!"

Stephen Hughes (S&D). – (EN) Hr. formand! Hr. Barroso husker måske mit indlæg, da han mødtes med vores gruppe i sidste uge. Som jeg sagde dengang, har jeg læst hr. Barrosos politiske retningslinjer for den nye Kommission med stor interesse, og jeg syntes faktisk, at meget af retorikken i retningslinjerne afspejler min egen overbevisning og mine politiske prioriteringer. Jeg er sikker på, at det også gælder mange andre på venstrefløjen.

Problemet er imidlertid, at Deres retorik var nogenlunde den samme for fem år siden, da De dengang søgte posten som kommissionsformand. På det tidspunkt fremsatte De en række løfter om det sociale Europa og om at forny den femårige sociale dagsorden, som ikke er blevet indfriet. De husker måske, at De for fem år siden f.eks. om forsyningspligtigheder sagde, at De ikke ville udelukke muligheden for et rammedirektiv.

Her fem år senere har De igen i dag sagt, at EU måske kunne etablere en "kvalitetsramme for offentlige og sociale ydelser". Vi er ikke helt sikre på, hvad det betyder. Vi ved, hvad et rammedirektiv betyder, og for os er det en meget vigtig forpligtelse, som vi gerne vil have, at De påtager Dem. At fortælle os, at De ikke vil udelukke muligheden for et sådant, er simpelthen ikke nok denne gang.

Da vi så på Deres dokument i sidste uge, ledte vi efter specifikke konkrete forpligtelser, men vi fandt stort set ingen. Det vi så fandt – takket være Google – er, at selve retningslinjerne, der præsenteres som en forandringsdagsorden, i det store og hele ikke er andet end genbrug af eksisterende kommissionstekster og den eksisterende politiske dagsorden.

Tre brede kommentarer til Deres retningslinjer.

For det første tager De overhovedet ikke fat på alvoren i den store arbejdsløshed og sociale krise, vi står i, og som vil blive værre i de kommende måneder om ikke år.

For det andet mener vi, at Deres ord om en strategi ud af krisen er forhastede. Det har De modificeret i det, De har sagt til os i dag. Men det, vi burde tale om, er en strategi for tiden efter krisens afslutning, en strategi for positive indgreb på arbejdsmarkedet, ikke blot på medlemsstatsniveau, men på EU-niveau.

For det tredje er Deres forandringsdagsorden en dagsorden fra fortiden. Krisen kræver langt dristigere og langt mere fremsynede politikker, end De har i tankerne. Den nye Kommissions allervigtigste indsatsområde skal være at iværksætte en moderne og ambitiøs ny social dagsorden for Europa.

Jeg har lyttet meget nøje til det, De har sagt igen i dag om svaret på Laval-dommen i forbindelse med direktivet om udstationering af arbejdstagere. De sagde igen i dag, at en gennemførelsesforordning, uden at røre ved direktivet, er måden at gribe det an på. Det kommer simpelthen ikke til at fungere. Problemet ligger i selve direktivet, hvori der igen og igen står, at "Medlemsstaterne "kan"..." . Medmindre gennemførelsesforordningen træder i stedet for eller overhaler direktivet, vil Laval-problemet fortsat bestå.

De må også undskylde, hvis vi bedømmer Dem på Deres resultater. Men Laval-dommen blev ikke afsagt i går. Hvad har De gjort i de næsten to år, der er gået, siden Laval-dommen sendte chokbølger gennem fagbevægelsen?

Et sidste spørgsmål: Vil De her i dag forpligte Dem til at gøre alt, hvad der er muligt for at få en ordentlig kønsbalance i det nye kommissærkollegium?

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Hvorfor nu? Hvorfor hr. Barroso? Det er de to spørgsmål, vi skal besvare.

Spørgsmålet "Hvorfor nu?" er allerede blevet dækket her. Vi står midt i en finansiell og økonomisk krise, og forudsætningerne for stærk økonomisk vækst og skabelse af flere job vil ikke blive skabt fra den ene dag til den anden. Vi har brug for en effektiv Kommission, og vi har brug for en fælles langsigtet EU-strategi. Vi kan ikke begynde arbejdet på den næste år. Vi skal begynde straks. Det er derfor, vi også er nødt til at stemme nu.

Hvorfor hr. Barroso? Det glæder mig at høre den klare udmelding fra Kommissionens formand, kandidaten, om den sociale markedsøkonomi, om konkurrence og om det indre marked. Som liberale har vi også høje forventninger og krav. Vi forventer, at der vil blive udviklet en fælles strategi sammen med medlemsstaterne.

På mellemlang sigt vil det ikke være nok at have et net af tilsynsmyndigheder, der overvåger de finansielle markeder. Vi har brug for et fælleseuropæisk finansielt tilsynsorgan. Som Guy Verhofstadt lige har sagt, vil midtvejsevalueringen være afgørende for os.

Som liberale mener vi, at indførelsen af en kommissær for grundlæggende rettigheder er et positivt skridt. Vi ønsker, at den pågældende får reelle beføjelser. For dem, der ikke ved, hvad det betyder, så gælder det databeskyttelse og behandling af asylansøgere ved EU's ydre grænser, som er to områder, der kræver mere opmærksomhed.

Jeg vil gerne sige et par ord om de bemærkninger, der er fremsat om den politiske situation. Jeg beklager meget, at flertallet af socialdemokrater ikke vil stemme for kommissionsformanden i morgen. Socialdemokraterne trækker sig således ud af den proeuropæiske alliance, som vi ønskede at etablere, især i forbindelse med EU-politiske spørgsmål. Hr. Schulz, hr. Bisky og hr. Cohn-Bendit er ved at organisere en rød/rød/grøn blokade af Europa, eller i det mindste prøver de på det. Det afgørende er, at vi ikke kan forsvare os mod aftalen mellem de europæiske konservative, men det er livsnødvendigt, at de liberale og kristelige demokrater bevarer EU's handleevne.

Jill Evans (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! Jeg taler for medlemmerne af Den Europæiske Fri Alliance i Gruppen Verts/ALE. Vi tror på lighed for alle mennesker i Europa. Vi støtter uafhængighed for de nationer og regioner i Europa, der ikke i øjeblikket er selvstændige medlemsstater, men ønsker at blive det, og vi kæmper for ligeret for talere af alle sprog, hvad enten det er officielle EU-sprog eller sidestillede officielle sprog, og hvad enten de tales af flertallet eller mindretallet i en medlemsstat.

Hr. Barroso! De taler i Deres retningslinjer og igen her i dag om behovet for at skabe en følelse af tilknytning mellem EU og EU's borgere, men det kan vi aldrig opnå, før EU anerkender de virkelige nationer og folk, og før nærhedsprincippet fungerer på alle niveauer og ikke kun mellem EU og medlemsstaternes regeringer.

Hvis EU skal støtte os effektivt gennem den økonomiske krise, vise vejen, som den skal i bekæmpelsen af klimaforandringerne, beskytte offentlige ydelser, forsvare menneskerettighederne og bidrage til international fred og nedrustning, så har den brug fra bidrag fra os alle, og det inkluderer også Wales, Skotland, Catalonien, Korsika, Flandern og mange andre.

Over hele Europa finder der i øjeblikket drøftelser, høringer og folkeafstemninger sted, og jeg taler ikke om Lissabontraktaten, men om forslag til forfatningsmæssige ændringer og til større autonomi i disse lande. Jeg beklager, at disse aktuelle udviklingstendenser ikke er bekræftet, anerkendt eller behandlet i retningslinjerne, og at De ikke har fremsat forslag til større inddragelse af lande og regioner med lovgivningsmæssige beføjelser i EU's beslutningstagning, hvilket er noget vi i EFA opfatter som afgørende. Jeg vil gerne bede Dem om at acceptere at gøre det.

Timothy Kirkhope (ECR). – (EN) Hr. formand! Et af de mest ætsende kritikpunkter mod EU er, at EU er mere optaget af sine egne interne systemer end af at demonstrere lederskab i globale spørgsmål eller handle på en måde, der skaber merværdi i borgernes liv. Ingen steder har denne tendens været mere tydelig end i de fuldkommen meningsløse diskussioner, vi har været tvunget til at stå igennem om, hvorvidt og hvornår vi skulle udpege formanden for Kommissionen.

Årsdagen i dag for sammenbruddet af Lehman Brothers er en rettidig påmindelse om den farlige situation, den europæiske økonomi, og især den britiske, befinder sig i. Arbejdsløsheden er stigende overalt, og der er

kun nogle få uger til et afgørende globalt topmøde om klimaforandringer. Under disse omstændigheder var det absurd at forsøge at forsinke udnævnelsen af formanden for Kommissionen til efter september.

Jeg læste kommissionsformand Barrosos politiske retningslinjer med stor interesse. Jeg er meget glad for, at ECR-Gruppen havde lejlighed til at få en livlig diskussion med ham om dem. For det første må vores centralt prioriterede mål være at genstarte den økonomiske vækst og opbygge en langsigtet konkurrenceevne. På kort sigt betyder det færre økonomiske indgreb og imødegåelse af protektionismen. Derefter må vi sikre en tilbagevenden til forsvarlige offentlige finanser og arbejde på at sikre yderligere liberalisering af markedet for at genoprette erhvervslivets tillid og sikre, at der investeres tilstrækkeligt i kompetencer og menneskelig kapital samt i innovation og forskning.

Kommissionen spiller en vital rolle med hensyn til at sikre, at EU-institutionerne ikke underminerer den økonomiske genopretning ved at pålægge erhvervslivet unødvendigt store byrder. Det arbejde, kommissionsformand Barroso og kommissær Verheugen har gjort på dette område, har været betydeligt. Den sidste Kommission havde succes med at imødegå den overdrevne regulering og fremme dagsordenen for "bedre lovgivning" – om end jeg ville have foretrukket at kalde det "deregulering". Ikke desto mindre er det beklageligt, at denne succes ikke var mere udtalt, og der er afgjort brug for mere arbejde. Vi har brug for en seniornæstformand for Kommissionen med ansvar for dette arbejdsområde. Jeg vil opfordre Dem til at udpege en sådan, hvis De bliver valgt i morgen.

Vedrørende klimaforandringerne er det en kendsgerning, at EU har vist lederskab i de internationale forhandlinger på dette område, og det skal vi fortsætte med at gøre. Jeg ser positivt på den vægt, kommissionsformand Barroso har lagt på behovet for at vise, hvordan bekæmpelse af klimaforandringerne kan bidrage til at modernisere vores økonomier.

Et andet område, jeg ønsker at sætte fokus på, er forpligtelsen til at omforme EU-budgettet gennem en radikal reform. En sådan reform skulle have været gennemført for længst, og det burde have været en bindende forpligtelse.

Selv om både min gruppe og jeg personligt bakker stærkt op om genudnævnelsen af kommissionsformanden og ser positivt på nogle af de vigtigste elementer, er vi ikke enige om det hele, som min ven Michał Kamiński sagde. Jeg er alvorlig bekymret over Kommissionens planer på indvandrings- og asylområdet, og for Det Forenede Kongerige er det fortsat væsentligt at opretholde den nationale kontrol med vores grænser.

Som kommissionsformand Barroso ved fra vores drøftelser, er der problemer med Kommissionens forslag til overvågning af finansmarkederne. Der er en reel risiko for, at centrale finansielle virksomheder vil flytte uden for EU, udelukkende til fordel for vores konkurrenter.

Til sidst er der gennem hele forhandlingen blevet henvist til Lissabontraktaten. Jeg lægger ikke skjul på, og jeg vil nøjes med endnu en gang at fremhæve, at EU fortsat har fungeret ganske udmærket uden Lissabontraktaten i de forløbne tre-fire år. Der er ingen grund til, at dette ikke fortsat kunne være tilfældet.

Endelig vil jeg citere et afsnit i slutningen af kommissionsformand Barrosos manifest. Han sagde: "EU fungerer bedst, når der holdes fokus på hovedaktiviteten. Jeg ønsker at koncentrere vores begrænsede ressourcer om de områder, hvor de kan få størst virkning, og hvor de kan give den største merværdi." Jeg tror, det med andre ord betyder, at EU kan gøre mindre, men skal gøre det bedre.

Hvis det skal være kommissionsformand Barrosos parole for de næste fem år, vil det være et glimrende grundlag for fremskridt, men De fortjener under alle omstændigheder vores utvetydige opbakning ved afstemningen i morgen.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL). – (FR) Hr. formand, hr. Barroso! Institutionerne tillader ikke venstrefløjen at opstille en kandidat.

Vi beklager denne betingelse om et enkelt kandidatur og de politiske aftaler mellem højreorienterede og socialdemokratiske regeringer, der gør den mulig.

Med denne betingelse ser man bort fra den udbredte opfattelse i Europa, der går lodret imod den liberale model for europæisk integration, De står for. Det er den model, som, uden at De siger et eneste ord om det, lader det europæiske ideal gå under på grund af et hav af fjendtlige sofavælgere ved EU-valget, især – og det er bemærkelsesværdigt – i de nye medlemsstater.

Det er den model, der har gjort drømmen om et beskyttende Europa til en maskine, som ødelægger vores sociale rettigheder og vores nationale industrier, og som får folk til at konkurrere mod hinanden for at tjene til livets ophold. Stadig flere mennesker siger: "Der kommer ikke noget godt fra EU".

De så ikke finanskatastrofen og miljøkatastrofen komme til trods for alle advarslerne, for der var advarsler. De hjalp dem på vej – De, og de andre – med dette diktatur af fri og fair konkurrence, der forkrøbler vores samfund og ødelægger deres samfundssind og vores offentlige tjenesteydelser.

Nu ændrer De ordene, men ikke gerningerne. Deres program kan imidlertid opsummeres i én sætning – jeg ved ikke om det franske ordspil kan oversættes, men her kommer det: "Jo mere tingene forandres, desto mere forbliver de uændrede". Europa har imidlertid brug for en omfattende forandring for at vende ryggen til en epoke, til en arkaisk og svunden æra, kapitalismens og den maksimale produktivitets æra.

Forandringen kunne derfor begynde med en afvisning af at give Dem kommissionsformandsposten. Derfor vil vores delegation ikke stemme på Dem.

Timo Soini (EFD). – (FI) Hr. formand, hr. Barroso! De aflagde besøg hos vores euroskeptiske gruppe, og det satte vi pris på. Det var på tide at diskutere problemer, og De fik nogle barske spørgsmål bl.a. fra mig. Jeg bryder mig imidlertid ikke om, at der kun er én kandidat. Hvis vi endvidere ikke accepterer Dem nu, bliver det så ligesom i Irland, hvor hr. Barroso kom nogle få måneder senere iført et andet slips, og så stemte alle igen om det samme? De kan lide Kommissionen. Jeg har læst dette dokument meget omhyggeligt. De siger heri, at Kommissionen er uundværlig, og at det kun er Kommissionen, der har autoritet til at fremsætte forslag, som tager højde for alle borgeres interesser, og at kun Kommissionen har autoritet og uafhængighed.

Hvor er nationernes Europa? Hvor er de europæiske parlamenter, og hvor er de europæiske vælgere? Siger de ikke, at det er for deres skyld, at EU holdes kørende? Det tror jeg faktisk ikke ret meget på. De bør kæmpe for arbejderne, kæmpe for arbejderne, for det kan den trætte venstrefløj ikke længere. Kæmp for de små iværksættere. Vi mangler ikke arbejdstagere, vi mangler arbejdsgivere. Gør et godt stykke arbejde fra bunden, så mennesker kan komme til at beskæftige andre – på den måde kan Europa komme videre. Til sidst vil jeg sige til kommissionsformand Barroso, at vi ikke ønsker EU-skatter, tak, vi har allerede skatter nok.

(Bifald)

Francisco Sosa Wagner (NI). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne rette mine bemærkninger til hr. Barroso.

Jeg har lyttet til Dem med stor interesse og også med stor respekt i meget lang tid, faktisk lige siden De var politiker i et land, der ligger meget tæt på os og også står vores hjerter meget nær, nemlig Portugal.

Men De har lige overrasket mig fuldstændigt. Det er der to grunde til. For det første har De udvist foragt for den gruppe, jeg tilhører – gruppen af løsgængere – ved ikke at give os så meget som et minut af Deres tid til at forklare Deres politiske forslag. Vi repræsenterer mange EU-borgere, og De har udvist foragt for alle vores vælgere.

For det andet er Deres politiske plan svag, og Deres politiske forslag i dokumentet "Politiske retningslinjer for den næste Kommission" er dårlige. Disse forslag omfatter ikke engang det, De selv forsvarede i Deres periode som formand for Kommissionen. Jeg er overrasket over, at spørgsmål som energi, der er blevet håndteret godt i hele Deres embedsperiode, nu hvor De fremlægger Deres forslag til den næste ...

(Formanden afbrød taleren)

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Hr. formand, fru Malmström, hr. Barroso! Jeg vil indlede med at sige tillykke. Først vil jeg gerne sige tillykke med de fem års arbejde som formand for Kommissionen, hvor De har vist fasthed i samarbejdet med medlemsstaterne, f.eks. i klima- og energispørgsmålet, og en evne til at skabe kompromis og konsensus, f.eks. vedrørende de finansielle overslag, til trods for de øgede vanskeligheder som følge af udvidelsen, den institutionelle krise og den internationale finanskrise.

For det andet vil jeg sige tillykke med de politiske retningslinjer for den næste Kommission, som De har forelagt Parlamentet. Desværre er det i et demokrati ikke muligt at gøre alle glade. Nogle mennesker kan ikke lide Dem, fordi De er for europæisk, og andre på grund af ideologiske fordomme. Atter andre sammenligner Dem med fortiden, idet de glemmer, at der i dag er 27 medlemsstater, hvis interesser skal forenes, ikke længere bare 12, og at Parlamentet heldigvis har større beføjelser, og at samarbejdet mellem institutionerne er mere krævende.

Andre ønsker at udsætte beslutningen. En udsættelse ville skabe et vakuum og ville svække både Kommissionen og EU. Verden venter ikke på os. Så sent som i går holdt den brasilianske præsident en tale, hvor han smed G8 i historiens skraldespand og støttede G20. Verden står ikke stille, mens Europa bringer orden i sit hus og vælger sine ledere. En udsættelse af beslutningen ville være det samme som at acceptere, at Europa er irrelevant i en mere global verden.

Jeg er naturligvis stolt over, at det er en portugiser, der er formand for Europa-Kommissionen, men min støtte er ikke kun udtryk for national solidaritet. Den er et udtryk for min anerkendelse af det arbejde, De har gjort, og for, at jeg er enig i Deres prioriteringer, som jeg gør til mine, nemlig økonomisk vækst, investering i innovation, uddannelse og bekæmpelse af arbejdsløshed, vægt på betydningen af økonomisk og social samhørighed, investering i miljø og bekæmpelse af klimaforandring, større sikkerhed uden at give køb på friheden samt en styrkelse af borgerskab og borgerdeltagelse.

Jeg ser positivt på det, De netop har foreslået om samarbejde, om at bringe Parlamentet og Kommissionen tættere sammen til gavn for vores fælles Europa. Det er på tide, at Parlamentet giver stats- og regeringslederne fra forskellige politiske familier en grund til enstemmigt at genudnævne Dem til formand for Kommissionen. Held og lykke, jeg håber, De får succes med Deres arbejde.

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Hr. formand, hr. Barroso! Jeg baserede min valgkamp som socialdemokratisk spidskandidat i Østrig på en stærk EU-regulering af de finansielle markeder, en ændring af direktivet om udstationering af arbejdstagere, beskyttelse af offentlige tjenesteydelser og en vurdering af lovgivningens sociale følgevirkninger. Da intet af dette blev opnået af den foregående Kommission, som De var formand for, har jeg arbejdet ud fra den antagelse, at vi har brug for en ny Kommission og en ny kommissionsformand. Nu siger De, at De vil gøre alt det, jeg har bedt om. Hvordan kan vi pludselig begynde at tro på, hvad De siger?

Min kollega, Stephen Hughes, har allerede henvist til, at det ikke lykkedes den første Barroso-Kommission at opfylde mange af de løfter, De allerede havde afgivet. I de næste par år vil De få tid til at bevise, at De virkelig tager det her alvorligt. At tage det alvorligt betyder i dette tilfælde, at man har støtte fra de mennesker, der ønsker at gennemføre disse foranstaltninger.

Det er allerede gjort klart, at De i morgen vil få støtte fra mange mennesker, der ikke har noget at gøre med disse materielle mål. De vil få megen støtte fra de medlemmer af Parlamentet, der har forhindret en opfyldelse af disse mål eller har afvist disse mål, f.eks. i forbindelse med direktivet om udstationering af arbejdstagere og foranstaltningerne om offentlige tjenesteydelser, og som er gået stærkt ind for privatisering. Disse medlemmer vil støtte Dem i morgen. De må bevise, at De kan danne et nyt flertal i Kommissionen, der virkelig ønsker at nå disse mål.

Som svar til hr. Lambsdorff, der siger, at dette kun kan være en tysk valgkampagne, og at socialdemokraterne er ved at forlade den europæiske vej, vil jeg gerne sige, at det ikke er socialdemokraterne, men Dem, der indgår i en alliance med ægte EU-modstandere, og det er problemet. Mange af os ville være rede til at støtte Dem, hvis Kommissionen havde en klar holdning til den sociale dimension. Vi noterer os de løfter, De har afgivet i dag, men vi forventer også en beslutning, der viser, at de spørgsmål, jeg har omtalt her, vil blive taget alvorligt i den kommende Kommissions politik.

FORSÆDE: Stavros LAMBRINIDIS

Næstformand

Marielle De Sarnez (ALDE). – (FR) Hr. formand, hr. Barroso! Der er medlemmer af Parlamentet, herunder mig selv, der ikke vil vise Dem tillid ved afstemningen i morgen. Jeg ønsker her at anføre årsagerne til denne beslutning og vil også give udtryk for vores bekymringer, fordi jeg mener, de fortjener at blive hørt.

Vi mener, at Kommissionen i dag er noget mindre stærk, end den var for fem år siden. Vi mener, at den for ofte bevidst har valgt at give efter for Rådet for ikke at genere nogen. Vi mener også, at den har været ude af stand til at udnytte den magt, den har i henhold til traktaterne, denne initiativret, som i krisetider burde være en initiativpligt. Vi mener endelig, at Kommissionen ikke længere er det sted, hvor det fastlægges, så alle kan høre det, hvad der er Europas almene interesse, og at intet af dette er godt for Europa.

Dette Europa har brug for en vision, det har brug for beføjelser til at udtænke og skabe en ny udviklingsmodel, og det har brug for nye løsninger på økonomiske spørgsmål, som f.eks. hvordan vi kan opnå en større industriel og budgetmæssig integration, hvordan vi kan prioritere det langsigtede frem for det kortsigtede, hvordan vi f.eks. på lovgivningsområdet kan sikre, at bankerne først og fremmest er der for at støtte virksomheder, husholdninger og europæiske investorer, hvordan vi kan oprette en europæisk

tilsynsmyndighed, der kan drøfte sociale spørgsmål på lige fod med sit amerikanske modstykke, hvordan vi kan gennemføre en beskæftigelsespagt, hvordan vi kan opnå en mere opadgående harmonisering på det monetære område, hvordan vi kan bruge og vise solidaritet, hvordan vi, måske i fremtiden, kan opnå yderligere udvidelse af euroområdet, også inden for bæredygtig udvikling, og hvordan vi kan få denne overgang til at fungere, ikke blot i Europa, men også i udviklingslandene.

Det er nogle af de spørgsmål, De står over for. Det er derfor, jeg mener, at vi har brug for en Kommission, der kan genoplive den almene interesse på europæisk plan og en vision herfor, ganske enkelt for at give ideen om EU ny mening. Det er på det grundlag, vi skal bedømme Deres fremtidige handlinger. Tak for opmærksomheden.

Sven Giegold (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand, hr. Barroso! Dybden af krisen i Europa blev ikke kun forårsaget af uetisk adfærd på finansmarkederne. Andre årsager omfatter voksende social ulighed, farlige makroøkonomiske ubalancer mellem medlemsstaterne, hvilket førte til manglende solidaritet, og Europas afhængighed af stigende ressourcepriser.

De europæiske borgere fortjener en Kommission, der gentagne gange sætter disse dybereliggende årsager tilbage på dagsordenen i stedet for at gøre dem til tabuer, i stedet for at gøre det modsatte og i stedet for at lægge ansvaret over på medlemsstaterne. Vi har brug for ordentligt koordinerede økonomi- og finanspolitikker i Europa. Vi har brug for samarbejde på skatteområdet i Europa, så der kan sættes en stopper for skattedumpingen. Først da vil det blive muligt at standse spredningen af sociale splittelser og at finansiere de miljøvenlige investeringer, der er behov for. Vi har brug for en politik, som konsekvent fremmer grøn teknologi og livsstil med henblik på at sikre en hurtig nedbringelse af EU's afhængighed af udtømmelige ressourcer. Det vil betyde en grøn miljørevolution.

Hr. Barroso! Jeg kan ikke finde nogen af disse ting i Deres program, og det er derfor jeg ikke kan stemme for Dem.

Roberts Zīle (ECR). – (LV) Hr. formand, hr. Barroso! I årevis havde nogle af de mindre, nye medlemsstater allerede opretholdt en fast kurs for deres nationale valuta over for euroen, før de kom med i EU. Det gjorde det muligt for EU's finansielle sektor at investere i disse lande med den største fortjeneste. Men hvis de pågældende lande skal bevare den stramme valutakurs i disse krisetider, vil det medføre et socialt dramatisk fald i folks indkomster og i spekulative angreb på de udenlandske valutareserver i landenes centralbanker. Det koster både indbyggerne og Europa-Kommissionen som långiver dyrt. En hurtigere indførelse af euroen i disse lande ville mindske omkostningerne og skabe stabilitet. Derfor så jeg gerne hr. Barroso fremme en anvendelse af Maastricht-kriterierne, der passer på disse krisetider, med lige så megen iver som den, hvormed han forsvarer Lissabontraktaten.

Joe Higgins (GUE/NGL). – (EN) Hr. formand! Jeg var imod, at hr. Barroso blev udpeget til formand for Kommissionen. Hr. Barroso bruger Europa-Kommissionen til at blande sig i det irske folks demokratiske ret til frit at beslutte, om det vil acceptere eller forkaste Lissabontraktaten ved folkeafstemningen den 2. oktober.

Med stor kynisme har hans Kommission sendt kommissionsmedarbejdere ud på skoler over hele Irland i de seneste dage for, formentlig, at tale om, hvor god Europa-Kommissionen er – i virkeligheden et signal til deres forældre om, at de bør stemme ja til Lissabon. Endvidere har en højtstående embedsmand fra Kommissionen åbent deltaget i offentlige møder med organisationer, der kæmper for et ja til Lissabontraktaten.

Ligesom Cæsar Augustus sender hr. Barroso sine udsendinge ud for at fortælle det irske folk, hvad de skal gøre. Vi vil tage en demokratisk debat med hvem som helst, men det er groft misbrug af skatteydernes penge, at embedsmænd blander sig i denne debat til fordel for den ene side.

(GA) Hr. Barrosos politikker er overhovedet ikke til gavn for europæiske arbejdstagere, og Lissabontraktaten er ikke til gavn for europæiske arbejdstagere, men fremmer snarere militarisering og privatisering, og derfor vil vi ikke acceptere hr. Barroso som ny kommissionsformand.

Nicole Sinclair (EFD). – (EN) Hr. formand! Hr. Barroso forsvarer et Europa med ambitioner. Det har EU bestemt levet op til. 27 stater på 50 år, og Lissabontraktaten vil – hvis den bliver ratificeret af Irland – markere dødsstødet for deres nationale suverænitet og springbrættet for EU's overtagelse.

Men vi i UKIP afviser hr. Barrosos plan for europæisk integration, fordi vi ved, at individuelle medlemsstater ikke er irrelevante. National suverænitet er fundamentet for vores værdier og hjørnesten i Det Forenede Kongeriges demokrati. I EU kommer menneskerettigheder – hvad enten det er individuelle eller kollektive – i anden række efter solidaritet for europæere. De to er direkte uforenelige, men hr. Barroso sætter dem

alligevel sammen som kernen i sin vision for EU i de næste fem år med solidaritet som hjørnestenen for det europæiske samfund.

Vi i UKIP foretrækker suveræniteten frem for solidaritet. Når medlemsstaternes borgere udtrykker synspunkter i nationale folkeafstemninger, bør resultatet være endeligt af respekt for deres ret til deres meninger, men EU's version af borgernes rettigheder er at få dem til at stemme og stemme igen i nationale folkeafstemninger, indtil de kan give efter for presset og stemme ja.

Det var sådan, vi fik Maastrichttraktaten og Nicetraktaten, og nu følger EU den samme taktik og tvinger Irland til at stemme igen om Lissabontraktaten, selv om det allerede har forkastet den, som Frankrig og Nederlandene gjorde. Hvad slags rettigheder er det, når de uden videre forkastes i solidaritetens navn. UKIP sætter suveræniteten og borgernes rettigheder over solidariteten. Vi forkaster Lissabontraktaten og kommissionsformand Barrosos vision om den.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Hr. formand! Vi har brug for en revolution i demokratiet. Hr. Barroso! Forestil Dem blot, at De skulle stille op til valg i Europa, kun Dem og ingen anden kandidat. Hvilken procentdel af stemmerne ville De få? Hvad ville borgerne gøre?

De ville formentlig have lyttet til Dem i dag og set, at De lovede alle alt. Forhåbentlig ville de også finde ud af, hvad De gjorde for fem år siden. Det var dengang, De lovede de fleste mennesker en hel masse. Det drejer sig om at sammenligne, hvad De lovede dengang, og hvad De lover nu, med det, vi kan forvente. Jeg tror, det er meget meget lidt.

De repræsenterer det gamle Europa, det mislykkede Europa, bidraget til finanskrisen som følge af Kommissionens svigt, det manglende engagement i klimaspørgsmål og så videre, og så videre. Jeg ville stemme sammen med flertallet af EU-borgere, for jeg tror ikke, De ville få mere end 10 eller 12 eller 15 % af stemmerne.

Werner Langen (PPE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer, hr. Barroso! Jeg vil gerne starte med at sige, at de tyske konservative (CDU/CSU) medlemmer af Parlamentet vil støtte Dem i Deres forsøg på at få en ny embedsperiode. Vi har dog specifikke forventninger til Dem og naturligvis til den kommende Kommission i denne anden embedsperiode. Det vil jeg gerne gøre helt klart.

Vores krav fokuserer på fremtiden, men vi bygger jo på fem års erfaring, og derfor vil jeg kort fremhæve, hvilke ændringer vi gerne vil se. Efter vores mening har de sidste fem år både budt på højdepunkter og lavpunkter. Blandt lavpunkterne har været den manglende regulering af de finansielle markeder, fordi Kommissionen manglede mod til at træffe de nødvendige foranstaltninger mod de enkelte medlemsstater, der blokerede for fremskridt, den mærkbare forøgelse af Rådets magt og egenmægtigheden hos de enkelte kommissærer, der har ladet hånt om nærhedsprincippet.

Vi vil støtte Deres program og Deres retningslinjer, fordi vi mener, at de er udtryk for den rette fremgangsmåde. Vi ønsker at sikre, at nogle af de mål, der er vigtige for os, bliver nået, og jeg er sikker på, at De vil tage hensyn hertil. For det første skal modellen for en social markedsøkonomi være grundlaget for vores fælles politik i EU, med andre ord frihed under ansvar og ikke blot frihed, som vi kunne se det på de finansielle markeder.

Der skal ske en afvejning af EU's konkurrenceevne og jobsikkerhed på den ene side og miljø- og klimabeskyttelse på den anden. Jeg var noget overrasket over, at De måske bringer denne overordnede tilgang i fare ved at udnævne en separat klimakommissær. Vi har brug for et industrielt grundlag i Europa, og verdens problemer såsom sult, fattigdom og sygdom kan kun løses, hvis EU er en stærk økonomisk magt med et sådant grundlag.

Borgerne skal støtte EU. Overregulering mindsker folks motivation betydeligt og fremmedgør dem fra idéen om EU, og det er derfor, vi ønsker en uafhængig vurdering af lovgivningens følgevirkninger.

For det fjerde og sidste ønsker vi en grundlæggende ny version af de interinstitutionelle aftaler. På disse betingelser vil den femårige embedsperiode blive en positiv periode.

Adrian Severin (S&D). – (EN) Hr. formand! Man kan ikke bede en politiker fra Folkepartiet om at være socialist, ligesom man heller ikke kan bede en socialist om at stemme for en politiker fra Folkepartiet. Så enkelt ville det være, hvis det ikke var langt mere kompliceret.

Så hvorfor føler vi os imidlertid lidt pinligt berørte og splittede, når vi bliver bedt om at støtte Deres kandidatur? Lad os være ærlige. Listen over skuffelser og svigt i denne Kommissions embedsperiode er alt for lang, og

det samme gælder listen over uindfrie løfter og ufuldendte initiativer. Derfor har de europæiske borgere mistet ikke blot tilliden til EU-institutionerne, men også deres håb og begejstring.

Helt ærligt må vi også indrømme, at det ikke er Deres ansvar alene. Hovedansvaret bør tilskrives de nationale politiske ledere, der altid har taget æren for resultater og givet EU skylden for nederlag, og som for det meste har prioriteret national egoisme frem for europæisk solidaritet.

Mange af Deres kommissærer, herunder socialister, som de samme nationale ledere har peget på, er også ansvarlige for at mangle visioner, mod, kompetence og vilje. Så i dag konfronterer vi ikke blot Dem, men også dem, der udpeger Dem som den eneste kandidat til en af de vigtigste stillinger i EU. Det gjorde de naturligvis ikke af respekt for Deres positive egenskaber og styrker, men på grund af det, de anser for at være Deres svagheder. Ikke fordi de mener, De vil arbejde for at sikre en endnu tættere union med en kraftfuld social appel, men fordi de tror, at De vil ringe dem op hver især og bede om deres nationale velsignelse forud for hvert initiativ fra Europa-Kommissionen.

Det er i det mindste paradoksalt, at Europa-Parlamentet som EU-institution i dag frem for at konsolidere den demokratiske legitimitet hos den kommende formand for en EU-institution, dvs. Kommissionen, med et overvældende ja bør udfordre den mellemstatslige institution, dvs. Rådet, gennem denne kandidat.

Ved afslutningen af denne proces om vores afstemning om kollegiet vil det derfor være vigtigt, om De kunne bevise, at De er en af os og ikke en af dem.

Andrew Duff (ALDE). – (EN) Hr. formand! Kommissionsformand Barroso bør lykønskes for sin stålsatte støtte til dagsordenen om ændring af traktaten igennem hele sin foregående embedsperiode. Jeg synes også, han fortjener tak for at offentliggøre et godt stabilitetsprogram plus de nødvendige forslag til forbedring inden for de udfordrende politikområder, som vi alle er enige om.

Men i takt med at BNP falder, og vores udgifter stiger, må jeg sige, at vi i perioden frem til 2014 har udsigt til en ny budgetkrise, og til den tid håber jeg, at kommissionsformand Barroso vil stå fast på Parlamentets side og vil gå imod den holdning, vi kan forudse, at de nationale finansministre vil indtage.

Sagen er, at EU har brug for et større budget og en budgetpolitik, der kan fremme økonomisk genopretning. De nationale udgifter bør overføres til EU-budgettet på områder, hvor der er en klar omkostningseffektivitet, stordriftsfordel og merværdi, og hvor markedssvigt nødvendiggør stærkere EU-politikker til at afhjælpe dem.

Vi må sikre budgettet ressourcer gennem en uafhængig og mere progressiv og gennemsigtig ordning.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Hr. formand! Jeg henviser naturligvis ikke til den foregående taler, men jeg vil bede Dem om at være rimelig, når De afbryder talere, der har overskredet deres taletid. De afbryder nogle mennesker dramatisk og lader andre tale over tiden meget længe. Det er ikke acceptabelt.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg ønsker bare at præcisere, at Irland ikke skal stemme igen, fordi nogen har sagt, at de skal. Det irske folk stemmer igen, fordi de har besluttet det af egen fri vilje, og de vil træffe deres egen beslutning. For det andet er afstemningen nu forskellig fra sidste gang. Vi har garantier, der har præciseret tingene for det irske folk, og vi har fået garanti for, at vi kan beholde vores kommissær.

(Formanden afbrød taleren)

Formanden. – Hr. Kelly! Jeg beklager, men dette er en ny procedure, og vi er nødt til at anvende den korrekt. Den gælder kun for spørgsmål til den foregående taler, ikke for udtalelser. Jeg beklager, at jeg afbryder Dem.

José Manuel Barroso, indstillet formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil begynde med politikspørgsmålene og derefter tale politik, hvis jeg får tid.

Med hensyn til hr. Hughes' spørgsmål tror jeg, det er vigtigt at præcisere disse emner, der er meget vigtige for Deres gruppe og for mig og for vores ønske om at skabe en social markedsøkonomi. Vedrørende udstationering af arbejdstagere ønsker jeg en forordning med det formål at gøre noget ved netop det problem, hr. Hughes fremhævede. Problemet ligger i gennemførelsen og fortolkningen, som har skabt usikkerhed. Jeg minder om, at en forordning er direkte gældende og vil tage kortere tid end en samlet revision af direktivet. Under alle omstændigheder har jeg sagt, at vi om nødvendigt kan se på en revision af direktivet.

Med hensyn til Laval har kommissær Špidla, der er medlem af den socialistiske familie, efter aftale med mig foretaget en meget omfattende undersøgelse for at finde praktiske løsninger. Man må være klar over, at de problemer, De rejste, ikke opstår i alle medlemsstater. Arbejdsretten ser forskellig ud i medlemsstaterne,

hvilket betyder, at der kan opstå en Laval-situation i nogle medlemsstater, men ikke i andre. De af alle ved, at medlemsstaterne, arbejdsmarkedets parter og fagforeningerne holder fast ved deres arbejdsretlige regler. Vi havde brug for en fuldstændig vurdering af situationen for at sikre, at midlet ikke ville skabe et større problem end det, det skulle løse. Hr. Špidla har foretaget den analyse, og derfor kan jeg nu foreslå en løsning og prøve at få en bred tilslutning i Parlamentet.

Hr. Hughes spurgte vedrørende offentlige tjenesteydelser, hvorfor Kommissionen endnu ikke har foreslået et ramedirektiv. Jeg vil understrege, at min Kommission har udført et meget vigtigt stykke juridisk arbejde med at præcisere anvendelsen af statsstøtteregele på offentlige tjenesteydelser. Det var det vigtigste spørgsmål for fem år siden, og sandheden er, at disse præciseringer har taget meget af dampen ud af den urgamle debat om offentlige tjenesteydelser på det indre marked. Jeg sagde ikke, at der ikke er flere problemer. Tværtimod anerkender jeg dem. Jeg forpligter mig til at få vurderet situationen fuldstændigt, og jeg vil ikke tøve med om nødvendigt at gå videre. Jeg har fremsat et ærligt og loyalt tilbud i drøftelserne med Deres gruppe, og jeg ser frem til at arbejde sammen med Dem om det, også om de relevante retsinstrumenter.

Vedrørende kønsbalance så arbejder jeg for sagen, og min Kommission tæller et rekordhøjt antal kvinder. Jeg kan sige, at det ærlig talt var en meget hård kamp at få nogle medlemsstater til at sende kompetente kvinder til Kommissionen, fordi de ikke ønskede at sende kvinder. Som De ved, kommer initiativet hertil fra medlemsstaterne. Jeg arbejder på at gøre mit bedste endnu en gang. Jeg husker, at den første Kommission under Jacques Delors ikke havde nogen kvinder, og den anden havde kun en. På et tidspunkt havde jeg ni kvindelige medlemmer af Kommissionen, hvilket jeg finder meget vigtigt. Jeg udnævnte den første kvinde nogensinde som generalsekretær – den vigtigste embedsmand i Kommissionen – så jeg er meget engageret i det spørgsmål, og jeg har brug for Deres støtte her. Endnu en gang må jeg imidlertid bede Dem om også at bearbejde Deres medlemsstater, så de ikke forfalder til denne rutine, for i 50 år har visse medlemsstater ikke været i stand til at foreslå en eneste kvinde til Kommissionen.

Med hensyn til spørgsmålet om sociale anliggender, så lad os sige det lige ud. Hvis De ønsker at angribe karikaturen af hr. Barroso, så gør det, men De ved udmærket, at jeg ofte har fremsat forslag, som blev afvist af Rådet – herunder i øvrigt nogle regeringer fra Deres familie. Lad os være ærlige omkring det. På det sidste Europæiske Råd foreslog jeg, at vi ikke længere skulle have medfinansiering til Den Sociale Fond for de lande, der ikke har denne mulighed, dvs. de nye medlemsstater, som har vanskeligheder. Jeg fremsatte det forslag. Det blev afvist af flere regeringer, bl.a. nogle hvis ledelse eller hvis finansminister er fra Deres parti. Så jeg er helt uenig. Det er ikke intellektuelt redeligt at angribe Kommissionen hele tiden. De skyder forbi målet. Det er lettere for Dem, men realiteten er, at vi arbejder hårdt. Efter det Råd fremsatte jeg et forslag – som nu er under overvejelse i Rådet – om at suspendere medfinansieringsreglerne for Socialfonden for lande, der har vanskeligheder. Jeg arbejder for social samhørighed. Hvordan skulle jeg ikke kunne være engageret i social samhørighed, jeg, der kommer fra et land som Portugal, der har så megen gavn af EU? Jeg arbejder for social og økonomisk samhørighed, og derfor mener jeg, at den karikatur, som nogen prøver at tegne, er skadelig for EU. Jeg er enig i det, hr. Lambsdorff sagde før. Jeg ville foretrække at få støtte fra de største proeuropæiske politiske familier, men nogle udelukker sig selv fra det. Det er Deres valg, ikke mit.

Jeg ønsker at skabe den bredest mulige konsensus uden at udelukke nogen. Lad os være ærlige. I den europæiske integrations historie er det ikke kun PPE, ikke kun socialisterne, ikke kun de liberale, der har ydet store bidrag. Lige fra lord Cockfield, der var konservativ, til en kommunist som Altiero Spinelli, til den grønne bevægelse, er der ydet mange bidrag til vores europæiske integration. Efter valget er det med denne mangfoldighed af synspunkter vigtigt, at vi arbejder sammen for Europa. Vi har brug for et stærkt Europa, men der er en modsigelse her. På den ene side siger De, at De ønsker et stærkt Europa, De ønsker en stærk Kommission, De ønsker, at jeg står fast over for visse medlemsstater, der går national enegang, men samtidig siger De: "Vi agter ikke at stemme for Dem. Vi agter at mindske Deres indflydelse. Vi agter at svække Dem over for medlemsstaterne". Der er en modsigelse i det, så lad os være ærlige her. Hvis De ønsker en stærk Kommission, der har alle rettigheder og initiativet til at forsvare europæiske interesser, så lad i det mindste tvivlen komme mig til gode. Vi lever i vanskelige tider, og jeg har helt åbent givet Dem et ærligt tilbud og fremsat et loyalt tilbud til alle medlemmer af Parlamentet. De kan ikke sige, at jeg siger forskellige ting til forskellige grupper, for det er det samme program, jeg fremlægger for alle. I dag har jeg tilføjet nogle supplerende elementer og forklaringer, men det er det samme program. Naturligvis er det et kompromis, men EU fungerer kun som et kompromis. EU kan ikke fungere på fanatisme eller på dogmatisme.

Jeg tager PPE for den støtte, jeg har fået. Jeg er virkelig taknemmelig for Deres støtte, men PPE var de første til at sige, at de ikke ønsker dette, fordi de er alene. Intet parti har flertal alene, så vi er nødt til at opbygge konsensus i Europa. Det er yderst vigtigt at få opbygget denne konsensus i Europa. Naturligvis fastholder vi

vores ideologiske forskelle og opretholder den politiske debat, men vi gør en indsats for at få et stærkere Europa. Det arbejder jeg på. Gør De? Det er mit spørgsmål.

Joe Higgins (GUE/NGL). – (EN) Hr. formand! Hr. Barroso svarede ikke på min anklage om Kommissionens indblanding i den demokratiske proces i Irland i forbindelse med Lissabontraktaten ...

(Formanden afbrød taleren)

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand, hr. Barroso! Jeg har et problem, hvilket betyder, at jeg ikke stemmer for Dem i morgen, men De ved, hvad det er, eftersom min gruppe har forklaret det godt. Det er et politisk spørgsmål. De har ikke et projekt, der kan forandre Europa, miljømæssigt og socialt. Men det er efter min mening, hvad der er behov for i dag.

Som hr. Daul så elegant formulerede det, var det imidlertid højrefløjen, der vandt valget, så derfor er De til højre. Situationen er klar.

Jeg ville dog gerne kunne have respekt for Kommissionens formand, men det er et problem for mig, at jeg, når jeg ser Dem, uundgåeligt – og jeg kan forsikre Dem om, at det er sandt – tænker på Deres ansvar i CIA's hemmelige flyvninger.

Mellem 2002 og 2006 blev 728 mennesker overført til Guantánamo via portugisisk luftrum. De var minister fra 2002 til 2004. Jeg kan derfor ikke tro Deres følelsesladede udtalelser om, at EU er forkæmper for menneskerettighederne. Hvad jeg forventer af Dem – hvad jeg håber på fra Dem, fordi jeg gerne vil kunne respektere Dem som formand for Kommissionen i fremtiden – er ikke Deres erindringer om jeg ved ikke hvor mange år, men at De vil erkende Deres ansvar i denne alvorlige handling, der kaster en skygge over europæiske værdier.

Derk Jan Eppink (ECR). – (EN) Hr. formand! Der er et ordsprog, som siger, at hvis man ikke er ved bordet, er man på menuen. Det næste tiår vil afgøre, hvor Europa skal være. Den nuværende generation af ledere i Vesteuropa har holdt ferie fra historien. Vi voksede op med fred. Vi voksede op i en velfærdsstat. Vi stiftede gæld og gav den videre til vores børn. Men historien banker på vores dør. Vi vil have en træg økonomi i mange år fremover, vi står over for voksende indvandring og har en aldrende befolkning.

Desværre har Europa ikke en resultatkultur. Den europæiske drøm er at trække sig tilbage til den franske Riviera så hurtigt som muligt. Hvis vi ikke innoverer og udvikler en iværksætterkultur, som De skitserede, vil Europa være på menuen.

Jeg regner med Deres lederskab. Må jeg give Dem et godt råd, så hold EU fokuseret på sin kerneopgave. Hvis De fejler der, vil De fejle overalt. Forbliv fordomsfri og lad være med at foreslå en EU-skat, for så vil folk gøre oprør mod EU. Jeg har aldrig set en demonstration for en EU-skat. Det er simpelthen at spænde buen for højt, og De vil kun nære offentlighedens vrede.

Jeg satser på Deres realistiske sans, så De får Europa til bordet og ikke på det, og jeg ønsker Dem held og lykke med Deres anden embedsperiode.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! Vi ved, at hr. Barroso repræsenterer et omvændende kompromis mellem magthaverne i EU. Vi ved også, at han er den laveste fællesnævner blandt medlemsstaternes regeringer. Vi ved, at hr. Barroso også har noget at tilbyde alle. En snert af maoisme til dem på venstrefløjen, en anelse konservatisme til medlemmerne af Det Kristelig-Sociale Parti, en smule neoliberalisme plus en grøn og socialistisk tilgang.

Hr. Barroso vil naturligvis stå som en kandidat uden opposition, uden et alternativ. Af den grund har han nu et par barske dage og må lytte til ubehagelige bemærkninger fra den forenede venstrefløj og fra andre kritikere.

Det vil imidlertid kunne betale sig, for vi ved, at hr. Barroso efter disse barske dage formentlig endnu en gang bliver kommissionsformand, og at der endnu en gang bliver ubekvemme kompromiser mellem de store og magtfulde grupper i Parlamentet, men også mellem regeringerne i Rådet, og at hr. Barroso, der har personificeret den europæiske integrations fiaskoer i de seneste fem år, sandsynligvis vil fortsætte med det i de næste fem år. Når det kommer til stykket, har vi alle meget lidt indflydelse.

Jacek Saryusz-Wolski (PPE). – (EN) Hr. formand! Lad mig først sige, at vi støtter kommissionsformand Barrosos europæiske ambitioner og hans program, og det siger jeg på vegne af i hvert fald 28 polske medlemmer af Europa-Parlamentet.

Der er dog én ting i dette program, som står vores hjerter særlig nær, og det er energisikkerhed. Hr. Barroso! De ved, at dette spørgsmål ligger Parlamentet meget på sinde. Vi har behov for at gennemgå og revurdere både fremskridt og mangler i denne proces og at fastsætte prioriteringer for de kommende måneder og år.

Den nuværende situation er ikke tilfredsstillende, men ret grå, for de fremskridt, der er gjort med hensyn til energiinfrastruktur og krisemekanismer, er langt fra tilstrækkelige på trods af alle erklæringerne og den tilsyneladende gode vilje. De foranstaltninger, der er truffet, opfylder ikke alle forventninger og er stadig ikke tilfredsstillende.

Vi ser naturligvis positivt på de kortsigtede foranstaltninger, Kommissionen og formandskabet har truffet, men vi forventer en langsigtet vision og vilje fra Kommissionens formand til om nødvendigt at løfte den udfordring, der ligger i medlemsstaternes passivitet og egoisme. Vi har brug for en stærk Kommission og et stærkt lederskab fra Dem, fordi vi har brug for, at Kommissionen handler på hele EU's vegne og i EU-borgernes interesser.

Lad mig understrege, at et sådant lederskab bør være baseret på en konsensus om, at De skal lede og bygge op i Parlamentet og Kommissionen og også i medlemsstaterne. Som De ved, blev denne ide lanceret i Parlamentet for tre år siden, men der er stadig lang vej igen, og vi skal stadig vente på, at denne drøm bliver til virkelighed.

Hr. Barroso! Jeg håber, at De ved udgangen af denne valgperiode, kan få dette mirakel til at ske, og at De vil få chancen hertil.

Med denne forventning støtter vi Deres kandidatur og krydser fingre for Deres formandskab.

Marita Ulvskog (S&D). – (SV) Hr. formand, hr. Barroso! De sagde i Deres indledning, at Europa og verden har gennemgået en værdikrise. Hvorfor siger De ikke tingene lige ud? Det, vi har gennemgået, er naturligvis en krise for den radikale markedstænkning, som De og Deres gruppe er blandt de primære fortalere for. Jeg lovede mine vælgere, at jeg ikke ville stemme for Dem – ligesom mange andre socialdemokrater har gjort – hvis De ikke garanterer, at direktivet om udstationering af arbejdstagere vil blive ændret, så arbejdstagernes rettigheder bliver styrket.

Nu hører jeg, at De forsøger at lyde, som om De har efterkommet denne anmodning. De siger imidlertid, at denne anmodning ikke bliver efterkommet ved at ændre direktivet, men ved hjælp af en ny forordning, hvilket vi ved, er helt utilstrækkeligt. Samtidig hører jeg Dem male et fejlagtigt billede af følgerne af disse ændringer af direktivet om udstationering af arbejdstagere. De er blevet spurgt om det før, og De er veget udenom hver gang. Jeg vil spørge Dem igen. Vil De gøre en indsats for at ændre direktivet om udstationering af arbejdstagere, således at europæiske arbejdstagere får lige løn for lige arbejde i hele EU i stedet for at opleve den løndumping, vi i øjeblikket lider under i hele Europa.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Hr. formand! Europa er i dag et kontinent med fred og demokrati. Det var ikke tilfældet for 70 år siden, da Europa var i krig. Det var heller ikke tilfældet for 20 år siden, da Europa var delt i Øst og Vest.

Vores generation har et ansvar for at forvalte vores kontinent og bevare og styrke et åbent og demokratisk Europa. De har et særligt ansvar, hr. Barroso!

Europa har brug for klart lederskab og for et EU, der både er synligt og støtter Europas folk såvel i svære som i gode tider. Vi har brug for et lederskab, der lytter. De må gøre mere i den henseende. Jeg vil gerne se mere af det engagement, vi har set i dag, mere af den José Manuel Barroso, vi har set i dag.

I morgen vil De få støtte fra Sveriges liberale parti – Cecilia Malmströms parti, ikke fordi vi er enige med Dem i alting, men fordi vi mener, at De kan gøre mere, end De har vist os hidtil.

Her er nogle vejledende principper for fortsættelsen af Deres arbejde.

Protektionisme er en vederstyggelighed – selv for en tidligere maoist. EU's styrke ligger i åbne grænser og fri handel.

Menneskerettigheder gælder for alle, uanset hvor de er. De må gøre mere i den henseende.

Den økonomiske krise skriger på en ny verdensorden med afbalanceret lovgivning, der giver os mulighed for at klare klimakrisen. Sæt europæiske landmænd fri, og giv forbrugerne og markedet en chance.

Hr. Barroso! EU behøver ikke flere institutionelle magtkampe. Fri os fra den skæbne! EU har haft nok politikere uden autoritet. I morgen vil De forhåbentlig få lejlighed til at oprette en ny Kommission. Jeg håber, at De så vil sikre, at der er lige så mange kvinder som mænd i den nye Kommission.

Michail Tremopoulos (Verts/ALE). – (EL) Hr. formand, hr. Barroso! De har som bekendt slet ikke nævnt Deres holdning til spørgsmål som beskyttelse af biodiversiteten eller Deres forpligtelser i henhold til millenniummålene og EU's strategi for bæredygtig udvikling.

Jeg vil fokusere på betydningen af flexicurity, som man ofte bruger til at kombinere fleksibilitet (flexibility) og sikkerhed (security). Dette begreb ser ud til at indebære alvorlige farer for arbejdstagerbeskyttelsen. Deltidsbeskæftigelse er f.eks. fint, når det er arbejdstagerens eget valg. Tvungen beskæftigelse, hvor arbejdstageren ikke har noget valg, men måske ikke kan finde et job, ligner imidlertid deltidsarbejdsløshed.

Der er et lignende problem med tvungen beskæftigelse i job og med arbejdstider, der har en negativ virkning på borgernes privatliv og deres livskvalitet. Hvis De bliver valgt, hvilke politiske retningslinjer har De så til hensigt at udstede i disse anliggender i tilfælde, der vedrører Dem? Hvorfor nævner De heller ikke specifikke mål for grønne erhverv og andre af den slags initiativer, ikke således at De bliver "grøn", men således at De i det mindste antyder, hvilken vej vi kommer ud af krisen?

George Becali (NI). – (RO) Hr. formand, hr. Barroso! Jeg har læst Deres dokument, men helt ærligt vil jeg stemme for Dem i morgen, fordi jeg mener, at EU har brug for en religiøs kristen mand som Dem med den opdragelse. Jeg tror, at De bliver formand for Kommissionen i morgen, og jeg beder Dem indtrængende om at bede Gud give Dem det, han gav Salomon, visdom til at lede Europa-Kommissionen. Om Gud vil.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer, hr. Barroso! Den italienske delegation i Det Europæiske Folkeparti vil støtte Dem med vores sædvanlige respekt, vores sædvanlige venskab og vores sædvanlige loyalitet.

Ikke desto mindre vil vi opfordre Dem til at udvise mere mod til at sætte vores institutioner i stand til at klare den betydningsfulde tid, vi oplever, og til at fokusere ikke kun på regeringernes legitime bekymringer, men først og fremmest på de unge generationers behov, deres ønske om at etablere et hjem, få en familie og få børn. Kort sagt, mod til at kæmpe for et sandt Europa, et Europa, der er understøttet af vores ansvarlighed og ikke af vores politiske sammensætning. Derfor opfordrer jeg mine socialistiske kolleger til at vise det samme mod.

At genvælge hr. Barroso kan naturligvis være en nødløsning på konsensuskrisen, der tydeligt kan aflæses i valgresultatet, men en ja-stemme til kandidaten til kommissionsformandsposten, selv om det er en ja-stemme med tilknyttede betingelser, vil også give alle mulighed for at spille deres rolle i denne vanskelige tid og for at sende et klart signal til den europæiske offentlighed om, at det, der forener os, er stærkere end det, der deler os, og at vi kun på denne måde, sammen, kan hjælpe hinanden væk fra afgrunden.

Kort sagt er det ikke blot et ja til hr. Barroso, men et ja til en klar og enkel opskrift. En Kommission, der oprettes med et bidrag fra alle, betyder, at den Kommission bliver mere uafhængig, mere effektiv, stærkere og, med andre ord, mere europæisk.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Hr. formand! Jeg vil gerne drøfte et emne, der skaber bekymring hos mange mennesker i EU, bl.a. mig selv. Vores økonomier gennemgår en meget vanskelig periode, en kriseperiode, som især såkaldt almindelige mennesker mærker virkningen af. Disse mennesker kæmper for deres arbejde, for deres eksistens og for deres børn, og det er netop denne frygt og bekymring, der skaber grobund for væksten i højreekstremismen i EU og i medlemsstaterne.

Tidligere skjulte højreekstremister deres ansigter under forskellige masker og forklædninger. I dag går de i optog på offentlige pladser og taler åbent til medierne. Disse mennesker, der spreder had mod romaer, jøder, indvandrere og homoseksuelle, opretter endvidere politiske partier, og det lykkes dem desværre at opstille kandidater både til de nationale parlamenter og til Europa-Parlamentet i denne vanskelige tid.

Endelig er det ikke så længe siden, vi her i denne demokratiske institution, i Europa-Parlamentet, oplevede, at visse medlemmer af Europa-Parlamentet ankom eller snarere marcherede ind i uniformer, der vækkede minder om den fascistiske periode under Anden Verdenskrig.

Hr. Barroso! Af respekt for Deres rolle og for Kommissionen som myndighed vil jeg derfor gerne spørge, hvilke foranstaltninger der skal træffes i fremtiden mod et sådant misbrug af Europa-Parlamentet og navnlig til konkret bekæmpelse af ekstremismen.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (EN) Hr. formand! Hr. Barroso bemærkede, at vi lever i ekstraordinære tider – sandt nok – men ekstraordinære tider kræver ekstraordinært lederskab. Er De den leder, hr. Barroso? Jeg støttede Dem ikke tilbage i 2004, og desværre har De på fem år ikke gjort nok til at overbevise mig.

Et flertal i min gruppe er imidlertid villige til at lade tvivlen komme Dem til gode, men vi vil forbeholde vores endelige dom, indtil vi har set hele pakken af kommissærporteføljer og de fuldstændige detaljer i Deres politiske program, for glem ikke, og jeg håber, De kan høre ironien her, at formanden for Europa-Kommissionen er en politiker, ikke en embedsmand med jobsikkerhed.

Uanset resultatet af afstemningen har denne proces styrket EU's parlamentariske demokrati, for i modsætning til, hvad nogle i Parlamentet frygter, har det ikke svækket, men styrket kommissionsformandens stilling, at en kandidat er blevet tvunget til at føre valgkamp. For som jeg ser det, er et mandat fra Europa-Parlamentet til et politisk program et langt mere solidt grundlag end en udpegning på grundlag af en studehandel for lukkede døre mellem de nationale regeringer.

Jeg mener faktisk også i modsætning til Dem, hvis jeg hørte rigtigt, at fremkomsten af en reel opposition i Parlamentet er et meget positivt og sundt tegn på, at EU's parlamentariske demokrati er levende og modent.

Så, hr. Barroso! Bolden er spillet over på Deres banehalvdel. Vil De tage udfordringen op? For De har endnu ikke overbevist mig. Men det er ikke nær så relevant, som det er at overbevise de europæiske borgere i de næste fem år.

(Bifald)

FORSÆDE: Rodi KRATSA-TSAGAROPOULOU

Næstformand

Judith Sargentini (Verts/ALE). – (NL) Fru formand! Da kreditkrisen brød ud, foretog hr. Barroso sig intet. Det var det franske formandskab, der fandt frem til nødudgangen, og hr. Barroso fik ikke styr på tingene igen, selv ikke med den europæiske økonomiske genopretningsplan – man undlod nemlig at gøre statsstøtten til bilindustrien afhængig af overholdelse af strenge miljøbetingelser – eller med et forslag om bedre finansielt tilsyn. Man kapitulerede lige fra begyndelsen over for modstanden fra finansverdenen i London. EU havde førertrøjen på med hensyn til den globale indgangsvinkel til klimakrisen, men den føring sætter hr. Barroso hurtigt over styr.

Man truer nu med at købe sig til de fleste af vores CO₂-reduktioner fra udviklingslandene i stedet for at sikre sig, at vi selv udleder mindre. Man kan give de nationale regeringer skylden for dette, men ikke for sidste uges chokerende tyndbenede forslag om klimastøtte til udviklingslandene på 2 mia. EUR. Dette er peanuts i forhold til de 30-35 mia. EUR, Europa burde yde. Ved at gøre dette formindsker man alvorligt chancerne for at opnå succes i København. Der er kreditkrisen, den økonomiske krise og klimakrisen – tre prøvesten for ægte lederskab. Og hr. Barroso er dumpet alle tre gange.

Diane Dodds (NI). – (EN) Fru formand! Som nyt medlem af Europa-Parlamentet har jeg lyttet til de mange talere, der har fokuseret på de resultater, hr. Barroso har opnået i sin embedstid, og der er blevet givet udtryk for store betænkeligheder. Jeg er enig med mange af talerne.

Jeg er fuldstændig uenig med hr. Barroso om Lissabontraktaten. Men han har udvist stor interesse for min valgkreds i Nordirland, og det engagement vil jeg gerne sige ham tak for. Vi sætter pris på denne støtte og det tætte samarbejde mellem Kommissionens embedsmænd på alle niveauer og Nordirland. Jeg ser frem til, at dette samarbejde kan fortsætte, og at min valgkreds kan nyde godt af dette.

Vores historiske baggrund er jo velkendt. Voldshandlingerne har indvirket på investeringerne, og der er brug for nye veje og jernbaneforbindelser. Der er som bekendt enormt potentiale for økonomien via udvikling af turismen. Med henblik på at fremme vores økonomiske udvikling vil jeg kraftigt opfordre Kommissionen til at undersøge, hvilke ressourcer der vil blive stillet til rådighed for at råde bod på årene med manglende investeringer.

Som mange her i Parlamentet allerede har nævnt i dag, er det afgørende punkt, hvorvidt man handler og kan levere varen.

Jaime Mayor Oreja (PPE). – (ES) Fru formand, hr. formand for Kommissionen! Jeg vil gerne komme med en indledende kommentar.

Vi må udvise respekt for valgresultatet og for den europæiske befolkning og kan ikke fortsat føre den samme debat efter valget som før valget. Vi skal ikke gøre tingene anderledes her i forhold til det, der sker i de nationale parlamenter i en sådan situation.

Hvis medlemmerne af Kommissionen er resultatet af en flertalsafgørelse i hvert enkelt land, skal det være vores vigtigste opgave at sikre, at formanden for Kommissionen er loyal i forhold til det, den europæiske befolkning har stemt på ved valget til Europa-Parlamentet, og det er således vigtigt og korrekt, at hr. Barroso bliver formand for Kommissionen. Dette er et helt igennem demokratisk princip.

Hr. Barroso fremhævede to punkter, som jeg uden nogen som helst form for tvivl klart og definitivt kan støtte. Det første er omfanget af den diagnose af den nuværende situation, som han gav i sit indlæg og sine bemærkninger. Vi oplever ikke alene en økonomisk og finansiel krise, men også en værdimæssig krise. Dette er første gang, jeg her i Parlamentet har hørt en bekræftelse på disse karakteristika. Vi oplever ikke alene en krise, men også en verden i forandring. Der skal derfor mere end nogensinde før lægges vægt på positiv handling fra den enkeltes side og på en ændret holdning over for staten og markederne, fordi vi formentlig har levet over evne i mange EU-lande.

Det andet punkt, jeg også støtter, er hr. Barrosos ambitioner på EU's vegne. EU skal udvælge, prioritere og organisere, og krisen og Lissabontraktaten er de to vigtigste emner, som formanden for Kommissionen især skal fokusere på. Til håndtering af krisen er det nødvendigt, at Kommissionen er beslutsom, og at Parlamentet er i stand til at håndtere den alvorlige situation, vi oplever.

Krisen er endnu ikke ovre, og de efterfølgende økonomiske konturer er stadig noget uklare. Situationen tvinger os også til at tage fat på de sociale uligheder i EU. Vi har derfor brug for de politiske ambitioner, som hr. Barroso har givet udtryk for her i eftermiddag.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Fru formand, hr. indstillede formand for Kommissionen! Efter nøje at have hørt på den indstillede formand for Kommissionen vil jeg gerne fremhæve en række punkter, hvor mange af os er enige med hr. Barroso.

For det første er det klart, at vi står over for en krise, men alligevel synes mange af os, at Europa i de senere år ikke har kunnet skabe de forventninger og forhåbninger, som kan vinde over pessimismen.

For det andet er det klart, at vi har brug for EU, og at institutionerne er stærke, samt at Kommissionen ved, hvor den er på vej hen. Mange af os mener imidlertid, at man ikke kan stille op til genvalg, når Kommissionen er den samme, men snarere at Kommissionen skal være en anden for at kunne begynde en ny æra, hvor vi bliver stillet over for mange flere og meget vanskeligere udfordringer.

Vi har brug for, at EU er i stand til at regulere markederne og sikre forskellige rettigheder, navnlig sociale rettigheder. Imidlertid har vi i realiteten brug for, at EU er i stand til at tilføre værdi med henblik på globalt at rette op på misbrug og uretfærdigheder ved kilden.

Jeg har lyttet til forslaget om, at Kommissionen for at øge sikkerheden skal omfatte en kommissær for indvandring. Jeg vil gerne understrege, at indvandring ikke udelukkende eller hovedsagelig indvirker på vores sikkerhed, men på vores værdier og vores mulighed for at rette op på uretfærdigheder ved kilden.

Afstemningen i morgen markerer således ikke afslutningen på en proces, men snarere det første skridt eller udgangspunktet i forbindelse med en enorm opgave, som Kommissionen, der tiltræder, skal påtage sig, således at den til trods for dem, der ønsker, at EU bliver lammet eller skal spille en mere tilbagedrækket rolle, kan give en ny fremdrift for et meget bedre Europa, end vi har set i de senere år. Kommissionen, der tiltræder, skal kunne hævde sig selv over for EU-modstanderne og -skeptikerne, den skal kunne forsvare sin uafhængighed som en europæisk motor over for Rådet, og den skal ikke alene kunne samarbejde med, men også til stadighed kunne komme med svar til Parlamentet.

Michel Barnier (PPE). – (FR) Fru formand! Der er en række årsager til, at vi har tillid til hr. Barroso, og at vores stemmeafgivning i morgen vil være meget klar.

Det første element har med demokratisk konsekvens at gøre, dvs. i forhold til de 27 stats- og regeringschefer, som enstemmigt valgte hr. Barroso, i forhold til det, vi sagde i valgkampen – og det er jo ikke så længe siden – samt i forhold til borgernes stemmeafgivning. Vi vil ikke komme med nogen undskyldning for at have vundet valget, selv om vi er klar over – og til vores kolleger kan jeg sige, at vi fuldt ud er klar over – at vi kommer til at fremlægge flere idéer end blot fra Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater). Endvidere

er der demokratisk konsekvens i forhold til den øvelse, som har stået på i flere uger, i forbindelse med den vanskelige, oprigtige og ydmyge dialog med Parlamentet, og vi er her for at bevidne dette.

Der er en anden grund, som er en overbevisning, nemlig den meget stærke overbevisning om, at der ikke vil være nogen stærke politikker i EU, hvis institutionerne er svage. Vi har brug for stærke institutioner. Vi håber derfor, at Lissabontraktaten bliver ratificeret. Det er en værktøjskasse, der vil få institutionerne til at virke. Vi har brug for, at Kommissionen er stærk, så den hurtigst muligt kan imødegå krisen.

Den tredje årsag er den tillidskontrakt, vi har indgået med hr. Barosso. I lyset af denne krise, som er den alvorligste og mest omfattende økonomiske, finansielle, fødevaremæssige – lad os ikke glemme den ene milliard mennesker i verden, som sulter – og miljømæssige krise, har vi brug for, at Kommissionen udviser kampånd. Vi har brug for, at Kommissionen sammen med os tager ved lære af denne krise, for så vidt angår regeringsførelse, regulering, innovation og nye politikker – jeg tænker her på idéen om en europæisk sparekasse, der skal støtte små og mellemstore virksomheder inden for strategiske sektorer – og i forhold til den mest omfattende krise, den miljømæssige krise, at indføre en ny model for økonomisk og social vækst, dvs. grøn vækst, sådan som hr. Barosso selv nævnte.

Dette er grunden til, at vi i morgen er parate til at indgå en tillidskontrakt med hr. Barroso.

David-Maria Sassoli (S&D). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Hr. Barrosos indlæg i dag har ikke ændret vores holdning. Vi ser fortsat yderst negativt på situationen. I alle årene under hans formandskab har Kommissionen vist sig at være uduelig og mangle autonomi. Dette var tilfældet med hensyn til finanskrisen, og det samme gør sig gældende med hensyn til indvandringspolitik. Beskyttelse af grundlæggende rettigheder og overholdelse af fællesskabsretten skal repræsentere to sider af samme politik.

Det blev her i Parlamentet nævnt, at det var hensigten at udnævne en kommissær for retlige anliggender og grundlæggende rettigheder samt en kommissær for indre anliggender og indvandring. Gør det ikke! Indvandring og rettigheder skal forblive samlet for ikke at tilskynde til fremmedfjendsk politik. Der er her i Parlamentet et flertal bag hr. Barosso, et højreorienteret flertal, og det er indlysende, at vi ikke kan identificere os med dette flertal. Jeg forstår godt vanskelighederne i Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa, men jeg håber ikke, at hr. Verhofstadt mener, at den sammenhængende tilgang, som han opfordrede til med henblik på at komme ud af krisen, består af den hastighed, hvormed Kommissionen under Barroso bliver dannet.

Det er klart, at vi ikke kan identificere os med dette flertal. Vores holdninger kan ikke forliges med holdningerne hos dem, der ikke resolut kæmper for fuld og urokkelig informationsfrihed, hos dem, som ikke kæmper for at sikre befolkningens rettigheder, og hos dem, der opfatter Parlamentet som et forum, hvor man blot repræsenterer nationale regeringer.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Fru formand, hr. formand for Kommissionen! En forøget energiforsynings sikkerhed er et væsentligt punkt i Kommissionens program. De vellykkede forhandlinger med Tyrkiet, der førte til undertegnelsen af aftalen om Nabucco, understreger, at EU er i stand til at repræsentere medlemsstaterne internationalt, og jeg vil derfor gerne ønske Kommissionen tillykke med dette gode resultat. Forhåbentlig kan man ved at anvende de samme fremgangsmåder opnå en tilsvarende succes med hensyn til at sikre den nødvendige mængde gas i en tid, hvor der er lande i regionen, som gerne vil stille deres energikilder til rådighed for dette projekt. Kommissionen, der nu træder til, skal skabe et indre energimarked, effektiv konkurrence og høj forsynings sikkerhed for alle medlemsstater.

Agenturet for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder kommer på dette område til at spille en vigtig rolle. Rumænien har ansøgt om at blive værtsland for hovedkontoret for dette agentur, og jeg håber, man vil kunne opnå den fornødne støtte. Energiforsynings sikkerhed afhænger også af EU's naboer. Vi skal støtte de nabolande, der går ind for de europæiske værdier og stiler efter at blive en del af den europæiske familie.

Jeg vil også gerne gøre opmærksom på den stadig skrøbelige politiske situation og den vanskelige økonomiske situation i Republikken Moldova. Der skal snarest muligt ydes støtte til de nye politiske myndigheder i Chişinău med henblik på at hjælpe dem med at komme igennem denne vanskelige situation.

Endelig mener jeg afgjort, at afstemningen i morgen vil vise EU-institutionernes stabilitet og vil bidrage positivt til resultatet af folkeafstemningen i Irland.

Catherine Trautmann (S&D). – (FR) Fru formand! Jeg kan lige så godt sige det ligeud til hr. Barroso, at han ikke overbeviste de franske socialdemokrater i løbet af de foregående fem år, og at han ikke har held til at

overbevise os nu med et projekt, hvor han er lige så vidtløftig i sin tale, som han er uspecifik med hensyn til mål.

Hvordan kan han sige til os: "Stem på mig, hvis I gerne vil have et Europa, der er forenet i mangfoldighed", når det præcis er fordi, vi gerne vil have dette Europa, at vi anbefaler, at man afventer resultatet af den irske folkeafstemning, inden der stemmes om hans kandidatur?

Med kraftig opbakning fra medlemsstaterne foretrak hr. Barosso at sikre sig sin udnævnelse i utide og med en mindre risiko med hensyn til antallet af nødvendige stemmer. Han troede, at vedtagelsen i Parlamentet ville blive en ren formssag, men det er ikke tilfældet, og dette er blot begyndelsen, for hans svar opfylder ikke forventningerne hos borgerne, der lider under krisen, og som har vist deres vrede over for vores institutioner gennem den lave stemmedeltagelse.

Hr. Barosso siger, at krisen har forandret ham, og at han fremstår som den store styrmand i et forenet Europa, men han har ikke formået at lede medlemsstaterne hen imod en virkelig europæisk genopretningsplan, og vi afventer stadig de konkrete og bindende foranstaltninger, der er brug for til regulering af finansverdenen.

Hr. Barosso påberåber sig at have givet os garantier vedrørende den sociale dagsorden, men det eneste, han slår til lyd for, er en ny forordning, ikke en revision af direktivet om udstationering af arbejdstagere. Desuden har vi ikke fået et fast og frem for alt klart tilsagn om et direktiv til beskyttelse af offentlige tjenester.

Hr. Barosso udviser foragt for parlamentsmedlemmernes hukommelse. Vi kan godt huske, at sociale emner i de seneste fem år aldrig har været noget centralt tema i de foreslåede løsninger, og det er først nu, han er enig i, at der skal foretages en undersøgelse af de sociale virkninger for hvert enkelt stykke europæisk lovgivning.

I en tid med en hidtil uset krise, der ødelægger hundredtusinder af arbejdspladser, må der sættes alt ind på at sikre, at antallet af arbejdsløse eller fattige i beskæftigelse i EU ikke kommer op på 25 mio. i 2010. Det er derfor nødvendigt, at der bliver vedtaget en industripolitik.

Borgerne har brug for, at vi foregår som et godt eksempel på solidaritet med henblik på at bekæmpe krisen. Men hverken i hans ord eller hans erklærede ambitioner for Europa vil borgerne kunne finde denne udfarende kraft i dag.

At fortsætte som hidtil er katastrofalt, sagde filosofen Walter Benjamin. Der er stadig meget lang vej for hr. Barosso, inden han vinder Socialdemokraterne over på sin side. Da der må være politisk konsekvens, og vi skal respektere vores vælgerkorps, vil vi ikke stemme for hr. Barosso.

Wim van de Camp (PPE). – (NL) Fru formand! Medlemmerne af den nederlandske delegation i Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) vil med overbevisning stemme for hr. Barroso i morgen. Dette er ikke kun fordi, vi er overbevist om hans egenskaber, men også fordi det haster. Efter vores opfattelse har vi i de sidste to måneder forspildt en chance for at gøre noget ved den økonomiske krise – og det haster for os fra Nederlandene. Vi så faktisk gerne, at hans program var mere præget af social markedsøkonomi – for efter vores mening har Kommissionen, der fratræder, været lovlig liberal i denne henseende. Vi håber, at hr. Barosso fortsætter kampen mod overdreven regulering og gør topmødet i København til en succes, men reducerer antallet af etablerede europæiske agenturer.

Et andet punkt vedrører EU's borgere. I eftermiddag er ordet muligvis dukket op to eller tre gange. Det er ikke tilstrækkeligt. Valget til Europa-Parlamentet har vist os, at det virkelig er op ad bakke at få hjerterne hos almindelige mennesker til at banke for Europa. De arbejdstagere hos Opel, der bliver arbejdsløse, skal straks have den tanke, at EU er en kilde til håb, en kilde til arbejde.

Endelig har det i de sidste seks uger slået mig, at hr. Barosso er en mand med lidenskaber og entusiasme. Han trives i modvind. Jeg opfordrer ham indtrængende til at fortsætte ad dette spor i de næste fem år, og jeg ser frem til at følge forløbet tæt.

Glenis Willmott (S&D). – (EN) Fru formand! Vi gennemlever helt klart en usædvanlig tid, men hr. Barrosos reaktion på den økonomiske krise mangler styrke og virkning, og hans løfter om et socialt Europa er ikke blevet holdt. Hr. Barrosos politiske retningslinjer bringer ikke meget lys over hans planer og trækker i stor grad på den samme retorik, som blev benyttet for fem år siden. Vi har naturligvis brug for et stærkt og dynamisk indre marked, der skaber arbejdspladser og velstand, men dette skal gå hånd i hånd med forbedrede sociale rettigheder i Europa for arbejdstagerne og borgerne og ikke ske på bekostning af rettighederne.

Til trods for stærkt pres fra Europa-Parlamentet med hensyn til at rette op på denne ubalance og opfordringer til en revision af direktivet om udstationering af arbejdstagere, til en social konsekvensvurdering og til en mere ambitiøs økonomisk hjælpepakke, venter vi stadig. Tidligere, blev det anført, at fagforenings- og strejkeretten var hellig. I Det Forenede Kongerige taler fagforeningerne endnu en gang om strejker som reaktion på problemer i forbindelse med direktivet om udstationering af arbejdstagere, idet man frygter, at lønningerne bliver underbudt og de kollektive overenskomster undermineret.

Hr. Barossos svar på mit spørgsmål om denne problemstilling i sidste uge lød som varm luft, men han indrømmede dog, at direktivet ikke lever op til målene. Problemet består i at sikre gennemførelse samt fortolkning ved EF-Domstolen (ECJ). Det blev lovet, at der ville ske ændringer via et nyt retsinstrument, men ECJ's domme har vist, at vi er nødt til at styrke direktivet for at få bugt med, at lønningerne bliver underbudt.

I disse krisetider har vi brug for klare juridiske retningslinjer, og til hr. Barroso vil jeg sige, at vi uanset køn har brug for lige løn for lige arbejde på samme arbejdsplads. Hvilke garantier kan vi få for, at dette kommer til at ske?

Marianne Thyssen (PPE). – (NL) Fru formand, hr. formand for Kommissionen, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! Det er en vanskelig periode, en overgangsperiode og en periode med forandringer, vi lever i – men også en interessant periode. Institutionelt er vi på vej fra Nice til Lissabon. Vi når forhåbentlig frem i god behold: finansielt, økonomisk, økologisk, demografisk og selv med hensyn til energi, migration og sikkerhed for ikke at forglemme globaliseringen, fødevareproblemet og kampen for at bevare vores sociale model – på alle disse områder er vi i en smertelig overgangsfase. Om der er tale om farer eller muligheder, afhænger i høj grad af os selv.

En ting står dog fast i denne sammenhæng, nemlig at vi, kun hvis vi har en tilgang i EU til udfordringerne, kun hvis vi gør noget ved dem med et stærkt, målrettet EU-program – som den indstillede formand for Kommissionen har – og hvis vi har stærke institutioner at samarbejde med, kan bidrage til at forme fremtiden selv og yderligere udvikle vores socialt og økologisk regulerede markedsøkonomi. Vi har ingen tid at miste – ”det haster”, som min sidemand lige udtrykte det – og vi skal derfor også presse på med at få Kommissionen, der skal tiltræde, på plads. I øjeblikket er der én – og kun én – person, der er indstillet som formand.

Vi må udvise José Manuel Barroso vores tillid. Jeg vil gerne anmode alle, som ikke er enige, om at sikre sig, at de kan skelne ven fra fjende – for hvad er det lige man opnår ved at forsinke processen og stemme imod? Hvis man ikke ønsker hr. Barroso som formand, hvem er det så, man vi have? Jeg anmoder Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance og Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet om at meddele, hvem der var deres kandidat, og hvem der er deres kandidat. Hvis disse grupper får held med deres forehavende, er man så sikker på, at man får en person, som man mener, er en bedre kandidat, en bedre formand for Kommissionen?

Jeg har tillid til den indstillede formand for Kommissionen, og han får min stemme og stemmerne fra kollegerne i min gruppe. Jeg ønsker hr. Barosso held og lykke – også med dannelse af Kommissionen. Han skal have albuerum for at kunne gå videre med dette.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Fru formand, hr. Barroso! Lissabontraktaten vil blive ratificeret og træde i kraft i løbet af nogle få måneder. Det er mit håb. Det er ud fra hr. Barossos program og hans indlæg i dag imidlertid klart, at han gerne vil styrke Europa-Parlamentets beføjelser med det samme. Jeg er helt enig, fordi vi ikke længere kan gå tilbage til den tid, hvor Rådet og Kommissionen bryggede EU's fremtid sammen, mens Europa-Parlamentet blot fik tildelt tilskuerrollen.

Jeg tror, at hr. Barossos næste mandat vil være afgørende for konsolideringen af denne nye balance mellem institutionerne, dvs. mellem Kommissionen, Rådet og Parlamentet. Vores støtte er således ikke nogen blankocheck, men en investering.

Vores demokratiske tradition, beskyttelsen af menneskerettighederne og innovative tiltag med hensyn til produktion af renere former for energi og en bedre miljøpolitik er markante europæiske træk, men intet adskiller os mere fra resten af verden end vores socialpolitik. Jeg må således udtrykke vores håb om, at Kommissionen, som hr. Barosso helt sikkert bliver formand for, vil påtage sig det ansvar, der er forbundet med beskyttelse, konsolidering og forbedring af den europæiske sociale model og fremme af ligestilling.

Inden jeg slutter, vil jeg gerne understrege, at jeg har noteret mig, hvad der blev sagt i dag om forpligtelserne for fremtiden. Hr. Barosso kan regne med stemmerne fra de portugisiske socialdemokrater. Han kan dog

også godt regne med et arbejdsforhold, der vil være præget af loyalitet, men ligeledes af stor fordringsfuldhed i næste mandatperiode.

Jeg ønsker hr. Barosso held og lykke med arbejdet.

Markus Ferber (PPE). – (DE) Fru formand, hr. formand for Kommissionen, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! Hvad drejer afstemningen i morgen sig overhovedet om? Den drejer sig om at gøre det, som mange her i Parlamentet ikke kan gøre, og andre ikke ønsker at gøre. Det handler faktisk om at tage ansvar for Europa. Jeg vil gerne understrege ét punkt. Jeg er meget taknemmelig for, at hr. Barosso nævnte dette igen i sin afbrydende bemærkning. Det handler om at tage ansvar for Europas evne til at agere i en vanskelig tid for at kunne overvinde alle de problemer, som har været genstand for berettiget kritik fra borgerne og også fra Parlamentet. Jeg mener, at forhandlingen i dag har bidraget til at belyse spørgsmålet om, hvem Europa kan og ikke kan regne med i fremtiden, når det gælder om at tage politisk ansvar i de kommende år.

Jeg vil dog gerne påpege over for hr. Barroso, at der naturligvis er en hel række spørgsmål på dagsordenen, der skal tages fat på, og at han har en del af ansvaret på dette område, fordi Kommissionen stadig har monopol på at tage nye initiativer på EU-plan.

Jeg vil gerne tage et andet emne op, som jeg ikke synes, er blevet dækket tilstrækkelig detaljeret i debatten indtil nu, og det er landbrugspolitik. På dette område står vi over for en række nye udfordringer. Det er ikke nok blot at nævne, at landbrugsministrene nåede frem til en beslutning sidste efterår. Det er ikke nok, at vi har indledt et program bestående af omfattende landbrugsreformer, fordi man, når de grundlæggende betingelser ændrer sig, naturligvis må tage et tilsvarende initiativ med henblik på at hjælpe landmændene i EU. Jeg så gerne, at hr. Barosso hev kommissæren for landbrug til side og påpegede over for hende, at hendes model ikke vil blive nogen succes med hensyn til at føre denne vigtige sektor ud af krisen.

Vi, og jeg taler her på vegne af mine kolleger, er klar til at overtage ansvaret for Europa af hensyn til EU og til befolkningen i Europa.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (FR) Fru formand, hr. Barroso! I februar 2008, seks måneder inden den globale finanskrisen, foreslog den ungarske premierminister at etablere en europæisk institution til overvågning af de globale økonomiske tendenser. Desværre besluttede Rådet og Kommissionen først at etablere denne institution, efter at den globale krise var brudt ud.

Jeg vil gerne spørge hr. Barroso om, i hvilken forberedelsesfase vedrørende etableringen af denne institution man befinder sig? Hvornår påbegynder institutionen sit arbejde?

Mit andet spørgsmål er: I løbet af de sidste få år har Kommissionen ikke haft held til at bekæmpe store forretningskæders dominerende stilling og har ingen beskyttelse ydet til hverken landmændene eller forbrugerne. Kan vi forvente konkrete og effektive foranstaltninger fra Kommissionens side?

Mit tredje spørgsmål er: Der hersker en omfattende krise i mejerisektoren i hele Europa med deraf følgende meget alvorlige sociale og politiske konsekvenser. Agter man at ændre, at revidere den neoliberale politik, som Kommissionen hidtil har fulgt, og som fuldstændig er slået fejl?

Mit fjerde spørgsmål er: Agter hr. Barosso som formandskandidat at etablere en mæglingsordning? Kan jeg få genbekræftet hensigten om at overdrage den nye kommissær, der har ansvaret for grundlæggende rettigheder, ansvaret for historiske nationale minoriteter, indvandrerminoriteter og romaerne?

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Fru formand, hr. Barroso! De finansielle og økonomiske udfordringer er blevet drøftet indgående. Jeg vil dog i dag gerne fokusere på borgerrettigheder og på borgernes Europa. Vi taler om europæisk statsborgerskab, borgerrettigheder, fri bevægelighed, bekæmpelse af kriminalitet, styrkelse af sikkerheden, bekæmpelse af terrorisme og en fælles indvandringspolitik. Alt dette påvirker de europæiske borgere, og det samme gør de økonomiske og finansielle spørgsmål. Der er imidlertid også andre udfordringer, som vedrører borgerne i deres dagligdag, og som således fortjener at blive taget op.

Vi har en plan, en plan om at danne et europæisk rum baseret på retfærdighed, frihed og sikkerhed. Vi havde Tampereprogrammet og Haagprogrammet og har nu Stockholmprogrammet. Jeg mener, vi skal lægge nye kræfter i dette område. Stockholmprogrammet vil åbne op for nye muligheder. Desuden er der Lissabontraktaten, som vil give nye og væsentlige beføjelser samt tildele Parlamentet en meget større rolle på dette område. Her i aften sagde Kommissionens formand, Barroso, at der ikke længere vil være én, men to medlemmer af Kommissionen, som tager sig af dette område. Vi fik at vide, at der vil komme en kommissær

med ansvar for indre anliggender og indvandring og en anden kommissær med ansvar for retlige anliggender, menneskerettigheder og borgerrettigheder. Lad os indgå et partnerskab; et tæt partnerskab mellem Kommissionen og Parlamentet om et Europa, der rent faktisk vil blive et Europa for borgerne, et Europa, der forsvarer vores borgerrettigheder; som beskytter vores borgerlige frihedsrettigheder, som beskytter borgernes sikkerhed.

Ja, jeg tror, at vi i fællesskab kan arbejde os hen imod at opbygge et Europa for borgerne, og jeg ønsker hr. Barosso held og lykke ved valget i morgen.

Zoran Thaler (S&D). – (SL) Fru formand! Jeg er enig i bemærkningerne fra mange af mine kolleger, som allerede har haft ordet, men jeg vil gerne stille hr. Barroso følgende spørgsmål: Har De gjort status over Deres foregående mandat? Er De tilfreds med Deres resultater i løbet af de sidste fem år? Jeg kan forestille mig, at De er det, og at det er grunden til, at De igen kandiderer til posten som formand for Kommissionen. Jeg spekulerer imidlertid også over, om De er tilfreds med, hvor effektiv De hidtil har været med hensyn til at forhindre finansielle, økonomiske og sociale kriser. Kan De med ren samvittighed være vidne til den kolossale stigning i antallet af arbejdsløse, som nu skal tælles i millioner i EU, og de skamløse bonusser, der i finanssektoren igen bliver udbetalt til dem, som ikke alene har kastet os ud i den værst tænkelige krise, men også truet os med fattigdom?

Kan De i dag sige os, om De vil gøre tingene anderledes i Deres anden embedsperiode? Kommer vi til at se mere af samme skuffe eller noget nyt? Er der noget, vi bør se frem til? Hvad synes De selv, der skal ændres med hensyn til den måde, hvorpå De udfører Deres arbejde?

Tillad mig at stille Dem et yderligere spørgsmål. Det er et spørgsmål, som De for alt i verden gerne ville undgå at komme ind på i Deres politiske retningslinjer. Det er helt åbenlyst, at De gerne vil stå i spidsen for Kommissionen i et EU med mere end 500 mio. indbyggere. Hvor er ambitionerne og fremdriften for vores fantastiske fællesskab, når det drejer sig om at åbne dørene for vores medmennesker i Europa, som gerne vil være med i EU? Hvilken ekstrainsats vil Kommissionen under Deres ledelse gøre for at fremskynde denne proces? Vil De tilbyde centralregeringen i Bosnien-Hercegovina håndgribelig bistand, dvs. ekspertise og materielle ressourcer, for at hjælpe den med at følge den lagte køreplan og opfylde de kriterier, der er nødvendige for, at landets borgere kan rejse frit rundt i EU?

Gunnar Hökmark (PPE). – (EN) Fru formand! Hr. Barroso vil få vores støtte i morgen, ikke alene fordi han er indstillet af samtlige 27 medlemsstater, og fordi vi er nødt til at komme i gang med arbejdet, men også fordi han har fremlagt en bred politisk dagsorden, hvor der tages fat på de vigtigste udfordringer i vores tid. Vi har naturligvis alle sammen forskellige holdninger til dette.

Vi vil opfordre til, at der kommer initiativer fra ham og Kommissionen på grundlag af flertallet her i Parlamentet, ikke ved at forsøge at presse mindretalsholdninger igennem, og vi vil drøfte og gennemgå forslagene og træffe beslutninger på grundlag af flertallet her i Parlamentet. Det er sådan, demokratiet fungerer, og det er sådan, Parlamentet fungerer. Vi har ikke alene tillid til hr. Barroso, men også til Parlamentet. Lad mig blot sige, at det, hvis man stemmer nej i morgen uden en alternativ kandidat, betyder, at man ikke har noget alternativ. Samtidig med at vi opfordrer til handling, er der visse kræfter, som gerne vil standse ethvert tiltag. Og jeg må sige, at det her blot nogle få uger inden topmødet i København ikke er ansvarligt at agere på en sådan måde, at vi ikke når at få valgt en formand for Kommissionen. Nu hvor vi er nødt til at tage fat på alle reglerne og lovgivningen vedrørende finansmarkederne, er det ikke ansvarligt at afvise Kommissionen. Og det er ikke ansvarligt at agere på en måde, der gør, at vi ikke kan påbegynde den politiske proces vedrørende økonomisk genopretning, når arbejdspladserne i hele Europa er truet.

Afstemningen i morgen drejer sig i høj grad om Europa-Parlamentets position. Som parlamentsmedlemmer siger vi, at vi gerne ser, at EU påtager sig en lederrolle i verden, men vi vil aldrig komme til at spille denne globale lederrolle, hvis ikke vi har lederskabet af EU på plads. Vi vil give hr. Barosso vores støtte, og vi vil gennemgå forslagene, og vi vil drøfte dem med ham, fordi vi har tillid til demokratiet og det flertal, vi har her i Parlamentet. Held og lykke i morgen.

(Bifald)

Erminia Mazzoni (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Efter denne debat er jeg endnu mere overbevist om, at jeg gør ret i at bakke op om forslaget fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) om at støtte hr. Barossos kandidatur, og som formand for Udvalget for Andragender vil jeg gerne give mit beskedne bidrag. Jeg støtter de målsætninger og prioritetsområder, hr. Barroso fremførte,

men jeg vil gerne foreslå, at der fokuseres mere på to områder, særlig i forbindelse med, hvordan vi kommer ud af denne økonomi- og finanskrisen.

Jeg tror ligesom hr. Barosso, at denne krise også, og frem for alt, er en værdimæssig krise, som vedrører vores grundlæggende samfundsværdier. I løbet af de næste fem år vil Kommissionen skulle tage fat på store udfordringer. Der er sket radikale ændringer af de geopolitiske rammer. De nye økonomier i lande som f.eks. Indien og Brasilien samt i Afrika spiller nu en væsentlig rolle i realøkonomien. På den ene side giver dette os nye muligheder for vækst, men på den anden side udsættes vi for risikoen for en markedsdominans, der på lang sigt kan betyde et større omfang af fattigdom.

I den sammenhæng er Europas rolle, dets civilisation og dets viden af grundlæggende betydning med henblik på at fremme udbredt, afbalanceret vækst og tilskynde til opnåelse af borgerrettigheder. Europa repræsenterer den ægte integration mellem mennesker med forskellige rødder og kulturer. Jeg refererer til vores rødder, vores kristne rødder, der kan være det værktøj, hvormed vi kan få styr på det værdimæssige aspekt af denne særdeles alvorlige krise, men kun hvis vi benytter dem som en vejledning til, hvordan man kan fremme udvikling og integration af alles rettigheder og pligter.

Med hensyn til det finansielle aspekt skal vi vurdere behovet for at reformere penge- og skattepolitikken for at kunne nedtone kampen mellem vores egen valuta, euroen, og den "gamle" dominerende valuta, dollaren, og også kampen med valutaerne i de nye vækstlande som Kina og Indien, at nå frem til en strengere regulering af det finansielle marked sammen med forbud mod spekulation på markedet for energi og frem for alt markedet for fødevarer, hvor prisstigninger kan udsulte mange økonomier, at bringe finansmarkedet tilbage til dets hovedrolle, dvs. yde finansiering til produktionssektoren, og at udskifte de traditionelle økonomiske bidrag til kriseramte regioner i EU med skatteincitamenter.

For så vidt angår borgernes Europa, som hr. Barosso foreslår, skal udvikles ved at intensivere dialogen og sprede information, føler jeg mig personligt involveret som formand for Udvalget for Andragender. Dette udvalg bør således inddrages, hvis Parlamentet følger op på den beslutning, der blev vedtaget i den foregående valgperiode.

Udvalget for Andragender er det første kontaktpunkt mellem EU's institutioner og borgerne. Man søger der at finde løsninger, give forklaringer og fremme forskellige tiltag som reaktion på de talrige og varierede klager fra EU's borgere. I den forbindelse opfordrer jeg indtrængende hr. Barosso til at styrke relationerne mellem Kommissionen, som han har den ære at være formand for, og det udvalg, jeg er formand for, Udvalget for Andragender, og oprette en specifik kommissærstilling for dette område. Det er allerede blevet meddelt, at der vil blive oprettet to nye kommissærstillinger.

Et Europa, hvor der i arbejdsprogrammet som nævnt fokuseres på borgerne, er et Europa, der skal give dette udvalg – der er det forum, hvor borgernes rettigheder kommer til udtryk – flere rettigheder og større værdighed.

Sophie Briard Auconie (PPE). – (FR) Fru formand, hr. formand for Kommissionen, mine damer og herrer! Jeg har gennemgået retningslinjerne i hr. Barossos program, og jeg glæder mig over hans ambitioner på hvert enkelt af de væsentlige politikområder, herunder den økonomiske politik, med videreførelsen og igangsætningen af forskellige aktiviteter, genopretningsplanen, social samhørighed, miljøpolitik og navnlig bæredygtig udvikling, projekter rettet mod de unge, styrkelse af EU's forsvar og videreførelsen af en stærk og vedvarende landbrugspolitik.

Jeg bifalder ambitionerne om at have et sejrende, forenet og beskyttende Europa, som vi gerne vil have det. Jeg stiller dog spørgsmålstegn ved EU's økonomiske situation i forbindelse med alle disse projekter. EU skal have de økonomiske midler til at opfylde ambitionerne. Nogle af mine kolleger har allerede understreget dette punkt. Det er efter min opfattelse absolut nødvendigt, at hr. Barosso påtager sig at tilskynde medlemsstaterne til at øge deres bidrag til EU-budgettet væsentligt fra 2014. Det er sandt, at krisen i øjeblikket sætter medlemsstaternes budgetter under pres. Ikke desto mindre skal vi se fremad mod tiden efter krisen og nu begynde at arbejde på et EU-budget, hvormed man kan opfylde behovet for tiltag på EU-plan. Jeg ved, at hr. Barosso er bevidst om dette behov, sådan som det fremgik af arbejdsprogrammet. Det eneste, der står tilbage i dag er, at hr. Barosso skal forpligte sig til at sikre, at vi, Parlamentet og Rådet, i fremtiden har de ressourcer, der er brug for med henblik på at kunne føre vores politikker ud i livet.

Sandra Kalniete (PPE). – (LV) Fru formand! Jeg vil gerne bekræfte, at medlemmerne af Gruppen for Det Europæiske Folkeparti fra Letland støtter J. M. Barrosos kandidatur. Vi støtter ham, fordi vi håber, at han som formand for Kommissionen fortsat vil arbejde for et mere retfærdigt Europa. Vi mener, at der bør gælde

lige vilkår for alle medlemsstater med hensyn til støtte til landmændene, uanset hvor længe landene har været medlem af EU. Vi forventer også, at han påtager sig en lederrolle ved reform af den fælles landbrugspolitik og ved sikring af muligheden for retfærdig konkurrence for alle medlemsstater. Vi opfordrer ham til at tage føringen med hensyn til yderligere liberalisering af EU's marked for tjenester.

EU vil kun komme helskindet gennem krisen, hvis strategien baseres på et stærkt indre marked med lige vilkår for alle. EU's institutioner spiller helt klart en stabiliserende rolle med hensyn til at komme igennem krisen i de medlemsstater, der er hårdest ramt, og det ved Letland alt om. Jeg vil gerne takke Kommissionen for dens samarbejde med os. Den europæiske fælles valuta har vist sig at have en stabiliserende rolle i disse krisetider. De baltiske lande har sat sig selv det mål at blive optaget i euroområdet, men under den globale afmatning er dette en meget vanskelig opgave. Vi opfordrer derfor Kommissionen til at fremme en tilgang til anvendelse af betingelserne i stabilitets- og vækstpacten og Maastrichtkriterierne, der er fornuftig og fleksibel, og som er tilpasset til krisen. Det er min klare holdning, at det er i hele Europas interesse, hvis de baltiske lande og alle EU-lande hurtigt optages i euroområdet.

Vi opfordrer indtrængende hr. Barosso til gå hurtigere frem med hensyn til at udvikle en fælles energipolitik til reduktion af EU's afhængighed af monopoler. Jeg ønsker held og lykke med afstemningen i morgen.

Damien Abad (PPE). – (FR) Fru formand! Som medlem af den franske delegation i Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og som stedfortræder for "Nouveau Centre", et fransk politisk parti, der er udsprunget af UDF, var jeg meget opsat på at tale direkte til hr. Barroso i dag. Frem for alt vil jeg gerne understrege, at han har støtte fra den franske præsident og fra den franske regering, og bifalde den måde, hvorpå han var i stand til at bidrage til succesen for det franske EU-formandskab.

Hr. Barnier og alle mine parlamentskolleger fra det franske flertal, der står bag formanden, forventer nu, at vores mission om at opbygge et politisk Europa, som kan påvirke de væsentlige globale emner i fremtiden, vil blive taget op af Kommissionen under hr. Barosso.

For at opbygge dette politiske Europa er der to faldgruber, man efter vores opfattelse skal undgå. For det første at konkurrence fremføres som et absolut og uimodsagt dogme. Ja, Europa har brug for en erhvervspolitik, landbrugspolitik, energipolitik eller energipolitik, der fremmer nye teknologier, ligesom der er brug for en konkurrencepolitik.

Den anden faldgrube, man skal undgå, er, at Kommissionen blot bliver et generalsekretariat for Rådet. Vi har brug, at Kommissionen er stærk, fremsætter forslag, er nytænkende og driver den europæiske integration fremad. Til trods for de forbehold, som måtte være udtrykt fra mit eget politiske partis side i Frankrig, er jeg således i dag villig til at støtte hr. Barossos tiltag og ledsage ham hen ad denne formålsbestemte vej, som han tilsyneladende gerne vil begive sig ud på, ikke mindst med hensyn til bæredygtig udvikling og bekæmpelse af klimaforandringer.

For at være sikker på, at min stemmeafgivning og stemmeafgivningen fra flere af mine parlamentskolleger, der stadig sidder tilbage med nogle spørgsmål i dag, kan være så informeret som muligt, vil jeg dog gerne have hr. Barosso til at give to stærke tilsagn her i Parlamentet. For det første om at gennemføre en virkelig formålsbestemt politik for vores industrivirksomheder, for vores lande og for alt det, der skaber en europæisk identitet.

For det andet om at gøre, hvad der er muligt, for at sikre, at den europæiske model er den model, som bedst forener markedsøkonomien med behovet for solidaritet blandt medlemsstater, regioner og befolkninger.

De unge i dag har brug for et Europa, der støtter dem i forbindelse med globaliseringen, og som giver udtryk for et nyt håb, og som det yngste af de franske parlamentsmedlemmer er jeg fuldt og fast overbevist om, at de unge ønsker et Europa, der både beskytter dem og giver dem nye ambitioner. Det er i fremtiden vores opgave at opbygge Europa sammen. Jeg regner med hr. Barosso, præcis som han kan regne med mig.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Fru formand! Europa er forenet. Det er et Europa med fred, frihed og demokrati. Vi overholder menneskerettighederne, og vi vil gerne iværksætte et program for social markedsøkonomi – et program, der sætter mennesket i centrum for vores opmærksomhed. Europa er imidlertid også forskelligartet. Vi har mange meget fattige regioner, og der er således behov for en ægte samhørighedspolitik. Den fælles landbrugspolitik stadfæster ret beset to slags Europa – det gamle og det nye. Dette kræver forandringer og dannelse af et ægte, fælles, forenet og sammenhængende Europa. Det ved hr. Barosso bedst af alle. Hvilke tiltag påtænkes det at iværksætte på dette område for at få denne situation ændret?

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Fru formand! Kommissionens formand, Barroso, har efter min mening klaret sig fortrinligt i rollen som formand for Kommissionen. Det er let at kritisere, men vi skal også uddele roser, når det er fortjent. Opgaven med at føre 27 forskellige lande ind i et pluralistisk Europa er en udfordring, og hr. Barosso har klaret det godt. Han har optrådt som en afvejende faktor mellem de store og små lande, så i den forbindelse vil jeg gerne genbruge nogle ord fra min partiformand, den finske premierminister, Matti Vanhanen, som nævnte, at hr. Barosso fortjente en yderligere mandatperiode. Jeg går i høj grad ind for at vælge ham for en yderligere periode, og jeg vil stemme for. Det, der er blevet udrettet på fem år, taler for sig selv. Efter min opfattelse er der ikke længere noget som helst behov for forslag til nye programmer, fordi handlingerne taler for sig selv, og forhåbentlig vil den finske kommissær, Olli Rehn, også få en god og stærk position i Kommissionen fremover. Vigtigst af alt er det dog, at vi i morgen stemmer for, at hr. Barosso kan sammensætte Kommissionen. Jeg ønsker ham held og lykke.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (EN) Fru formand! Hr. Barroso har ganske ofte talt om den usædvanlige tid, vi lever i, de væsentlige spørgsmål, vi står over for, og det lederskab, som EU skal vise inden for den finansielle sektor.

Der er dog en ting, jeg gerne vil spørge hr. Barroso om – og det blev nævnt i det papir, vi fik forelagt – nemlig EU's egen økonomi. Det bliver ikke nævnt, hvorfra midlerne skal komme.

I den forbindelse er der et spørgsmål, jeg stillede til ham omkring den høring, vi havde med De Grønne/EFA-Gruppen i sidste uge. Jeg fik desværre ikke noget svar, men det gør jeg forhåbentlig nu. Mit spørgsmål er: Hvad med en afgift på finansielle transaktioner?

Selv hr. Sarkozy har nu foreslået dette, og hr. Steinmeier m.fl. taler nu om det. Belgien og Frankrig har i forvejen retlige instrumenter til at gennemføre en sådan ordning, så hvorfor ikke tale om det og presse på for et kommissionsforslag om en afgift på finansielle transaktioner?

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Fru formand! Jeg har lyttet til hr. Barroso to gange, en gang i mødesalen og en gang ved en konference med Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe, og jeg har gennemlæst beskrivelsen af hans planer.

Jeg har én specifik kommentar. Vi kender hr. Barrosos holdning til de modificerede politikker. Vi har ikke hørt noget om hans holdning til modificerede produkter. Betyder det, at import og salg af kontaminerede produkter vil blive tolereret i Europa?

Samtidig med at hr. Barroso fastholder, at han fremmer de nye idéer, som Europa har brug for, fremmer og foreslår han i stor udstrækning hovedsagelig de samme fejlslagne, neoliberale opskrifter, der førte til depression i Europa, arbejdsløshed i Europa og alvorlige sociale uligheder i Europa.

Denne tilgang, og her mener jeg hr. Barrosos og Kommissionens tilgang, har skabt en tillidskløft mellem EU's lederskab og borgerne i EU, hvilket tydeligt sås ved det sidste valg til Parlamentet, hvor et markant antal borgere i EU udlod at stemme.

Til slut vil jeg sige, at han, idet han kalder alle, som ikke er enige i hans program, for antieuropæiske, ikke vil finde lydhørhed hos alle europæere, navnlig ikke hos dem, der ønsker et andet Europa, og dette er grunden til, at hr. Barroso efter min mening ikke er egnet til denne post.

Barry Madlener (NI). – (NL) Fru formand! Hr. Barroso har ikke formået at vinde støtte fra Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet eller Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance – hvilket ret beset taler til hans fordel. Det bliver et spændende valg. Hvis man kigger på tallene, kan han regne med omtrent halvdelen af stemmerne, så hver stemme tæller. Han vil naturligvis også gerne have vores stemme, dvs. fra det næststørste nederlandske parti i Parlamentet, Frihedspartiet. Vi er indstillet på at stemme på ham, men han bliver nødt til at love at standse forhandlingerne med Tyrkiet, at sikre, at Nederlandene ikke længere er den største nettobidragyder til dette bureaukratiske EU, og at arbejde for et Europa bestående af suveræne medlemsstater snarere end den føderale superstat, som han higer efter. Jeg opfordrer ham til kl. 22.00 i dag at aflægge os et besøg for at drøfte dette. Hvem ved, måske afgiver han disse løfter, får vores støtte og kan fortsætte sit arbejde – men blot på en helt anden måde end i de sidste fem år.

Brian Crowley (ALDE). – (EN) Fru formand! Jeg vil først og fremmest gerne ønske hr. Barroso held og lykke med afstemningen i morgen. Jeg var desværre af den opfattelse, at afstemningen burde have fundet sted i juli, for at der ikke skulle opstå et tomrum præget af usikkerhed. Når det så er sagt, mener jeg dog, at der med de politiske retningslinjer, hr. Barroso har fremlagt, klart tegner sig et billede af de visioner og idéer, han har, med hensyn til at få tingene tilbage på sporet.

Måske er min største bøn til ham – ud over at vende tilbage til Parlamentet – at han skal være en smule mere kritisk over for regeringerne, når de ikke lever op til deres forpligtelser, fordi selv hvis vi ser på Lissabonstrategien, er 90 % af den ikke blevet gennemført, fordi medlemsstaterne ikke har truffet forholdsregler med hensyn til at gøre os til den mest konkurrencedygtige og dynamiske økonomi i fremtiden.

Det er jo vanskeligt at forsøge at hænge nogen enkeltstater ud. Det ville jeg ikke turde gøre, men hvis vi fører an med et godt eksempel og både i Parlamentet og Kommissionen nedfælder vores idéer om de måder, hvorpå vi efter vores mening kan skabe ny vækst, og om, hvordan vi kan være innovative inden for den nye økonomi, må medlemsstaterne også komme op i omdrejninger og træffe disse foranstaltninger.

Endelig beklager jeg dybt, at vi i en tid præget af hidtil usete økonomiske vanskeligheder i hele verden, når vi i Europa ses som foregangsmænd, for så vidt angår regulering af bankvirksomhed og lign., har ladet denne mulighed gå tabt på grund af barnagtige politiske spilleregler blandt visse grupper.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Fru formand! Hr. Barroso anses for at være en forkæmper for miljøbeskyttelse, og det siger jeg ham tak for.

I sidste uge var der faktisk godt nyt, fordi det endelig blev besluttet, at almindelig tun, hvor bestanden var styrtet, ville blive beskyttet ved at inkludere denne art på listen over arter, der er beskyttet via CITES. I den forbindelse anmoder jeg om, at denne midlertidige støtte bliver en permanent støtte.

Problemet med og det globale paradoks ved alt dette er, at det er den neoliberale politik, der hidtil er slået til lyd for, som har ført os ud i denne situation, fordi det er en politik, der ganske enkelt gør overskud til et privat anliggende og omkostninger til et samfundsmæssigt anliggende.

Vi står på dette område over for et alvorligt miljøproblem. Vi har i årevis givet støtte til fiskerflåder, der har tømt vores have, og som i denne bestemte sammenhæng i mange tilfælde samlet set er ansvarlige for katastrofen. De beder nu om penge for at overvinde de problemer, vi har skabt.

Dette er absurd og i sandhed vanskeligt at forsvare rent demokratisk. Vi kan ikke begå disse fejltagelser med befolkningens penge.

Vi opfordrer således til, at den fælles fiskeripolitik bliver revideret, navnlig på grundlag af disse nye principper.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (EN) Fru formand! Jeg er helt overbevist om, at hr. Barroso i morgen sikrer sig en yderligere mandatperiode på fem år som den næste formand for Kommissionen. Jeg tror, han er den rette person til arbejdet, og hans resultater har været imponerende.

Jeg tror også, at EU vil fungere mere effektivt, hvis Lissabontraktaten vedtages i mit hjemland. De kræfter, der er imod traktaten i Irland, spreder groft vildledende oplysninger om, at minimumslønnen bliver på 1,84 EUR.

Folk taler om væksttegn ("green shoots") som en del af det økonomiske opsving i Europa. Ratifikationen af Lissabontraktaten er i sig selv et væksttegn. Investeringskredse og folk, der skaber nye arbejdspladser, ønsker Lissabontraktaten gennemført.

Den kendsgerning, at vi i Irland siden den sidste folkeafstemning har sikret os ret til fremover at udpege ét medlem af Kommissionen, er en stor ændring. Desuden er de juridiske garantier vedrørende neutralitet, skat, retten til liv, uddannelse og familien væsentlige punkter.

Disse garantier er væsentlige for os. Protokollerne er de samme som traktaten, og Irland har naturligvis brug for Europa – og Europa har brug for Irland.

(GA) Jeg ønsker hr. Barroso held og lykke i morgen.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Fru formand! EU er plaget af et voldsomt demokratisk underskud. Der er i de sidste fem år under hr. Barrosos ledelse desværre ikke blevet ændret noget i den henseende. I hans embedsperiode er vi løbet ind i en meget alvorlig økonomisk krise, og det er blevet klart, at alle advarslerne om ustabiliteten i det finansielle system ganske enkelt blev ignoreret. Disse advarsler blev helt bestemt fremført. Hr. Barroso taler i sit indlæg om behovet for at ændre strukturen for det finansielle system og at reformere bonussystemet for lederne. Jeg vil gerne sige det helt klart til hr. Barroso, at det har været hans opgave i de sidste fem år, og han udførte ikke den opgave. Jeg vil derfor stemme imod, at han bliver formand igen.

Personligt så jeg gerne en ung formand for Kommissionen, som kunne påtage sig rollen med masser af kreativitet, med mod til at foretage væsentlige ændringer og frem for alt med uafhængighed, dvs. en person, som kan få EU til at udvikle sig til et reelt demokrati. Jeg er sikker på, at Europa har brug for en ny optimistisk stemning, og dette vil med sikkerhed ikke komme til at ske med hr. Barroso, men kun uden ham.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Fru formand! Tak fordi jeg får lejlighed til at få ordet. Jeg vil gerne stille hr. Barroso to spørgsmål. Det første er som følger: I hans indlæg kædede han klart sin politiske fremtid sammen med Lissabontraktatens ikrafttræden. Betyder det så også, at han, hvis han bliver valgt i morgen, og Lissabontraktaten ikke bliver vedtaget ved den irske folkeafstemning, derefter nedlægger sit mandat?

Mit andet spørgsmål er følgende: Han har erklæret krig mod national egoisme, der ifølge hans definition, udspringer af angst og udvikler sig til ekstremisme. Mit spørgsmål er: Hvem vil træffe afgørelse om, hvorvidt personer, organisationer eller partier stadig er involveret i denne skadelige aktivitet? Eller drejer det sig som i vores tilfælde om at have en målsætning om at fremme national selvforståelse og den nødvendige bevarelse af national selvbestemmelse? Giver dette os med andre ord et grundlag, hvorpå vi her i Europa kan tale om nationale kulturer, sprog og mangfoldighed?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (FR) Fru formand! Jeg vil gerne indlede med et proceduremæssigt anliggende. Jeg vil gerne – især til løsgængerne – sige, at jeg ikke har været til møde med deres gruppe, fordi jeg ikke blev inviteret. Så enkelt er det. Jeg har naturligvis stærkt afvigende holdninger i forhold til bl.a. nogle af disse medlemmer, men jeg mødtes med alle de grupper, der inviterede mig – alle de retmæssigt dannede grupper. Jeg mødtes med dem for at få en demokratisk debat. Jeg kan godt lide en demokratisk debat. Lad os slå det helt fast.

Jeg vil forsøge at svare hurtigt på lang række spørgsmål. Jeg kan desuden se, at nogle medlemmer ikke længere er til stede til at kunne høre mit svar, men jeg vil ikke desto mindre prøve at give et svar.

Jeg vil begynde med spørgsmålet om bonusser, som var det sidste spørgsmål. Jeg vil gøre opmærksom på, at Kommissionen – under min ledelse – ved udgangen af 2004 fremlagde en indstilling vedrørende umådeholdne vederlag, ikke alene i banker, men også i det økonomiske system i almindelighed. Der var på det tidspunkt desværre ingen, som tog notits af vores indstilling.

Det glæder mig, at dette spørgsmål om bonusser og umådeholdne vederlag nu bliver prioriteret højere, og vi vil forhåbentlig kunne iværksætte en løsning på grundlag, vil jeg gerne tilføje, af de forslag, vi har fremsat over for Rådet. Forslagene er lagt frem på bordet. Der er tale om en indstilling, men også om en bindende del af direktivet om kapitalkrav til banker.

Mange spørgsmål har koncentreret sig om energiforsyningsikkerhed – bl.a. fra hr. Saryusz-Wolski og hr. Marinescu. Energiforsyningsikkerhed var faktisk et af de vigtigste prioritetsområder for dette kollegium, og jeg agter også at medtage punktet ved prioriteringen i Kommissionen, som skal tiltræde, hvis jeg får Parlamentets samtykke, eftersom det er Kommissionen europæerne kigger efter, og ikke blot europæerne i EU. Da der var problemer mellem Rusland og Ukraine besluttede præsident Putin at ringe til mig for specifikt at underrette mig om problemerne, og det er jo velkendt, hvor meget tid og energi vi i Kommissionen sammen med øvrige partnere har lagt i at forsøge at finde en løsning på nogle problemer, der vedrørte Rusland og Ukraine, men som har haft konsekvenser for de europæiske forbrugere.

Personligt er jeg stærkt engageret i disse spørgsmål. Jeg vil derfor gerne tilføje, at vi iværksatte sammenkoblingsprogrammet i de baltiske lande, og det var derfor Kommissionen, som fik løsnet op for hårdknuden vedrørende Nabucco – og lad os sige det ligeud, at situationen var gået helt i hårdknude. Jeg vil således medtage disse emner blandt Kommissionens vigtigste prioritetsområder, men der er faktisk modstand mod at etablere et reelt indre energimarked. Vi får forhåbentlig i næste valgperiode – med støtte her fra Parlamentet – bugt med denne modstand, som – lad os være helt ærlige og oprigtige – stadig findes, med henblik på at skabe et reelt integreret energimarked i Europa.

Man kan trygt regne med, at jeg i Kommissionen vil være kompromisløs med hensyn til at forsvare de europæiske interesser. Derudover mener jeg, at dette problem med energiforsyningsikkerhed også er afgørende for spørgsmålet om bekæmpelse af klimaforandringer.

Jeg vil sige det igen, især til medlemmerne i Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance. Man kan altid være mere ambitiøs, men jeg tror oprigtig talt, at vi skal se positivt på, at EU på grundlag af et kommissionsforslag går forrest i bekæmpelsen af klimaforandringer. Det er tydeligt, at vi efterfølgende ikke ville have fået aftalen i stand med alle medlemsstaterne, hvis ikke det var for det arbejde – og jeg vil gerne

understrege dette punkt – der blev udført under formandskabet under fru Merkel og derefter under hr. Sarkozy, da de også arbejdede hårdt for at opnå dette resultat, og det er kun ret og rimeligt at anerkende dette. Alle medlemsstater gjorde sig anstrengelser, men det var på grundlag af et ambitiøst forslag fra Kommissionen, at vi kunne gennemføre denne kamp mod den globale opvarmning, og jeg har meget stor tillid til Parlamentets indsats, således at Europa forsat kan være i front på dette område.

For så vidt angår de sociale spørgsmål, har jeg allerede udtalt mig. Jeg har allerede givet nogle meget konkrete løfter vedrørende spørgsmål om udstationering af arbejdstagere og problemerne vedrørende offentlige tjenester. Jeg vil være indstillet på at samarbejde med Parlamentet om de principper, jeg har nævnt, og som jeg har forklaret meget tydeligt i dag. Jeg er imod social dumping og går ind for den sociale markedsøkonomi.

Jeg er udmærket klar over, at dette er en interessant ideologisk debat, men jeg mener, vi har svaret i Europa. Vi har brug for et indre marked – det er vores styrke – og samtidig en høj grad af social samhørighed. Dette er en europæisk opfindelse. Det er et bidrag. Jeg indledte mit dokument med at citere en stor europæisk samtidshistoriker, Tony Judt, som underviser på universitetet i New York. Han sagde: "USA har måske nok den mest magtfulde hær i verden, og Kina kan jo sælge sine varer meget billigt, men kun Europa har en model, der kan tjene som inspiration for resten af verden".

Det 21. århundrede kan meget vel blive Europas århundrede. Det er min overbevisning. Jeg tror, vi kan styre globaliseringen, ikke med magt, men med inspiration. Vi har en social markedsøkonomi, som hverken De Kristelige Demokrater, Socialdemokraterne eller De Liberale har patent på. Den blev skabt af Europa, navnlig efter Anden Verdenskrig, og består ikke alene af den europæiske integrationsproces, men også den sociale markedsøkonomi, hvor formålet er at kombinere de frie markeder, de åbne markeder.

Europa er verdens største blok af eksporterende lande. Vi europæere skal derfor afvise protektionisme og skal samtidig fremme den europæiske model med arbejdsmarkedsdialog og den europæiske model med sociale sikringsordninger. Når jeg hører visse "sortseere" – "krisefanatikere" – sige, at det nu er amerikanerne og kineserne, der kontrollerer alt, siger jeg til dem: Det kan da godt være, men hvad gør præsident Obama nu? Præsident Obama forsøger i øjeblikket – og jeg ønsker ham held og lykke – at indføre en national sundhedsordning, som vi praktisk talt har overalt i Europa, om end med visse forskelle. Det er amerikanerne, der nu føler sig inspireret af den europæiske model. Hvad gør kineserne? De overvejer nu – med det yderligere formål at fremme efterspørgslen – at indføre en social sikringsordning, og jeg tror, de vil få indført denne ordning, fordi der vil være en stigning i velstanden i landet, og denne stigende velstand i Kina er godt nyt for hele verden.

Hvad gør amerikanerne og andre stormagter i dag? De begynder at tale med os om kampen mod klimaforandringer. Jeg husker tydeligt, at amerikanerne, når vi tidligere talte med dem, blankt afviste at forpligte sig specifikt i kampen mod klimaforandringer.

Som det fremgår, kan jeg ikke være lige så pessimistisk som nogle af de personer, der har haft ordet her i dag. Vi har naturligvis problemer i Europa, problemer med sammenhængen. Med hensyn til politisk vilje skal vi arbejde hårdere for at opnå yderligere konsekvens. Vi har også et meget tydeligt problem, et socialt problem, der er det mest alvorlige af alle problemer, nemlig stigningen i arbejdsløsheden. Lad os imidlertid få det på det rene, at det ikke er Europa, og det ikke er Kommissionen, der har skabt denne finanskrise. Det er velkendt, hvor denne krise havde sit udspring. Og umiddelbart efter reagerede vi. Vi reagerede med konkrete forslag. Jeg var i USA sammen med den franske præsident, eftersom det var under det franske formandskab, for at foreslå USA's præsident, at G20-processen skulle iværksættes. Det var Europa, som tog initiativ til denne reaktion.

Jeg sagde på mødet i Camp David, at præcis som åbne samfund har brug for retsstatsprincippet og retsregler, har markederne også brug for bestemmelser for at sikre lovlig, troværdig og etisk adfærd. Dette er den europæiske holdning.

Jeg tror faktisk, vi skal være stolte over de forslag, vi har stillet. De er lagt frem på bordet. Jeg håber, de vil blive vedtaget, og vi vil hen ad vejen kunne se, om der er brug for en yderligere indsats.

Vedrørende miljøet mener jeg, at Kommissionens resultater hidtil er velkendte. Der var nogen, som nævnte, at biologisk diversitet ikke var taget med. Hvis man genlæser mit dokument, vil man opdage, at punktet er med. Endvidere var der et medlem af Parlamentet, som bifaldt vores foranstaltninger til beskyttelse af almindelig tun, og jeg takker for den påskønnelse. Jeg mener, vi har et godt skudsmål her.

For så vidt angår fru Beňová's spørgsmål om grundlæggende rettigheder, er det præcis for at give dette nye tegn på engagement, at jeg besluttede at oprette – og jeg vil tilføje, at forslaget kom fra Parlamentet, selv om

jeg var i forvejen var overbevist om sagen – stillingen som kommissær med ansvar for grundlæggende rettigheder og personlige frihedsrettigheder. Kommissæren vil naturligvis også skulle behandle anliggender vedrørende minoriteter, og vedkommende vil skulle referere til Udvalget for Andragender, hvilket blev nævnt her.

Jeg tror også, at vi ligesom på nationalt plan, hvor der normalt er en minister for retlige anliggender og en minister for indre anliggender, bør have en kommissær med ansvar for retlige anliggender, grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder. Der vil være en anden kommissær – vi skal jo også tage dette emne alvorligt, og vi skal også erkende, at der er problemer, som har at gøre med usikkerhed i Europa, og at der er ting, vi kan gøre sammen med den merværdi, Europa kan tilføre – som også vil være ansvarlig for andre områder, men altid i den samme ånd, nemlig en ånd præget af sikkerhed og med fuld respekt for personlige frihedsrettigheder og med fuld respekt for grundlæggende rettigheder. Det er igen de faktorer, som gør Europa til det, det er.

Der var nogen, som nævnte Guantánamo. Jeg var en af de første, hvis ikke den allerførste, fungerende regeringspolitiker, der opfordrede den amerikanske præsident – dette var under det østrigske formandskab – til at lukke Guantánamo. Jeg nævnte dette offentligt, fordi jeg mener, at vi europæere er imod en kampagne mod terror, hvor de grundlæggende rettigheder ikke respekteres, idet det er den måde, hvorpå vores moralske autoritet går tabt. Vedrørende grundlæggende rettigheder mener jeg, at der kan være en vis uenighed, men at der ikke er nogen grundlæggende uenighed med en række af de medlemmer, som bragte dette spørgsmål op. Jeg har personligt ikke brug for gode råd fra nogen om dette spørgsmål. Da jeg var 16 år, gik jeg allerede på gaden i mit hjemland for at kæmpe mod et diktatur, mod et kolonisystem. Jeg har derfor ikke brug for råd fra nogen om, hvordan man skal udvise engagement i forhold til grundlæggende rettigheder. Men tak alligevel.

For så vidt angår Nordirland, vil jeg sige tak til fru Dodds, og det er rigtigt, at vi har gjort en – diskret – indsats for Nordirland. Vi nedsatte en særlig arbejdsgruppe, og på det tidspunkt, hvor der endnu ikke var blevet etableret nogen dialog mellem parterne, hjalp vi med at gennemføre denne forsoning.

For så vidt angår det spørgsmål, som López Aguilar stillede, kan jeg svare, at jeg tror, tiden nu er inde til en ny social ambition. Det er indlysende. Vi har et arbejdsløshedsproblem, som er meget større end hidtil. Hvis man kigger på statistikken, er sandheden, at beskæftigelsen inden finanskrisen overalt var i stigning. Lissabonstrategien, som er genstand for en vis kritik, var overordnet set faktisk et skridt i den rigtige retning. Der blev skabt nye arbejdspladser og vækst i Europa. Det er først med finanskrisen, at vi har set tendensen vende i de fleste lande, herunder spørgerens eget land, Spanien. Det er den globale finanskrise, der har bragt os i en anden position. Så i denne fase med social ængstelse – ikke alene er der folk, som er blevet arbejdsløse, men der er flere, som står til at miste deres job – er det tydeligt, at vi skal foretage en social investering. Jeg har derfor opfordret til en ny social ambition. Jeg troede, det ville være muligt at samle det store flertal i Parlamentet omkring denne prioritering, og det tror jeg stadig det er.

Fru in 't Veld fortalte, at jeg ikke havde overbevist hende. Jeg må sige, at fru in 't Veld er meget vanskelig at overbevise. Jeg vil gøre min bedste, men jeg vil sige en ting, og det er, at jeg altid vil gøre min bedste, ikke blot med hensyn til at overbevise hende, men fordi jeg virkelig tror på grundlæggende rettigheder, frihedsrettigheder og garantier. Jeg mener, at Kommissionen spiller en rolle på dette område, ikke alene med hensyn til lovgivning, men også vedrørende de signaler, vi sender. Jeg kan sige, at jeg hver gang, uanset hvornår der er et problem i verden, det være sig Guantánamo, eller når jeg mødes med hr. Putin, spørger ham om, hvad der sker med fru Politikovskayas mordere, og hvordan det kan være, at man med et system som i Rusland, der har det største sikkerhedssystem i verden, aldrig finder frem til, hvem der har myrdet journalister. Jeg stiller præsident Putin spørgsmålet, ligesom jeg for tiden stiller lignende spørgsmål til premierministre, herunder selv den kinesiske premierminister, når jeg taler med ham, og ligesom jeg altid stiller spørgsmål om menneskerettigheder. Jeg spørger endog den japanske premierminister, hvorfor Japan nu eksekverer dødsstraffe igen, hvor der før var et moratorium.

Kommissionen spiller derfor en rolle, ikke alene via lovgivning, men også via de signaler, der sendes fra Kommissionen og formanden for Kommissionen, som f.eks. under krisen med Muhammedtegningerne i Danmark, hvor jeg utvetydigt forfægtede og fastholdt retten til ytringsfrihed. Jeg tror faktisk, vi kan finde fælles fodslag på dette område.

Hr. Abad stillede en række meget praktiske spørgsmål, og jeg vil sige til ham, at jeg støtter hans forslag, og jeg mener, at de er væsentlige. Jeg tror, vi har brug for en industrimæssig base i Europa. Vi ønsker ikke udflytning, men det er vigtigt, at denne industrimæssige base tilpasser sig til de nye begrænsninger som følge af global konkurrence og frem for alt til de store udfordringer i forbindelse med klimaforandringer og mere

bæredygtig vækst. Jeg tror, vi har midlerne til at opnå dette. Jeg foreslår derfor, at der på EU-plan i fremtiden sættes flere ressourcer på dette område.

For så vidt angår de budgetrelaterede spørgsmål, som blev stillet, skal vi frem for alt forsøge at nå til enighed om hovedprincipperne. Jeg mener, det ville være en fejl at begynde med at tale om beløbsstørrelsen for det kommende budget. Det ville give anledning til splittelse. Vi skal først kigge på, hvor der er europæisk merværdi, og så beslutte, hvad prioritetsområderne skal være. Men jeg mener, at forskning, innovation og samhørighedspolitik helt klart skal være vigtige prioritetsområder, navnlig for så vidt de nye generationer angår. Af hensyn til det yngste medlem af den franske delegation, håber jeg, at de unge i Parlamentet vil støtte denne udvikling.

Der blev spurgt til den globale afgift på finansmarkedet, afgiften på finansielle transaktioner. Hvis det bliver en global afgift, støtter jeg den naturligvis. Jeg synes, det ville være en fremragende idé, men lad os under alle omstændigheder få tingene på det rene. Jeg ser ingen fornuft i at fordrive de virksomheder, der sælger finansielle tjenesteydelser, og som vi nu har i Europa, det være sig i London, Frankfurt eller Paris. Vi er førende i verden, for så vidt angår finansielle tjenesteydelser. Hvad mening skulle det give, at levere førertrøjen over til Dubai? Jeg kan ikke se, at det ville give nogen mening. Lad os få tingene helt på det rene her. Men hvis der var en global afgift på finansielle transaktioner, synes jeg, det ville være en fremragende idé. Jeg mener, at der allerede er mange gode grunde til det, nemlig at man f.eks. kunne forhindre sult i verden, for det er jo en skandale, hvad der sker i det 21. århundrede, at man kunne hjælpe Europa på vej til at opnå millenniummålene, og at man kunne kæmpe for mere solidaritet i Europa. Det er måske ikke alment kendt, men jeg foreslog Rådet, at vi skulle øge en facilitet, som vi har i EU, vedrørende fødevarehjælp, idet der er fattige og nyfattede mennesker i Europa, men forslaget blev forkastet. Der er altså mange årsager til at indføre en afgift, forudsat at den virkelig gælder globalt, og at den ikke svækker Europas konkurrenceevne.

Afslutningsvis vil jeg gerne sige noget særdeles vigtigt. Nogle har spurgt, hvorfor man skal vælge mig. Jeg er jo den eneste kandidat. Er det demokratisk? Jeg har tit selv undret mig over, hvorfor jeg er den eneste kandidat. Oprigtig talt mener jeg, det er forkert, at jeg er den eneste kandidat, fordi jeg helt ærligt, da jeg er den eneste kandidat, har været den eneste, der har stået for skud hele tiden, den eneste, der er blevet kritiseret. Hver gang, jeg bliver sammenlignet med den ideelle kandidat, kommer jeg naturligvis til kort. Jeg kommer til kort over for en ideel kandidat. Jeg kommer til kort over for en ideel kandidat fra hver enkelt gruppe. Men Europa er ikke bygget op af ideelle kandidater. Europa er en øvelse i ansvar. Der har efter min mening ikke været andre kandidater af den simple grund, at den støtte, der er behov for med henblik på at være kandidat, manglende. Det er grunden. Der blev nævnt et pænt lille antal navne, men det lykkedes at opnå konsensus om mit kandidatur, og det er jeg stolt af, fordi opbygning af Europa i dag er jo, som vi har set det i debatten, en yderst vanskelig og yderst hård øvelse. Europa er meget forskelligartet. Der er mange begrænsninger, og der skal foretages mange prioriteringer, så jeg er stolt over at være den kandidat, som har fået opbakning fra det parti, der vandt valget, og at være den kandidat, som har fået opbakning fra demokratisk valgte stats- og regeringschefer på tværs af hele det politiske spektrum, og det ser jeg ikke som noget negativt. Når det så er sagt, er jeg er ikke nogen generalsekretær, og Kommissionen er en selvstændig institution. Det kan jeg forsikre Parlamentet om. Kommissionen, som jeg er formand for, og som jeg vil være formand for fremover, hvis jeg får Parlamentets opbakning, vil være en selvstændig institution, der kompromisløst forsvare EU's almene interesser.

Jeg forstår fuldt ud, som bl.a. fru Estrela sagde, at støtten fra de medlemmer, som er parate til at give mig deres opbakning, ikke er nogen blankocheck. Jeg er taknemmelig over for alle de medlemmer, der har støttet mig. Jeg kan ikke nævne dem alle. Nogle af dem er her stadigvæk. Dem er jeg taknemmelig over for. Deres støtte er ikke nogen blankocheck. Jeg nærer høje tanker om Parlamentet.

Nogle røster hævder, at jeg har for tætte kontakter til regeringerne. Men her glemmer man en ting, idet jeg, inden jeg blev premierminister, var oppositionsleder, og inden jeg blev oppositionsleder, var jeg menigt parlamentsmedlem. Jeg blev for første gang valgt ind i det portugisiske parlament, da jeg var 29 år gammel. Jeg er politiker. Jeg er ikke teknokrat eller bureaukrat. Jeg værner om den parlamentariske styreform, og jeg vil gerne indgå i dialog med Europa-Parlamentet.

De forlangender, der kommer herfra, kan derfor hjælpe mig og kan hjælpe Kommissionen til at gøre det bedre. Det er det, jeg stiler mod, hvis jeg får opbakning herfra.

(Bifald)

FORSÆDE: Jerzy BUZEK*Formand*

Formanden. – Jeg vil gerne takke den indstillede formand for Kommissionen. Jeg vil også gerne takke alle de tilstedeværende samt de tidligere talere for en usædvanlig livlig diskussion. Jeg vil også gerne takke fru Malmström for at være til stede ved dette møde.

Vi er ved at bringe nogle nye handlingsprincipper og nye institutionelle løsninger for EU på banen. Vi skal huske på, at den indstillede formand har fortalt os om retningen for de politiske tiltag i de næste fem år. Han har gjort dette her i Parlamentet, hvor han har holdt møde med alle de politiske grupper. Han har givet os oplysninger, der er særdeles vigtige, både for os og for borgerne. Vi skal afgive vores stemme i morgen efter de lange, udtømmende og fornuftige drøftelser i dag.

(Formanden fortsatte på engelsk)

Jeg vil gerne endnu en gang takke den indstillede formand meget. Dette var en god mulighed for at fremlægge de politiske retningslinjer og føre drøftelser i de politiske grupper samt ligeledes i mødesalen.

Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Georges Bach (PPE), skriftlig. – (FR) Hr. Barrosos program er ambitiøst og vidner om et overvældende ønske om at give det kriseramte Europa det skub fremad, der er så hårdt brug for. Det ville efter min mening være forkert at bebrejde hr. Barroso personligt for alle de problemer, der har været kendetegnende for den foregående periode. At udarbejde kompromisløsninger med Kommissionen, som blev udvidet, og hvor beslutningerne nu skal træffes af 27 lande, og at håndtere en finans- og økonomikrise på baggrund af en vanskelig institutionel reform har bestemt ikke gjort hr. Barrosos arbejde nemmere. Man kunne ganske vist i disse vanskelige tider have håbet at høre ham tale med en mere kraftfuld europæisk røst. Jeg tror dog, at han har lært af sine fejltagelser, og at han i fremtiden vil gøre en stor indsats både for Europa som helhed og for de små lande. Ved at gøre sociale spørgsmål til en vigtigere del af sit program virker det til, at han gerne vil reagere over for de mennesker i Europa, der længes efter et mere socialt Europa. Idéen om et ægte partnerskab mellem Parlamentet og Kommissionen er rigtig god, og det er en chance, der skal gribes. Jeg støtter derfor hr. Barrosos kandidatur, men denne støtte er ikke nogen blankocheck.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Det glæder mig at sige, at jeg som portugiser og som medlem af Europa-Parlamentet vil stemme for genvalget af José Manuel Durão Barroso som formand for Kommissionen. Jeg mener, at hans resultater i løbet af den nuværende mandatperiode, som har været plaget af så mange politiske, finansielle og sociale vanskeligheder, samt de erfaringer, han har høstet i denne stilling, berettiger til støtten fra regeringerne og en fornyet tillids erklæring fra Europa-Parlamentet.

Jeg beklager dybt de mange forsøg – og de har ikke alle sammen være utilslørede eller seriøse – på at forhindre hans kandidatur i at blive til noget, og jeg bemærker mig, at de blev forpurret, ikke alene som følge af manglen på nogen troværdig alternativ kandidat, men også som følge af det tåbelige i argumenterne. Jeg beklager, at medlemmer fra mit eget land også har været fristet af denne strategi, hvilket er så nemt, men også inkonsekvent.

Jeg håber, at Kommissionen under Barroso i en ny periode kan kombinere teknisk kompetence med "lidt ekstra oveni". Jeg håber også, at man rent faktisk vil respektere og gøre brug af subsidiaritetsprincippet og vil vælge den sikre og solide løsning ved at tage små skridt, sådan som Jean Monnet anbefalede, frem for at iværksætte tiltag efter den hurtige procedure, der har set meget lovende ud, men som har bidraget med meget lidt til den reelle udvikling af det europæiske projekt og den europæiske drøm. Uanset hvor meget vi sigter efter horisonten, kommer vi kun frem til den ved at sætte den ene fod foran den anden. Lad os gå den rigtige vej.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det, der også står på spil ved denne afstemning, er den kurs, EU vil tage i de næste par år. Den nuværende formand for Kommissionen, som stiller op til endnu en embedsperiode, symboliserer én mulig kurs, idet det EU, han repræsenterer, er et EU, som plejer de store erhvervsvirksomheders interesser.

Det er et EU med udemokratisk bureaukrati, med politisk og ideologisk konservatisme, med fremhævelse og institutionalisering af dybtgående uretfærdigheder og relationer præget af social, regional og national dominans, med militarisme og ekstern interventionspolitik samt med institutionalisering af neoliberalismen som det eneste acceptable økonomiske system. Det er imidlertid ikke og har aldrig været den eneste mulige

kurs. Alternativet til den kurs er et socialt Europa, et Europa for arbejdstagerne og befolkningen. Det er et EU, som sætter nærdemokratiet højt og ikke reducerer demokratiet til noget, man taler om ved højtidelige lejligheder. Det er et EU, der respekterer befolkningens vilje og de beslutninger, der gives demokratisk udtryk for, og et EU, som beskytter offentlige tjenester og arbejdstagernes rettigheder som uhyre vigtige redskaber til social udvikling og samhørighed. Det er et EU bestående af frie, suveræne stater med lige rettigheder, som støtter og fremmer beskyttelse af naturen samt mellemfolkelig fred og samarbejde.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Den udtalelse, som hr. Barroso lige kom med som indstillet formand for Kommissionen, er en genbekræftelse af de grundlæggende søjler i det EU, vi kender. Det bekræfter også den kapitalistiske, føderalistiske og militaristiske integration af Europa, der er nedfældet i Maastricht- og Nicetraktaterne, og hvor man i udkastet til Lissabontraktaten ønsker at gå endnu videre.

Hvis nogen overhovedet var i tvivl, kommer han i sin udtalelse ind på betydningen af udkastet til Lissabontraktaten. Udtalelsen kommer faktisk efter det antidemokratiske pres, de europæiske ledere har udøvet – hvilket han konstaterede – på det irske folk, som er tvunget til at afholde en ny folkeafstemning den 2. oktober.

Også selv om han nu forsøger at love at afbøde virkningen af de alvorlige angreb på de sociale rettigheder og arbejdstagernes rettigheder, som Kommissionen, som han stadig er formand for, foretog i den foregående periode, er han aldrig kommet til bunds i disse problemer eller årsagerne til den aktuelle krise for kapitalismen, som vi lige nu oplever. Det, han i virkeligheden foreslår, er at fortsætte med den samme politik, som opprioriterer fri konkurrence, militarisme og de store erhvervs- og finansvirksomheders interesser, navnlig virksomhederne i de mest magtfulde lande, som det klart fremgik, da han nævnte, at vi er globaliseringsens forkæmpere.

Livia Járóka (PPE), skriftlig. – (HU) Jeg vil gerne garantere hr. Barroso min støtte som repræsentant for Det Europæiske Folkeparti og udtrykke håb om, at Kommissionen, der sidder nu, vil kunne fortsætte det arbejde, der er blevet påbegyndt, og som involverer social integration af romaerne. Der er opnået væsentlige resultater i denne periode, hovedsagelig i de sidste to år, men vi forventer et betydelig større engagement og en større initiativlyst fremover fra dette organ, som jo er den eneste institution, der kan tage initiativ til fællesskabslovgivning, og som kan være den drivende kraft i den kamp mod fattigdom og udelukkelse, der rammer Europas største mindretal, romaerne.

Oprettelsen af en ny kommissærstilling med portefølje for retlige anliggender, grundlæggende rettigheder og borgerrettigheder vil forhåbentlig tilskynde Kommissionens organisation til at gøre mere og gøre det på en mere samordnet måde. Jeg håber også, at hr. Barroso vil fortsætte med aktivt at fremme sit personlige engagement med hensyn til romaernes situation, hvilket han også har givet udtryk for adskillige gange, og at han vil gøre sit yderste for at sikre, at stats- og regeringscheferne vil påtage sig en større rolle ved udarbejdelse af et omfattende helhedsprogram, der partipolitisk og tidsmæssigt spænder vidt.

De sociale udfordringer, der rammer både romaer og ikke-romaer, er så alvorlige, og konsekvenserne som følge af manglende handling er så farlige, at vi ikke kan tillade os at udvise den apati og begå de fejltagelser, som har kendetegnet den tidligere periode. Vi forventer omgående, modige tiltag og en radikal ændring af den holdning, den tidligere/nuværende formand har udvist, og at Kommissionen vil være bannerefører for en fælleseuropæisk romastrategi, der udarbejdes så hurtigt som muligt, baseret på lovgivningsmæssige standarder, et stabilt budget og et tydeligt politisk engagement.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Hvis der er en ting, som ingen stiller spørgsmålstegn ved fra nogen af de politiske partiers side, er det, at vi oplever en økonomisk krise, der påvirker landene og gør regeringsbeslutninger vanskelige.

Eftersom dette er tilfældet, gør det en forskel med hensyn til, hvor effektivt EU kan bekæmpe krisen, om Kommissionen er godkendt, og formanden er valgt, eller om Kommissionen er midlertidig, og den vigtige afgørelse hele tiden udskydes.

Set i lyset heraf bliver de fremsatte argumenter fra alle de medlemmer, der afviser José Manuel Durão Barroso og forsøger at hindre ham i at blive genvalgt som formand for Kommissionen, selv om de ikke benægter tegnene på krisen og endda henviser til den flere gange, tom retorik.

De medlemmer, der tænker og agerer på denne måde, har med andre ord ringe eller ingen tanke for virkningerne af krisen, men tænker kun eller næsten kun på at drage fordel af situationen ved visse partipolitiske manøvrer, der i hvert fald under disse omstændigheder retfærdigvis bør undgås.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Støtten til hr. Barroso fra de konservative, liberale og socialdemokratiske parlamentsmedlemmer følger efter den enstemmige indstilling af ham som den eneste fælles kandidat for alle regeringerne i EU, både neokonservative og socialdemokratiske. EU's politik, der går imod arbejderklassens interesser, afhænger ikke af personer eller af formanden for Kommissionen. Den afgøres frem for alt af selve EU's karakter som en imperialistisk union for kapitalen.

I de politiske retningslinjer, der er fremlagt af hr. Barroso, sammenfattes de strategiske ambitioner med hensyn til europæisk monopolistisk kapital, og retningslinjerne udgør det politiske program, der anvendes af de politiske kræfter på den europæiske politisk ensrettede vej i hele EU, herunder af både Nyt Demokrati og PASOK i Grækenland, uanset om de er i regering eller opposition.

Det primære formål med dette politiske program er at skubbe byrden som følge af krisen over på arbejderklassen og derved sikre, at det står de europæiske monopolvirksomheder frit for at sikre sig og øge deres profiler, således at de kan forstærke deres position som globale imperialistiske konkurrenter, når den kapitalistiske økonomi kommer i gang igen efter recessionen. Dette mål vil blive nået ved at tilpasse sig til de nye betingelser i den arbejderfjendske Lissabonstrategi senest i 2020 og gennem et endnu mere ondsindet angreb på arbejderne rettigheder, lønninger samt sociale og forsikringsmæssige rettigheder.

FORSÆDE: Edward McMILLAN-SCOTT

Næstformand

12. Spørgetid (spørgsmål til Kommissionen)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er spørgetiden (B7-0203/2009).

Vi behandler en række spørgsmål til Kommissionen.

Del I

Spørgsmål nr. 20 af **Ilda Figueiredo** (H-0277/09)

Om: Beskyttelse af tekstil- og beklædningsindustrien som led i den internationale samhandel

Den alvorlige situation, som tekstil- og beklædningsindustrien befinder sig i nogle EU-lande såsom Portugal, kræver en konsekvent og samordnet strategi for den statslige politik for investeringer i innovation, større alsidighed, erhvervsuddannelse og omstilling.

Samtidig indebærer disse foranstaltninger dog, at der i forbindelse med den internationale samhandel træffes de nødvendige skridt til at beskytte industrien i EU's medlemsstater, især de mest udsatte sektorer som tekstil- og beklædningsindustrien.

Hvilke foranstaltninger træffer Kommissionen for at beskytte tekstil- og beklædningsindustrien i EU-landene som led i nye frihandelsaftaler med tredjelande, især i Asien, som f.eks. Sydkorea?

Hvilke foranstaltninger træffer Kommissionen for at gennemføre den nødvendige og hastende regulering af markedet på verdensplan, og ikke kun for at regulere finansmarkedet?

Catherine Ashton, medlem af Kommissionen. – (EN) Vi følger meget nøje med i finanskrisens indvirkning på vores erhvervssektorer, herunder naturligvis tekstil- og beklædningsindustrien, som er en væsentlig og stærk branche i EU.

Vi reagerede på denne krise ved at iværksætte den europæiske genopretningsplan suppleret med Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen og de midlertidige rammebestemmelser for statsstøtte. Disse foranstaltninger har også været relevante for tekstil- og beklædningsindustrien. Globaliseringsfonden har f.eks. været benyttet til at reintegrere afskedigede arbejdstagere i hovedsagelig små og mellemstore virksomheder i denne branche i Italien, Malta, Spanien, Portugal, Litauen og Belgien.

Tekstil- og beklædningsbranchen har oplevet årtier med reguleret handel. Siden starten af 2009 har handelen i denne branche været fuldt ud liberaliseret. Branchen har med held taget udfordringen som følge af liberaliseringen op og har gennemgået en proces med omstruktureringer og modernisering, hvilket ikke har været så ligetil.

Branchen har skåret ned på masseproduktion og har koncentreret sig om produkter med højere tilføjet værdi og teknologisk indhold. Europæiske tekstiler er i dag verdenskendte for innovation og god teknisk standard. Branchen har udviklet sig med succes og er fortsat i verdensklasse med hensyn til eksportvolumen. Markedsadgang prioriteres således højt af branchen, og jeg er glad for, at vores fornyede strategi vedrørende markedsadgang er blevet vel modtaget af denne branche og har givet gode resultater.

Og ved vores forhandlinger om handelsaftaler som f.eks. frihandelsaftalen med Korea eller ved multilaterale forhandlinger tager vi naturligvis hensyn til, hvor følsomme de forskellige brancher er, herunder tekstilbranchen, og vi sigter på at indgå velafvejede aftaler.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Så sent som i går talte vi her om problemet med frihandelsaftalen med Sydkorea, og kommissæren ved, at hun har brug for erhvervsorganisationer. Jeg vil gerne fortælle hende, at jeg selv har haft møde med en række erhvervsorganisationer i Portugal, og de har fortalt mig om deres store betænkeligheder ved bestemmelserne i frihandelsaftalen med Sydkorea. Der er også store bekymringer i hele Europa.

Fagforeningerne har også deres betænkeligheder, og enhver, der kender landene i Sydeuropa, som f.eks. Portugal og Spanien samt de områder, hvor disse erhvervsvirksomheder dominerer, ved ganske udmærket, hvor høj arbejdsløsheden er blevet. I nogle kommuner ligger den nu på over 20 %, navnlig i det nordlige Portugal. Der er kommuner med tekstilfabrikker, hvor arbejdsløsheden ligger på over 20 %! Vi er bange for, at denne situation kan blive endnu værre – i et land, hvor der i forvejen hersker betydelig fattigdom. Jeg spørger derfor kommissæren om, hvad der specifikt vil blive gjort...

(Formanden afbrød taleren)

David Martin (S&D). – (EN) Det er al ære værd, at fru Figueiredo udviser en sådan bekymring for den sociale indvirkning af lukningen af tekstilfabrikker og den skade, branchen påføres. Men er kommissæren enig med mig i, at frihandelsaftalen med Sydkorea rent faktisk indebærer lige så mange muligheder som trusler for de europæiske tekstilproducenter og helt klart giver vores kvalitetstekstiler adgang til det koreanske marked?

Catherine Ashton, medlem af Kommissionen. – (EN) Jeg forstår udmærket de stærke følelser, der er involveret. Dette er en særdeles vigtig branche, og jeg tilslutter mig fuldt ud David Martin, som har nærlæst aftalen med Sydkorea.

Vi eksporterer helt klart mere tøj til Sydkorea, end de gør til os, så der er reelle muligheder på markedet. Det er fuldkommen rigtigt, at vi altid, når vi påtænker at gøre noget handelsmæssigt, er opmærksomme på indvirkningen på industrivirksomhederne, og det er lige nøjagtig, hvad vi gør.

Jeg vil være ovenud glad for at fortsætte denne dialog og give flere oplysninger om, hvordan vores tilgang til dette er, idet jeg fuldt ud tilslutter mig den opfattelse, at vi er nødt til at støtte vores industrivirksomheder i denne økonomiske recession, være opmærksomme på den fattigdom og det afsavn, der måtte opstå, og tilvejebringe nye handelsmuligheder, som faktisk vil bidrage til at sætte gang i økonomien og disse sektorer. Det er præcis, hvad vi forsøger at gøre.

Spørgsmål nr. 21 af **Brian Crowley** (H-0281/09)

Om: EU's prioriteter for regeringskonferencen om klimaændringer

Hvilke specifikke spørgsmål vil Den Europæiske Union prioritere på De Forenede Nationers regeringskonference om klimaændringer, som vil finde sted i København i december 2009?

Stavros Dimas, medlem af Kommissionen. – (EN) Dette er et meget betimeligt spørgsmål, og det korte svar ville være, at prioriteterne er indgåelse af en aftale i København om reduktionsforpligtelser for de udviklede lande, nationalt passende modvirkningstiltag for udviklingslandene og finansiering.

Jeg vil dog gerne uddybe mit svar. Der er nu mindre end tre måneder til topmødet i København, og klimaforhandlingerne er nu gået ind i en afgørende fase.

Med 250 siders forhandlingstekst på bordet er forhandlingerne endnu ikke nået det afgørende punkt, hvor der kan indgås en aftale, som er ambitiøs og detaljeret nok. Der er imidlertid blandt de fleste parter en fornemmelse af, at der nu skal ske noget, og der er en vilje til at fokusere på konvergensområder. Den endelige målsætning med klimaaftalen er at holde den globale opvarmning på under 2 grader Celsius, hvilket er en målsætning, som vandt støtte på det sidste G8-topmøde og mødet i De Større Økonomiers Forum.

Vi har brug sammenlignelige og mere ambitiøse mål om udledningsreduktioner for gruppen af udviklede lande, der i dag samlet set tilbyder en reduktion på under 15 % i sammenligning med 1990. Dette lever slet ikke op til den reduktion på 25-40 %, som er nødvendig ifølge videnskaben. Vi glæder os over, at Japan vil forøge sit mål. EU har tilbudt at sætte et mål om en reduktion på 30 %, hvis andre forpligter sig tilsvarende.

Udviklingslandene bør iværksætte hensigtsmæssige afbødende tiltag med henblik på inden 2020 at mindske væksten af deres udledninger til 15-30 % i forhold til "business as usual". EU foreslår, at udviklingslandene (undtagen de mindst udviklede lande) udarbejder og gennemfører lav-CO₂-vækstplaner med angivelse af deres centrale afdæmpende tiltag. Disse planer vil derefter danne grundlag for bl.a. målrettet økonomisk støtte.

Tilstrækkelig international finansiering vil være af grundlæggende betydning for nå frem til en reel aftale i København. Spørgsmålet om penge bliver knald eller fald for aftalen. Vi bliver nødt til at tilvejebringe private investeringer og fremme gennemførelsen af et robust internationalt marked for CO₂-kvoter, men det vil også være nødvendigt med væsentlig offentlig finansiering. På dette område er det værd at nævne det globale partnerskab vedrørende teknologi, der tager sigte på at fordoble investeringerne i lav-CO₂-teknologier. Vi skal desuden forøge støtten til de fattigste og mest sårbare lande, således at de kan tilpasse sig til de forværrede negative virkninger af klimaforandringerne.

I sidste uge, den 10. september 2009, vedtog Kommissionen en meddelelse om en optrapning af den internationale klimafinansiering, hvor der tages sigte på at fremskynde de internationale forhandlinger. Der ligger en kolossal opgave foran os med intense forhandlinger i de kommende måneder – men forhandlingssammenbrud er ikke nogen mulighed.

Brian Crowley (ALDE). – (EN) Jeg vil gerne takke kommissær Dimas for hans svar.

Men jeg vil gerne meget kort spørge om, hvorvidt vi kender USA's reelle standpunkt, nu hvor der er en ny regering. Anvender man de samme tal vedrørende reduktion af CO₂, som EU foreslår at anvende? For det andet er der spørgsmålet om, hvilken rolle Brasilien, Rusland, Indien og Kina, som står for enorme CO₂-udledninger og andre udledninger, vil spille, og hvilket pres vi i EU kan udøve over for dem med henblik på at overholde de samme standarder, som vi selv kræver?

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Hver gang, vi taler om klimaforandringer, taler vi om foranstaltninger med henblik på tilpasning til klimaforandringerne samt reduktion af årsagerne til klimaforandringerne. Jeg vil gerne stille følgende spørgsmål med konferencen i København in mente: Hvor højt prioriterer man øget energieffektivitet, herunder i udviklingslandene, og hvilke drøftelser fører man omkring drikkevandskrisen og naturligvis fødevarekrisen?

Paul Rübig (PPE). – (DE) Foreligger der en konsekvensvurdering af ændringerne for europæisk konkurrenceevne som følge af en reduktion på 20 % eller 30 % og af den måde, hvorpå det vil påvirke små og mellemstore virksomheder og frem for alt antallet af arbejdspladser?

Stavros Dimas, medlem af Kommissionen. – (EN) Vedrørende USA har den nye regering forpligtet sig til reduktioner, som er væsentlig mere ambitiøse end under den foregående regering. De er dog stadig ikke så ambitiøse som de reduktioner, EU har forpligtet sig til, og ligger under det niveau, som ifølge videnskaben er nødvendigt for at holde den globale opvarmning på under 2 °C, som samtlige ledere fra de vigtigste økonomier besluttede i juli 2009 i L'Aquila, herunder amerikanerne, kineserne og lederne fra de andre nævnte lande.

Men drøftelserne i USA pågår stadig. Markey-Waxman-lovforslaget har været til afstemning i Repræsentanternes Hus og skal nu til afstemning i Senatet. Der er temmelig mange bestemmelser, som stadig skal præciseres, og vi er nødt til at se på, hvad nettoresultatet vil være i sidste ende, fordi dette lovforslag godt kunne være mere ambitiøst, end det tilsyneladende er i dag.

Hvis f.eks. beregningen af udledningsreduktioner omfatter reduktioner som følge af investeringer i "undgået skovrydning" – afhængigt af om det medregnes i USA's mål for udledningsreduktion eller i finansieringen m.v. – er dette noget, der skal afklares for at kunne afgøre, hvor sammenlignelige USA's mål er med målene i EU og andre udviklede lande.

Det er en kendsgerning, at vi møder en meget positiv holdning fra USA's regering, at vi arbejder tæt sammen med den, og at vi forhåbentlig sammen kommer til at arbejde på at opnå et godt resultat i København, dvs. en aftale med de elementer, jeg nævnte tidligere.

For så vidt angår Brasilien, Kina, Indien, Mexico og andre udviklingslande, forventer vi naturligvis, at de reducerer stigningstakten for deres udledninger i størrelsesordenen 15 % til 30 % i forhold til "business as usual". Dette er igen det, som ifølge videnskaben er nødvendigt for at holde den globale opvarmning på under 2 °C. Reduktioner gennemført af de udviklede lande alene vil ikke være tilstrækkeligt.

Nogle af disse lande har allerede iværksat nationale foranstaltninger, som vil føre til udledningsreduktioner, enten via incitamenter til øget energieffektivitet eller investeringer i vedvarende energi, men vi er nødt til at intensivere vores samarbejde med dem – informationsudveksling, samarbejde om teknologier og teknologioverføring – for at opnå de reduktioner, vi har brug for.

Vedrørende omkostningsreduktion og, som det blev nævnt, energieffektivitet er alle investeringer i energieffektivitet helt klart win-win-win-situationer. F.eks. vil man ved at reducere forbruget af importeret olie ikke alene spare penge og ikke betale pengene til de olieproducerende lande, men man reducerer også CO₂-udledningerne.

I mange lande, især udviklingslandene, hvor der er problemer med luftforurening – luftforureningsproblemet i Kina er f.eks. meget velkendt – vil der være en sidegevinst ved, at luftkvaliteten bliver forbedret.

Vedrørende de beslægtede problemer med vand og fødevarer er begge disse problemer med i målsætningerne for EU's politikker. Vi støtter politikker, som forbedrer den sundhedsmæssige kvalitet af og forsyningen med vand, navnlig i de meget fattige lande. Vedrørende fødevarer var vi f.eks. ved gennemgangen af direktivet om biobrændstoffer meget omhyggelige med, at der ikke skal være konkurrence mellem at anvende råstoffer til fødevarer og til biobrændsel. Vi tager altid højde for disse væsentlige spørgsmål.

Med hensyn til konsekvensvurderingen og spørgsmålet om konkurrenceevne blev disse punkter drøftet indgående, da vi vedtog energi- og klimapakken. Ikke alene Kommissionen, men også industrien og mange sektorer har foretaget en række undersøgelser. De bestemmelser, vi har i vores lovgivning, vil give den sikkerhed, der er behov for, med henblik på at bevare konkurrenceevnen for andre europæiske erhvervssektorer, navnlig små og mellemstore virksomheder, ved f.eks. fritagelsesordninger, i mange tilfælde på op til 100 % af deres udledninger.

Så dette er noget, vi tager højde for og dette vil naturligvis også være tilfældet, når vi går op til 30 %. Hvis vi går op til 30 %, vil det desuden betyde, at vi skal have en ambitiøs aftale i København, hvor alle de udviklede lande vil forpligte sig til lignende sammenlignelige reduktionsmål som EU, og hvor udviklingslandene vil acceptere afbødende tiltag, som vil skabe lige konkurrencevilkår i hele verden. Forpligtelserne med hensyn til CO₂-reduktion vil så være sammenlignelige, og dvs. at de konkurrencemæssige problemer forsvinder.

Spørgsmål nr. 22 af **Silvia-Adriana Ticau** (H-0301/09)

Om: Incitamenter til investering i øget energieffektivitet og anvendelse af vedvarende energi

Det Europæiske Miljøagentur offentliggjorde for nylig de foreløbige tal for 2008 vedrørende reduktion i udledningen af drivhusgasser. Ifølge disse statistikker faldt EU-15-landenes udledninger med 1,3 % og EU-27-landenes udledninger med 1,5 % i forhold til 2007, hvilket udgør et vigtigt skridt mod opfyldelse af målene i Kyoto-protokollen om reduktion i udledningen af drivhusgasser med 8 % i 2012 i forhold til referenceåret 1990.

I betragtning af at CO₂-reduktion først og fremmest skyldes øget energieffektivitet og anvendelse af vedvarende energi i transport- og boligsektoren samt industrisektorer med højt energiforbrug, bedes Kommissionen oplyse, hvilke konkrete foranstaltninger den agter at træffe for at støtte medlemsstaterne i at fremme investeringer i energieffektivitet og vedvarende energi?

Stavros Dimas, medlem af Kommissionen. – (EL) Medlemmet af Parlamentet har helt med rette fremhævet den igangværende forbedring med hensyn til reduktionen i udledningen af drivhusgasser, hvilket delvist skyldes foranstaltninger vedrørende energieffektivitet og øget anvendelse af vedvarende energi i transport- og boligsektoren.

Kommissionen vil påpege, at energieffektivitet og vedvarende energi også tjener andre politiske målsætninger som f.eks. forbedring af EU's energiforsyningsikkerhed, styrkelse af konkurrenceevnen, skabelse af arbejdspladser og forbedring af borgernes levestandard.

Grundet alle disse fordele fortsætter Kommissionen med at forbedre EU's lovgivning og programmer i denne specifikke sektor og give økonomisk støtte.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) I betragtning af, at vi har en tidsramme på 10 år indtil 2020, og at der kan opnås bemærkelsesværdige resultater med hensyn til reduktion af udledningen af drivhusgasser vedrørende den energimæssige ydeevne i bolig- og transportsektoren, og at vi står midt i en økonomisk krise, og folk mister deres arbejde, skal vi understrege, at den grønne økonomi kan skabe millioner af arbejdspladser. Vi skal fremkomme med specifikke løsninger vedrørende specifikke situationer. Løsningen er derfor forhåbentlig, at Kommissionen i fælles indsats med Parlamentet vil kunne finde innovative løsninger til at øge investeringerne i energieffektivitet. Parlamentet har foreslået interessante løsninger såsom en forøgelse af satsen for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling fra 2014, udarbejdelse af en ny særlig fond med påbegyndelse i 2014 og mulighed for at anvende en nedsat momssats, for så vidt angår energieffektivitet og anvendelse af vedvarende energi. Det kan vi måske høre mere om senere.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Et simpelt spørgsmål: Hvordan foreslår Kommissionen, at medlemsstaterne skal foretage en afvejning mellem øget anvendelse af vedvarende energi og behovet for at holde elpriserne i ro af konkurrencemæssige grunde?

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hvilke investeringsmæssige incitamenter skal bringes på plads for at fremskynde overgangen til energi fra vedvarende energikilder i private husholdninger og ikke blot i industri- og handelsvirksomheder?

Stavros Dimas, medlem af Kommissionen. – (EL) Som svar på hr. Kellys spørgsmål forventes handelen med kvoterne for udledning af drivhusgasser at bringe mange penge i statskassen i medlemsstaterne, og de foranstaltninger, regeringerne kan træffe, inkluderer anvendelse af nogle af disse penge til støtte til lavindkomstgrupper eller grupper, som er "brændstoffattige". Der findes således en udvej, og pengene er der, bortset fra alt andet, for at besvare hr. Kellys spørgsmål.

I det nye direktiv om energi fra vedvarende energikilder pålægges medlemsstaterne at yde støtte og indføre reformer på administrativt niveau og af infrastrukturer for at gøre udviklingen af energi fra vedvarende energikilder lettere. Hver medlemsstat har forpligtet sig til at opfylde visse mål senest i 2020 og skal inden juni næste år fremlægge en national handlingsplan om vedvarende energi, hvor det analyseres, hvordan målene skal nås.

For så vidt angår revisionen af direktivet om bygningers energimæssige ydeevne, har Kommissionen også forpligtet sig til at stille endnu større fællesskabsfinansiering til rådighed og foreslår ny finansiering til støtte for gennemførelse af dette direktiv. Kommissionen yder allerede direkte finansiering til en række projekter i forbindelse med energieffektivitet og vedvarende energi såsom:

- en række forsknings- og udviklingstiltag på grundlag af rammeprogrammet for forskning og teknologisk udvikling

- 727 mio. EUR for perioden 2007-2013 ifølge programmet "Intelligent energi – Europa" som bidrag til at fjerne hindringer for udviklingen af vedvarende energi, forbedre erhvervsmiljøet og øge den offentlige bevidsthed

- over 500 mio. EUR til projekter vedrørende vindmølleparker på havet ifølge den europæiske økonomiske genopretningsplan som incitament til private investeringer i denne bestemte sektor

- det initiativ til finansiering af vedvarende energi, der i fællesskab forvaltes af Kommissionen og Den Europæiske Investeringsbank, har et budget på 15 mio. EUR for 2009 og sigter på, at der anvendes midler fra kapitalmarkederne og Margueritefonden, Den Europæiske 2020-fond for Energi, Klimaændringer og Infrastruktur, som forvaltes af Den Europæiske Investeringsbank.

Kommissionen opmuntrer også medlemsstaterne til at anvende en stor del af de penge, der er til rådighed fra EU's fonde for samhørighedspolitik, til støtte af projekter vedrørende energieffektivitet og vedvarende energikilder.

Spørgsmål nr. 23 af **Czesław Adam Siekierski** (H-0299/09)

Om: Udviklingsbistand i krisetider

Er der i øjeblikket, hvor vi befinder os i en økonomisk krise, reelle chancer for at skabe særlige muligheder for de lande, der er hårdest ramt af dette problem? Jeg mener hermed navnlig de særlig fattige lande i den såkaldte tredje verden. Er det muligt at udvide bistandsprogrammerne til udviklingslande? Hvis vores egne problemer som f.eks. et utilstrækkeligt budget eller mangel på tid ikke giver os mulighed for dette, hvad

bliver der så gjort for at sikre en hurtigere udnyttelse af de midler, der allerede er bevilget udviklingslandene? Hvad kan der gøres for at forenkle proceduren for forøgelse af midlerne.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Inden for sit kompetenceområde har Kommissionen hidtil reageret hurtigt som bidrag til at afværge katastrofale sociale konsekvenser i udviklingslandene, især i de mindst udviklede lande, hvoraf de fleste er AVS-stater.

Disse foranstaltninger omfatter indfrielse af tilsagn om støtte og fremskaffelse af nye ressourcer, konjunkturudjævnende tiltag, bedre støtteeffektivitet, fastholdelse af økonomisk aktivitet og beskæftigelse, genopbygning af landbrugssektoren, investering i grøn vækst, stimulering af handel og private investeringer, samarbejde om økonomisk forvaltning og stabilitet samt beskyttelse af de svageste i udviklingslandene.

Der allerede iværksat konkrete tiltag og procedurer for at fremskynde uddelingen af hjælp. Via et ad hoc-"sårbarheds-FLEX"-instrument vil der blive anvendt 500 mio. EUR fra Den Europæiske Udviklingsfond. Denne sårbarheds-FLEX-mekanisme er et supplement til tiltag fra Verdensbankens og Den Internationale Valutafonds side og vil være rettet mod de svageste lande, der har få fleksibilitetsmuligheder, hvilket giver hurtig støttebistand med henblik på at hjælpe dem til at fastholde højt prioriterede udgiftsområder, især på det sociale område.

Da der med sårbarheds-FLEX-mekanismen gøres brug af hidtil ikkebevilgede midler, er der tale om en tillægsfinansiering for disse særdeles svage lande. Der er også blevet mobiliseret 80 mio. EUR til finansiering under den allerede eksisterende EUF-FLEX-mekanisme for lande, der led betydelige eksporttab i 2008. Midtvejsevalueringen af samarbejdsstrategierne for lande finansieret via EF-budgettet pågår desuden i øjeblikket, og midtvejsevalueringen for AVS-landene finansieret via EUF er blevet fremskyndet for at omdefinere og justere de nationale strategier og bevillinger i starten af 2010.

Det er ikke desto mindre vigtigt at minde om, at udviklingspolitik er et fælles kompetenceområde inden for EU. Det primære ansvar for overholdelse af ODA-forpligtelserne ligger hos medlemsstaterne selv. Jeg formoder stærkt, at krisen ikke bør være nogen undskyldning hos medlemsstaterne for at nedtrappe donorbistanden og nedtone løfterne, og jeg insisterer på, at vi fortsat forpligter os til at yde støtte på det lovede niveau, både fra EU-medlemsstaterne og fra øvrige donorlande. I den sammenhæng overvåger vi i fuld offentlighed ODA-bidrag fra medlemsstaterne via vores årlige Monterrey-undersøgelse.

På grundlag af oplysningerne fra medlemsstaterne forudser vi, at EU's samlede ODA-bidrag stiger fra 49 mia. EUR i 2008 til 53,4 mia. EUR i 2009 og 58,7 mia. EUR i 2010. Dette betyder også, at vi uden yderligere foranstaltninger fra medlemsstaternes side med hensyn til at opfylde deres individuelle mål ikke vil nå de fælles mål for 2010. Krisen har desuden også vist, at vi er nødt til at styrke mekanismerne vedrørende ydelse af ODA-bistand, som parlamentsmedlemmet så rigtigt påpegede.

Den internationale dagsorden for nyttevirkningen af udviklingsbistanden som udmøntet i Pariserklæringen og Accrahandlingsplanen er endnu vigtigere nu end nogensinde før. I disse økonomiske krisetider har vi et særligt ansvar over for verdens fattige med henblik på at sikre, at vores udviklingsbistand bliver kanaliseret ud på en effektiv måde. Jeg vil personligt forfægte denne tilgang på mødet i Rådet (udviklingssamarbejde) i november, og den globale finanskrisen vil udgøre kernen i mine politiske overvejelser i ugerne fremover.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Jeg vil gerne sige tak til kommissæren for hans forklaring. Men bør EU ikke være mere aktiv på internationalt plan? Jeg tænker her på finansinstitutioner som Den Internationale Valutafond og Verdensbanken, der skal være mere fleksible, når de fastlægger niveauet for støtte og yder bistand under krisen. Hvordan kan vi sætte en stopper for skattemæssige uregelmæssigheder og forskellige virksomheders ulovlige overførsel af overskud fra fattige lande? Og til slut vil jeg gerne spørge om, hvordan vi retfærdigt kan liberalisere kommerciel udveksling af varer og tjenester til fordel for dem, der fortjener bistand?

Franz Obermayr (NI). – (DE) Navnlig i de perioder, hvor der er rift om ressourcerne, er det vigtigt at iværksætte målrettede tiltag for at kunne yde den rette støtte til de rette mennesker på det rette tidspunkt. Mit spørgsmål er derfor: Hvilke fremtidige foranstaltninger planlægger man for at kunne vurdere effektiviteten og kvantificere virkningen af økonomisk bistand?

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Med hensyn til det første spørgsmål vedrørende samarbejdet med internationale institutioner – Den Internationale Valutafond og Verdensbanken – arbejder vi meget tæt sammen med disse institutioner, f.eks. vedrørende sårbarheds-FLEX-mekanismen. Det er faktisk i fællesskab, at vi har kunnet identificere de lande, der primært skal nyde godt af dette nye instrument.

Vi har også flere gange insisteret på, at institutionerne skal bevilge flere lån til udviklingslandene, og ud af de samlede trækingsrettigheder på 280 mia. USD går 8 mia. USD til udviklingslandene. Så jeg synes, vi er helt i front med hensyn til at påvirke de internationale institutioner til at gå i den retning, og det vil også være Kommissionens samt hr. Almunias og min holdning på møderne i Verdensbanken og Den Internationale Valutafond i begyndelsen af oktober i Istanbul.

Med hensyn til det andet spørgsmål mener jeg ærlig talt, at dette blev belyst i mit første svar. Jeg præciserede, hvordan dette skulle ske. Jeg er naturligvis villig til at gentage det, men det skyldes navnlig, at vi skal være specielt opmærksomme på, at støtten anvendes på den rigtige måde.

Spørgsmål nr. 24 af **Fiorello Provera** (H-0289/09)

Om: Demografi og udviklingspolitikker i Afrika

Ifølge en FN-undersøgelse kunne befolkningstallet på det afrikanske kontinent være steget til det dobbelte i 2050 og dermed være nået op på to mia. I 2050 vil den afrikanske befolkning således være dobbelt så stor som befolkningen på det europæiske kontinent. Afrikanske kvinder føder i gennemsnit 5 børn mod 1,7 for kvinder i Fjernøsten og 1,47 for kvinder i Den Europæiske Union.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at foreslå, også i relation til langsigtede immigrations- og miljøpolitikker, for at tilpasse politikkerne på områderne eksterne forbindelser og udviklingssamarbejde til disse tal?

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Kommissionen deler parlamentsmedlemmets bekymring for, at befolkningstilvæksten i Afrika og den langsigtede virkning af høje fertilitetskvoteienter kan bidrage væsentligt til at give et øget pres på Afrikas naturressourcer og bestemme udviklingsforløbet for det afrikanske kontinent.

Fertilitetskvoteienter er en væsentlig forklaring. Ifølge FN's kontor for befolkningsstatistik er Afrikas samlede befolkningstal i dag 8 % lavere, end hvis fertilitetskvoteienten var forblevet på niveauet for 1970. Faktisk forventes fertilitetskvoteienten at falde til helt under 2,5 % i 2050. I kontinentets byområder får den nye middelklasse færre børn, og fertilitetskvoteienterne er sammenlignelige med de europæiske. Dette lover godt for fremtiden for de lande, som har fået politisk stabilitet og opnået imponerende økonomisk vækst.

Med bevidstheden om disse udfordringer har Kommissionen en udviklingspolitik, der er tilpasset til at kunne bekæmpe fattigdom, fremme bæredygtig udvikling og klare politiske udfordringer for at være med til at fremme stabiliteten. På dette område er Kommissionen også bundet af den strategi, der blev godkendt på den internationale konference i 1994 om befolkningstal og udvikling med den efterfølgende revision i 1999.

Strategien har været at udvide begrebet familieplanlægning til at dække seksuelle og reproduktive sundhedsforhold og rettigheder. Der er fokus på menneskerettigheder, større indflydelse til kvinder, betydningen af investering i sundhed og uddannelse samt tilvejebringelse af omfattende ydelser vedrørende reproduktiv sundhed til alle dem, der har behovet. Især har kvinders uddannelsesniveau en indvirkning på deres reproduktionsmæssige adfærd.

Mange undersøgelser har vist en stærk sammenhæng mellem uddannelse og fertilitet. Når skrive- og læsefærdigheder forbedres, har fertilitetskvoteienterne en tendens til at falde. Kommissionen forventer i alle sine programmer at øremærke ca. 1,7 mia. EUR til uddannelse for årene 2007-2013, og generelt er vi kraftigt involveret i at øge niveauet for og effektiviteten af den fælles EU-støtte til sundhedsvæsenet, der yder almen sundhedspleje på grundlæggende områder, herunder reproduktiv sundhed. I forbindelse hermed har EU ifølge EU's handlingsplan for MDG-målene – millenniumudviklingsmålene – forpligtet sig til at bidrage med yderligere 8 mia. EUR, hvoraf 6 mia. EUR er til Afrika, til sundhed, forudsat at alle tilsagn om støtte opfyldes fuldt ud.

For at kunne afhjælpe det miljømæssige pres er det helt centralt at sikre, at lokalbefolkningerne lever på en bæredygtig måde. Dvs. bekæmpelse af ørkendannelse og nedbrydning af jorden og forbedring af produktiviteten i landbruget, standsning af overdreven udnyttelse af biologisk diversitet, skove og øvrige naturressourcer, herunder verdenshavene og de indre farvande, og endelig skal det sikres, at klimaforandringerne holder sig inden for visse grænser, og de afrikanske befolkninger skal have hjælp til at tilpasse sig klimaforandringerne.

Kommissionen arbejder sammen med EU's medlemsstater på en miljøintegrationsstrategi for at sikre, at indsatsen vedrørende udviklingssamarbejde bidrager til disse målsætninger. Vores forberedelser til klimakonferencen i København skal ses i dette lys.

I øjeblikket arbejder EU sammen med Den Afrikanske Union og andre regionale organisationer på at styrke deres mulighed for at afhjælpe miljø- og klimamæssige problemer. EU fremmer vigtige initiativer med sigte på at forbedre forvaltningspraksis på skovbrugsområdet, navnlig via retshåndhævelse på området, god forvaltningspraksis og handel.

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Meningen med mit spørgsmål var, at det skulle understrege et særligt aspekt, nemlig at den globale befolkningstilvækst har en virkning både på anvendelse af råmaterialer og på forurening. Men i udviklingslandene er denne demografiske udvikling særlig stor med deraf følgende sociale og økonomiske konsekvenser. Mit spørgsmål er derfor, om det ikke kan lade sig gøre at gennemføre bistandspolitikker over for udviklingslande sammen med familieplanlægningspolitikker, muligvis via ngo-systemet.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Det er en interessant kendsgerning, at to tredjedele af befolkningen i Afrika bor i blot otte ud af de 53 stater. Problemet med overbefolkning i Afrika er helt klart begrænset til enkelte lande. I hvilket omfang påvirker dette EU's udviklingspolitik?

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Vi har ikke nogen specifik familieplanlægningspolitik, men dette kan ske og sker efter anmodning fra de pågældende regeringer. Der sker mange dødsfald blandt gravide som følge af abort under uacceptable omstændigheder. I lande, hvor lovgivningen tillader abort, vil Kommissionen også støtte disse programmer. Så det afhænger reelt af de pågældende lande, om vi iværksætter disse foranstaltninger eller ej.

Med hensyn til det andet spørgsmål må jeg sige, at der, når man ser på det afrikanske kontinent og fødselsraterne, som jeg forklarede i min indledning, er en klar sammenhæng mellem økonomisk udvikling, graden af urbanisering og fertilitetskvotienterne. Dette er ikke et nyt fænomen. Vi har set det i alle lande i hele verden. Det kan med global urbanisering og forhåbentlig højere væksttal forventes, at fertilitetskvotienterne falder. Dette er ikke, som parlamentsmedlemmet antydede, begrænset til bestemte lande. Det er snarere et fænomen, der er knyttet til udviklingen i det pågældende land.

Spørgsmål nr. 25 af **Jim Higgins** (H-0274/09)

Om: Afbrydelse af forhandlingerne om en frihandelsaftale mellem EU og Colombia

I betragtning af den tydelige dokumentation for, at der stadig sker drab på fagforeningsaktivister i Colombia, og navnlig i betragtning af, at der i 2008 var en stigning i antallet af sådanne drab på 25 %, er Kommissionen så rede til at anbefale en afbrydelse af forhandlingerne om en frihandelsaftale mellem EU og Colombia?

Catherine Ashton, medlem af Kommissionen. – (EN) Beskyttelse af menneskerettigheder har højeste prioritet i forbindelse med EU's relationer med Colombia. Vi følger således situationen i Colombia meget nøje.

Vi er udmærket klar over, at fagforeningsbevægelsen i Colombia oplever problemer, og at der fortsat sker drab på og fremsættes trusler mod fagforeningsledere og -medlemmer.

Vi ved dette fra vores informationskilder, fra rapporterne og redegørelserne fra internationale organer samt mine egne drøftelser med organer som f.eks. Den Europæiske Faglige Samarbejdsorganisation.

Der hersker stadig alvorlig bekymring vedrørende reel anvendelse af ILO's grundlæggende konventioner i landet. Vi opfordrer konstant regeringen til at optrappe indsatsen med hensyn til at beskytte de svageste befolkningsgrupper og undersøge og straffe alle krænkelser af menneskerettighederne.

De nylige angreb på menneskerettighedsforkæmpere og fagforeningsaktivister har været emnet for henvendelser fra EU-trojkaens ambassadører i Bogotá, og emnet blev også taget op på det seneste møde på højt plan mellem EU og colombianske embedsmænd.

Desuden har vi for nylig iværksat en bilateral menneskerettighedsdialog med den colombianske regering, hvilket udgør en kanal til en mere regelmæssig og systematisk informations- og erfaringsudveksling med hensyn til menneskerettigheder og er med til at udbygge det faglige samarbejde.

Endvidere forsøger vi at medtage yderligere garantier i den planlagte multilaterale handelsaftale for at få forbedret gennemførelsen af centrale arbejds- og miljøkonventioner i Colombia som en del af kapitlet om

bæredygtig udvikling. Vi foreslår også, at civile institutioner skal overvåge gennemførelsen af arbejdsmarkedslovgivning. Vi håber, at aftalen på denne måde vil medvirke til at forbedre situationen for aktivister, der arbejder for arbejdstagernes rettigheder i Colombia.

Jim Higgins (PPE). – (EN) Jeg ved, at menneskerettighederne prioriteres højt, og jeg begriber ikke, hvorfor man overhovedet kan overveje, at EU, der bryster sig af at være en forkæmper for menneskerettighederne i hele verden, skulle indgå en handelsaftale med et styre som i Colombia.

Der er blevet myrdet 27 fagforeningsaktivister siden begyndelsen af januar 2009. Dette tal taler for sig selv, og det er tidligere blevet påvist, at den måde, hvorpå man kan komme igennem med sit budskab, er at ramme disse lande økonomisk, sådan som det skete med sanktionerne over for Sydafrika.

Jeg tror virkelig, vi skal sende en delegation til Colombia for at få et førstehåndstryk af den faktiske situation snarere end at indgå i en dialog med dem. Vi skal have folk derud i marken, og vi skal sætte alle handelsforhandlinger med Colombia i bero, indtil vi føler os sikre på, at menneskerettighederne ligger på linje med situationen i resten af verden.

David Martin (S&D). – (EN) Det glæder mig meget, at hr. Higgins har stillet sit spørgsmål. Han har fuldkommen ret med hensyn til den situation, han har beskrevet, og kommissæren har nu selv erkendt sagens kendsgerninger.

Vil Kommissionen på baggrund heraf for det første sætte GSP+-aftalen med Colombia i bero og for det andet sætte vores forhandlinger om en frihandelsaftale i bero, indtil den colombianske regering forsikrer os om, at fagforenings- og menneskerettighedsaktivister m.fl. kan udføre deres arbejde sikkert i landet?

Catherine Ashton, medlem af Kommissionen. – (EN) Jeg takker begge parlamentsmedlemmer, og jeg forstår godt lidenskab og de stærke følelser. Jeg er ikke overbevist om, at vi ved at stille forhandlingerne i bero vil opnå det, begge medlemmerne ønsker at opnå. Jeg tror, vi skal fortsætte dialogen og fortsætte med, at vi i vores drøftelser og, nok så vigtigt, i vores aftaler, får medtaget en absolut garanti i stil med det, begge medlemmer efterspørger.

Det er den tilgang, jeg har taget. Det betyder ikke, må jeg skynde mig at tilføje, at jeg ikke har opfordret dem, der allerede har talt med mig, til fortsat at komme med deres bidrag, så vi sikrer, at vi er på rette spor, og jeg tager naturligvis tingene op til fornyet overvejelse, men på nuværende tidspunkt er det den fremgangsmåde, jeg har valgt.

Spørgsmål nr. 26 af **Georgios Papastamkos** (H-0261/09)

Om: Genopretning af den internationale handel

Væksten i den internationale handel var klart dalende i 2008 og er faldet yderligere i 2009. Faldet overskrider langt grænserne for selve afmatningen i den økonomiske aktivitet. Det Europæiske Råd (Bruxelles, 19.-20. marts 2009) ”erkender, at fri og retfærdig handel er et nøgleelement i den globale genopretning” og ”opfordrer til en hurtig afslutning af de bilaterale handelsforhandlinger og WHO’s Dohaudviklingsdagsorden”.

Kommissionen bedes oplyse følgende:

Hvilke initiativer har Kommissionen taget med henblik på finansiel understøttelse af handelen? Hvor langt er man nået i de løbende forhandlinger om handelsaftaler, og hvordan forventer man at kunne styrke EU’s eksterne samhandel?

Catherine Ashton, medlem af Kommissionen. – (EN) Det er naturligvis sandt, at den internationale handel har været specielt hårdt ramt af krisen. Verdenshandelsorganisationens sekretariat skønner, at den globale handel vil falde med 10 % i 2009, idet der vil være et fald på 14 % i de udviklede lande og ca. 7 % i de nye vækstlande. Dette kræver, at vi reagerer på en ambitiøs måde, og det har vi gjort, både med hensyn til eksportkreditforsikring, multilaterale forhandlinger og bilaterale forhandlinger.

Sammen med medlemsstaterne har vi truffet en række vigtige foranstaltninger for at gøre det nemmere at opnå handelskredit. Hvis de kommercielle aktører ikke længere var villige til eller kunne yde eksportkreditforsikring, er medlemsstaterne trådt til via eksportkreditorganisationer.

For så vidt angår forsikringer for kortfristede forretninger, er de blevet nemmere at opnå som følge af Kommissionens beslutning om midlertidigt at lempe betingelserne for at opnå en sådan støtte. Vi tilslutter

os desuden en midlertidig lempelse af OECD's bestemmelser om kreditforsikring for mellem- og langfristede forretninger.

På multilateralt plan støtter vi kraftigt de tilsagn, der blev givet i G20-sammenhæng, om nationale eksportkreditorganisationer med henblik på efter behov at stille tilstrækkelig statslig eksportkreditforsikringskapacitet til rådighed, og vi støtter også den indsats, de multilaterale finansieringsorganisationer yder, med hensyn til at stille nye handelsfinansieringsfaciliteter til rådighed eller øge rammebøbet for de allerede eksisterende faciliteter.

For at sikre, at vi konsoliderer og øger eksporten, fortsætter vi de forskellige igangværende forhandlinger om handelsaftaler. Som bekendt har en ambitiøs, velafvejet og omfattende afslutning af Doharunden høj prioritet på multilateralt plan – og vil også have det fremover – hvilket hele verden og naturligvis den europæiske økonomi vil kunne høste stor fordel af.

Det seneste møde i New Delhi, som jeg deltog i, har givet ny politisk drivkraft, og det vil sammen med det kommende G20-topmøde i Pittsburgh forhåbentlig sætte os i stand til at indgå aftalen i 2010.

Vi opfordrer de centrale parter inden for Verdenshandelsorganisationen til virkelig at engagere sig i de kommende måneder for at få drevet forhandlingerne fremad på baggrund af den pakke, der indledningsvis er blevet forhandlet på plads. Som bekendt fortsætter vi sideløbende med at forhandle om en række bilaterale aftaler.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Under pres som følge af den økonomiske krise indfører mange stater foranstaltninger for at styrke deres indenlandske industrivirksomheder. Det seneste eksempel er præsident Barack Obamas beslutning om at lægge afgift på dæk importeret fra Kina.

Har Kommissionen vurderet den indvirkning på EU's eksport, som politiske tiltag hos vores tredjelandshandels partnere har, som f.eks. kampagner med sloganet "Køb amerikansk" eller "Køb kinesisk"?

Catherine Ashton, medlem af Kommissionen. – (EN) Jeg har faktisk drøftet de to kampagner – "Køb amerikansk" og "Køb kinesisk" – der ifølge mine pålidelige oplysninger er meget forskellige, med USA og med Kina – hvorfra jeg kom tilbage i sidste uge. Jeg har læst lovgivningen bag kampagnen "Køb amerikansk". Jeg er meget mere bekymret over gennemførelsen i enkeltstaterne i USA, end jeg er over den faktiske lovtekst.

Princippet bag "Køb kinesisk" er anderledes. Jeg er i en vis udstrækning beroliget over det, både handelsministeren, Chen Deming, og vicepremierministeren, Tang Jiaxuan, i sidste uge sagde til mig om målsætningen og den måde, hvorpå europæiske virksomheder vil blive behandlet, men jeg er fortsat på vagt for at sikre, at europæisk erhvervsliv ikke bliver ramt hverken direkte eller indirekte.

Med hensyn til den nuværende situation vedrørende dæk, som jeg tror der blev henvist til, afventer vi i øjeblikket tingenes videre udvikling. Men det er helt rigtigt, at det er et væsentligt område, som vi skal holde øje med for at se, hvad der sker, og jeg vil selvfølgelig gerne holde kontakten på dette område.

Formanden. – Da hr. Moraes ikke er til stede, er jeg bange for, at spørgsmål 27 bortfalder.

Spørgsmål nr. 28 af **Liam Aylward** (H-0279/09)

Om: Markedsføring europæiske okse- og lammekødsprodukter

Hvilke foranstaltninger træffer Den Europæiske Union for at fremme salget af europæiske okse- og lammekødsprodukter i tredjelande, og agter Kommissionen at tage nye initiativer for at fremme denne proces?

Catherine Ashton, medlem af Kommissionen. – (EN) Vi arbejder aktivt på at gøre noget ved det, der er nogle meget komplicerede væsentlige sundhedsmæssige barrierer, og dermed at bidrage til at markedsføre salget af europæiske produkter som irsk oksekød og lam. Markedsadgangsstrategien og især markedsadgangspartnerskabet, der blev iværksat i 2007, er de vigtigste elementer i Kommissionens arbejde i den henseende. Via markedsadgangsstrategien etableres der et stærkere partnerskab mellem Kommissionen, medlemsstaterne og erhvervslivet for at styrke arbejdet med at finde frem til, analysere, prioritere og fjerne barrierer.

Det specifikke ved denne strategi er, at den udføres ved hjælp af den rette blanding af forskellige handelspolitiske instrumenter. Dvs. at der anvendes multilaterale og bilaterale kanaler, og at de mere formelle politiske instrumenter med mellemlang til lang sigt suppleres med politiske kontakter og fælles handelsdiplomati.

Vores indsats i forbindelse med denne markedsadgang er blevet optrappet væsentligt i de senere år, og vi har flere succeshistorier, der viser, at vi bevæger os i den rigtige retning. Det lykkedes os f.eks. at inddæmme nogle få lande og få ophævet forbuddet mod EU-eksport af kød som følge af den opståede forurening med dioxin og PCB i Irland i december 2008, og for nylig lykkedes det os at få Saudi-Arabien, Jordan og Filippinerne til at åbne for import af oksekød fra EU og behandle visse SPS-spørgsmål på en mere handelsvenlig måde over for Egypten og Israel.

Vi bliver på forskellige niveauer ved med at fastholde, at lande som f.eks. Indonesien, Malaysia og Korea skal bringe en del af deres lovgivning helt i overensstemmelse med kravene i SPS-aftalen og i de internationale standarder fra Verdensorganisationen for Dyresundhed. Vi har bedt EU's oksekødsforarbejdende virksomheder om at give deres specifikke betænkeligheder til kende og at komme med forslag til, hvordan vi evt. kan gøre noget ved barriererne på de vigtigste markeder. Der har for nylig været meget positiv feedback, og et indlæg fra en irsk erhvervssammenslutning er med til, at vi kan få fastlagt prioritetsområderne og fortsætte vores arbejde.

Liam Aylward (ALDE). – (EN) Jeg vil gerne spørge kommissæren om, hvorvidt hun overvejer en grundig og tilbundsående undersøgelse af budgettet til fødevareprogrammet. Ordningen har været i funktion siden 1970'erne, er meget restriktiv og trænger til at blive revideret. Desuden vil jeg gerne spørge kommissæren om, hvorvidt hun er enig i at forbedring af konkurrenceevnen i EU's fødevaresektor kan være med til, at EU kan trække sig selv ud af den økonomiske recession.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Det er velkendt, at europæiske okse- og lammekødsprodukter lever op til de højeste standarder. Hvilke foranstaltninger træffer Kommissionen, om overhovedet nogen, for at tilskynde til eller kræve, at tilsvarende standarder finder anvendelse hos vores handelspartnere, især Brasilien?

Catherine Ashton, medlem af Kommissionen. – (EN) Først og fremmest er jeg ikke bekendt med det specifikke område, som medlemmet nævnte, så jeg vil gerne have lov til at vende tilbage til ham skriftligt desangående.

Jeg er dog fuldstændig enig i, at branchen er værdifuld og betydningsfuld for EU og for handelen. Det er faktisk et område, som vi i stadig større grad skal kigge og fokusere på. Jeg samarbejder meget tæt med kommissær Fischer Boel ved gennemgang af handelsaftaler for at sikre, at den landbrugsmæssige side i vores aftaler udgør en reel styrke og en reel mulighed. Efterhånden som vores forhandlinger kommer videre, vil man forhåbentlig i større grad se, hvor stor vægt vi lægger på dette område.

Med hensyn til gensidighedsprincippet forhandler vi med embedsmænd og instruerer dem, således at de er klar over, hvordan EU's system fungerer, med henblik på at opbygge deres tillid til det beskyttelsesniveau, EU's forbrugere og ligeledes de pågældende landes forbrugere kan nyde godt af.

Vi fastholder, at tredjelande skal respektere deres internationale forpligtelser, især Verdenshandelsorganisationens SPS-aftale, idet det skal sikres, at de ved fastsættelse af krav overholder de internationale standarder eller baserer deres krav på videnskabelige fakta.

Spørgsmål nr. 29 af **Bernd Posselt** (H-0272/09)

Om: Miljødelæggelser som følge af udvinding af brunkul i Den Tjekkiske Republik og det centrale Tyskland

Hvad er Kommissionens holdning til miljødelæggelserne som følge af minedrift i åbne brunkulslejer og afbrænding af brunkul i kraftværker i Den Tjekkiske Republik og det centrale Tyskland og til planerne om at nedlægge brunkulsværker og omdanne de berørte landområder til naturområder?

Stavros Dimas, medlem af Kommissionen. – (EL) De miljødelæggelser, der kan opstå som følge af udvinding og anvendelse af brunkul i kraftværker, er en problemstilling, som på tilfredsstillende vis er omfattet af fællesskabslovgivningen.

I henhold til direktivet om minedriftsaffald skal anlæg, som forarbejder minedriftsaffald have en tilladelse, hvilket inkluderer en plan for affaldshåndtering og en plan for lukning og rehabilitering af anlæg. Disse anlæg skal stille økonomisk sikkerhed for dækning af udgifterne til rehabilitering af det pågældende landområde.

Direktivet indeholder bestemmelser om, at de kompetente myndigheder skal foretage inspektioner, og omfatter forpligtelser vedrørende forebyggelse af luft-, vand- og landforurening. Direktivet har været gældende for nye anlæg siden maj 2008. For allerede eksisterende anlæg skal der ifølge direktivet indhentes tilladelse inden maj 2012.

Medlemsstaterne skal inden midten af 2012 også udarbejde en liste over forladte og nedlagte anlæg, der forvolder eller kan forvolde miljødelæggelser.

EU's rammebestemmelser omfatter også andre direktiver som f.eks. IPPC-direktivet og direktivet om store fyringsanlæg. Med hensyn til ansvar for miljøskader har Rådet fået forelagt jorddirektivet, men der er ikke sket mere i sagen. Af disse direktiver er det vigtigste naturligvis IPPC-direktivet, hvor det kræves, at store fyringsanlæg skal indhente en tilladelse baseret på anvendelse af bedste tilgængelige praksis.

Samtidig fastsættes der i direktivet om store fyringsanlæg minimale grænseværdier for udledning i atmosfæren af de alvorligste forurenende stoffer. Hvis et anlæg tages ud af drift, pålægges operatøren ifølge IPPC-direktivet at træffe foranstaltninger for at forhindre enhver risiko for forurening og træffe foranstaltninger for at rehabilitere området.

Denne lovramme sikrer et højt niveau af miljøbeskyttelse i tilfælde af eventuelle miljødelæggelser som følge af brunkulsfyrede anlæg.

For så vidt angår lukning af anlæg, vil dette blive bedømt alt efter, om anlæggene overholder de pågældende lovkra.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Jeg vil gerne takke kommissæren for hans præcise og omfattende svar. Mit spørgsmål gjaldt imidlertid også specifikt grænseområderne, med andre ord Tyskland og Den Tjekkiske Republik, Tyskland og Polen samt Polen og Den Tjekkiske Republik. Der er mange af disse tilfælde i disse områder. Jeg vil gerne spørge om, hvorvidt han mener, at det grænseoverskridende samarbejde mellem de pågældende stater er tilstrækkeligt, og hvorvidt Kommissionen yder støtte til grænseoverskridende foranstaltninger i disse områder, især som en del af de regionale programmer.

Stavros Dimas, medlem af Kommissionen. – (EL) For det første er der forskellige finansieringskilder, både for Den Tjekkiske Republik efter 2007 og for Tyskland. Jeg må naturligvis også minde om, at der med den energi- og klimapakke, som blev vedtaget i december sidste år, vil være tilstrækkelige midler fra ordningen vedrørende handel med udledningerne af drivhusgasser, der ifølge den indgåede aftale skal reduceres med 50 % for at bekæmpe klimaforandringerne, og andre dermed forbundne anvendelser.

Dette indebærer, at anlæg, navnlig anlæg til minedrift i åbne brunkulslejer, pr. definition ødelægger miljøet og naturen og forårsager en række problemer, ikke alene for landområdets naturlige tilstand, men også for vand som følge af andre forurenende stoffer og som bekendt fra frembringelse af store mængder kuldioxid, eftersom brunkul i den henseende er den værste type brændsel. På en skala fra ét til ti er brunkul måske en af de værste kilder til CO₂-udledninger. Jeg vil gerne sige, at der også kan skaffes penge via emissionshandelssystemet, og for så vidt angår præcis Tyskland, kan jeg sige, at der handles med emissionskvoter selv i dette øjeblik. Ergo kommer der også penge fra denne kilde. I øvrigt vil jeg dog gerne sige, at der er fællesskabsfinansiering, som også kan bidrage til genoprettelse efter miljødelæggelser som følge af minedrift.

De regionale operationelle programmer for perioden 2000-2006 finansierede projekter til regenerering af områder, der var blevet hårdt ramt af udvindingen af brunkul i visse delstater i det tidligere Østtyskland, som f.eks. Sachsen, Sachsen-Anhalt og Thüringen. De pågældende programdokumenter for perioden 2007-2013 indeholder bestemmelser om, at denne type støtte skal fortsætte.

For så vidt angår Den Tjekkiske Republik, finansieres der via det nordvestlige regionale operationelle program for perioden 2007-2013 tiltag til regenerering og rehabilitering af forladte minedriftsområder. Det operationelle program "Miljø" indeholder også som et af prioritetsområderne bestemmelser om regenerering af forladte minedriftsområder, og samarbejde, ikke blot mellem lande, men også mellem regionale organisationer gavner naturligvis begge sider.

Formanden. – Spørgsmål, der på grund af tidnød ikke var blevet besvaret, ville blive besvaret skriftligt (se bilag).

Spørgetiden er afsluttet.

13. Dagsorden for næste møde: se protokollen

14. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 20.00)